

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin®

Historical

Dzida75
MICHELLE
WILLINGHAM

Şifalı Eller

HQN HIS-1 2012/03

ROMANIN KARAKTERLERİ

Aileen Ó Duinne

Romanın kadın kahramanı

Connor MacEgan

Romanın erkek kahramanı

Seamus

Ó Duinne Klanının reisi

Riordan

Aileen'in yakın dostu

Rhiannon Ó Duinne

Aileen'in kızı

Trahern MacEgan

Connor'ın ağabeyi

Ewan MacEgan

Connor'ın kardeşi

Isabel MacEgan

Laochre Kraliçesi

Patrick MacEgan

Laochre Kralı, Connor'ın ağabeyi.

18 ve 19. yüzyılların Avrupa'sında dikkat çeken hususların başında, Avrupalı kadınların, çağlarının sosyal yapısında hem eş, hem de evlat olarak ne kadar hor görülüp aşağılandığı gelir.

O çağların Avrupalı genç kızları ve kadınları; aile yapısının bireyi olmak yerine, neredeyse bir mal muamelesi görmüşlerdir. Eğitim, onlar için çok ender rastlanılan bir lüks ve genellikle babalarının karar ve insafına kalmış bir ayrıcalıktır.

Evlilikle ilgili kararların, genellikle babalar tarafından alındığı bu çağda, genç kızların bir yuva kurması bile, maddi nedenlere dayanan bir alışveriş gibi algılanmıştır. Miras yoluyla mülk sahibi olan kadınlar bile kendi mallarını kendileri yönetemiyorlar, kocalarına tabi oluyorlardı.

O çağlarda yerleşmiş kurumlardan biri de metreslik kurumuydu. Evlenmeyi düşünmeyen asil erkekler, beğendikleri genç kızları yasal bir sözleşme dâhilinde metres olarak alabiliyorlardı. İlişkilerinden sıkıldıklarında ise onlara belli bir gelir bağlıyorlar ve serbest bırakıyorlardı.

Dzida75

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Erin adası, 1175

LORCAN, kulübeye girdiğinde heyecandan yanakları kızarmıştı ve yerinde duramıyordu. “Aileen! Tarlada ölü bir adam var!”

Ölü bir adam mı? Aileen Ó Duinne, sabah topladığı sarımsakları bırakıp ayağa fırladı. “Ölü olduğundan emin misin?” diye sorarken endişeliydi. Lorcan’ın yanılmış olmasını umuyordu.

“Hareket etmiyordu ve her yanı kan içinde.”

Lorcan yanılıyor olabilirdi. Aileen fazla umutlanmamaya çalıştı ama adam halen hayattaysa onu kurtarmak için bir şeyler yapabilirdi.

“Onu nerede buldun?”

“Sana gösteririm.” Lorcan bir an durdu, kahverengi gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti. “Sana söylediğim için başım belaya girmez değil mi? Adam çoktan ölmüş.”

Aileen başını iki yana salladı. “Endişelenme. Bana gelmekle en doğrusunu yaptın.”

Bunu yapman yasak, diye uyardı içindeki ses. Eğer klan reisi Seamus Ó Duinne bunu öğrenirse, onu mutlaka cezalandırırdı. Klan halkından kimseyi tedavi etmesine izin verilmiyordu.

Endişelenerek harcayacak zamanı yoktu, bir adamın hayatı söz konusuydu. *Lütfen yaşıyor olsun.*

Aileen, sepetine sargı bezleri, yara lapası ve yaraları dezenfekte etme için kullandığı bitkisel özlü suyu koyduktan sonra Lorcan’a döndü. “Beni ona götür.”

Lorcan, kulübeden çıkıp kuzeydeki patikaya doğru koşmaya başladı. Aileen de peşinden onu takip etti. Komşu kulübelerin önünden geçerken, sebze bahçesine fide dikmekle uğraşan bir adam doğrulup ona baktı. Yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi görünce Aileen hemen bakışlarını kaçırdı.

Onun ne düşündüğünün bir önemi yok, dedi içinden. *Sen yanlış bir şey yapmadın.* Yine de yanakları utançtan kızardı. Köylüler, hali hazırda Aileen’in peşini bırakmayan şanssızlıkları unutmamışlardı.

Lorcan’ın peşinden, sabah çiğiyle nemlenen otların arasından koşarken elbisesinin etekleri ıslanmıştı. Çocuk, rüzgârlı tepenin eteklerini işaret ederek hızla koşmayı sürdürdü.

Rüzgârla salınan, uzun, yabancı otların arasında adamın yattığı yer uzaktan bile belli oluyordu. Vücudunun tuhaf pozisyonuna bakılırsa, attan düşmüş olmalıydı ve çok fazla kan kaybetmişti. Çevresindeki otlar bile kana bulanmıştı. Aileen elleri titreyerek adama uzandı.

Belli belirsiz bir inilti duyuldu. Adam yaşıyordu. Tanrı aşkına. Aileen’e kendisini kanıtlaması için ikinci bir şans verilmişti. Her ne pahasına olursa olsun bu şansı en iyi şekilde değerlendirecekti.

“Git Riordan’ı çağır,” dedi Aileen, Lorcan’a. “Adamı kulübeye taşımak için yardıma ihtiyacım olacak. Atlarından birini getirmesini de söyle.”

Bu adamın ölmesine izin vermeyecekti. İnsanların, hakkında ne düşündüklerinin bir önemi yoktu. Bu adamı iyileştirip, sağlığına kavuşturacaktı.

Lorcan yanından ayrıldıktan sonra adamı yattığı yerde sırt üstü çevirdi. Yüzündeki yaralara rağmen onu hemen tanımıştı. Connor MacEgan. Aileen, onu tekrar görmeyi hiç beklemiyordu. İçi özlemle karışık bir korkuyla titredi. Kaderin kötü bir oyunu olmalıydı bu. O kadar insan arasında kaderin, Connor’ın hayatını, onun ellerine bırakmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Tanrı’nın meleklerini andıran kusursuz yüzü, genç kızlığından beri Aileen’in rüyalarını süslüyordu. Muntazam dudakları, güçlü çenesi, düz burnuyla Viking atalarının izlerini taşıyordu. Altın sarısı saçları, alınıdaki yara nedeniyle kana bulanmıştı ama bu haldeyken bile halen çok yakışıklıydı.

Bir zamanlar onu çok sevmişti. Geçmişin acısıyla bir kez daha içi sızladı. Connor MacEgan, hiç kapanmayan bir yara gibiydi yüreğinde. Anıları bir kenara itti ve titreyen parmaklarıyla tuniğinin önündeki bağcıkları çözdü. Kumaşı iki yana açtığında göğsündeki bıçak yaralarının görüntüsü karşısında soluğu kesildi genç kadının. Birkaç yerinden bıçaklanmıştı ama kesikler derin değildi, daha çok işkence izlerine benzeyordu bunlar.

Korkunç sahneler beynine hücum ederken başını iki yana salladı. Bunları düşünerek harcayacak zamanı yoktu. Connor kim bilir ne kadar zamandır burada yatıyordu. Çok kan kaybetmişti ve tedavi için çok geç kalınmış bile olabilirdi.

Bunları düşünme. Göğsündeki yaraları iyice temizledikten sonra üzerlerini kapattı. Alınıdaki yaranın dikilmesi gerekiyordu ama bu kulübeye kadar bekleyebilirdi. Yaranın etrafını temizledikten sonra kanamayı durdurmak için tampon yaptı. Derken genç adamın ellerini fark etti. Korkunç görünüyorlardı. Elleri ve bilekleri şişmişti. Kırılan kemiklerin yerlerine oturtulmaları ve sabitlenmeleri gerekiyordu.

Ölmemeli. Onu bir an önce kulübeye götürüp tedaviye başlaması gerekiyordu. Yaraların bir an önce doğru dürtüst temizlenip, dikilmesi şarttı. Ama onu tek başına taşıması imkânsızdı. Riordan nerede kalmıştı? Uçsuz bucaksız çayıra baktı, görünürde kimse yoktu. Riordan’dan başka kimsenin ona yardım etmesini beklemiyordu. Köylüler, lanetli olduğuna inanıyorlardı.

Sepetinden ezilmiş sarımsakları çıkardı ve Connor'ın göğsündeki yaraların etrafına sürüp sıkıca sardı. Sarımsakların, yaraların iltihap kapmasını ve ateşlenmesini engellemesini umuyordu.

Hızla yaklaşan atın sesini duyduğunda rahat bir nefes aldı ve yerini belli etmek için Riordan'a el salladı. Riordan'ın tarlada ve ağır işlerde çalışmaktan dolayı güçlü kasları vardı ve oldukça uzun boy-luydu ama en kalabalık ortamlarda bile dikkat çekmesini sağlayan asıl özelliği, parlak kızıl saçlarıydı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Aileen'in onu çağırmış olmasından çok memnundu. Genç kadın dul kaldığından beri, onun yakınlarında olmak için türlü bahaneler yaratıyordu. Ve Aileen'in yardım isteğini geri çevirmeyecek tek erkekti.

“Yaşılıyor mu?” diye sordu Riordan.

“Ucu ucuna. Çok kan kaybetmiş. Onu hasta kulübesine taşımak için yardımına ihtiyacım var.” Ensesinde tutarak Connor'ı kaldırdı ve oturur pozisyona getirdi ama yaralarına rağmen genç adam en ufak tepki bile vermemişti.

Riordan, adamın kim olduğunu fark ettiğinde yüzündeki sakin ifadenin yerini öfke aldı. “Connor MacEgan.” Sesi buz gibi soğuktu. “Pislik herif. Bence onu olduğu yerde bırakmalısın.”

“Ben bir şifacıyım,” dedi Aileen. “Yaralanan şeytanın ta kendisi bile olsa, yardım etmeliyim.” Connor'ın da şeytandan pek farkı yoktu aslında. Sadece varlığı bile Aileen'in sinirlerini germeye yetiyordu.

Riordan hoşnutsuz bir tavırla söylenerek Aileen'e yardım etti ve birlikte Connor'ı atın sırtına yerleştirdiler. Hiç tepki vermemesi genç kadını endişelendiriyordu. Kulübeye doğru yol alırken müdahale etmekte geç kalmamış olmaları için dua ediyordu.

“Onu, buraya geri getiren ne?” diye sordu Riordan. “Klanına geri döndüğünü sanıyordum.”

“Eğer yaşarsa, bunu ona sorabilirsin.”

Riordan'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Sen istediğin için ona yardım ediyorum. Onunla konuşmak gibi bir niyetim yok.”

Aileen öfkesini gizlemeye çalışarak atın yularını çekti ve daha hızlı yürümeye başladı. “Acele etmeliyiz. Connor yaşamak zorunda.”

“Neden? Ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleme bana.”

“Eğer ölürse, bu sadece lanetlendiğimi kanıtlayacak. Başka birini daha kaybetmeyi göze alamam. Connor hayatta kalırsa, Seamus belki tekrar şifacılık yapmama izin verir.”

“Onu bulduğunu kimse bilmiyor,” dedi Riordan.

“Onu bulan Lorcan'dı. Güneş batmadan herkes duymuş olur,” dedi genç kadın.

“Bu durum hiç hoşuma gitmiyor Aileen. Bence en doğrusu onu Seamus'a götürmek.”

Aileen, eline geçen bu fırsatı kaçırmak niyetinde değildi, hele de bir erkeğin kıskançlığı yüzünden. Riordan'ın koluna dokundu ve “İyi şeyler düşünmeye çalış. Eğer hayatta kalmayı başarırsa, Connor iyileşir iyileşmez, buradan gidecektir.”

Riordan'ın gözlerinin tuhaf bir şekilde parladığını fark ettiğinde, koluna dokunduğuna pişman oldu genç kadın. Riordan elini, elinin üzerine koyup hafifçe sıkarken yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Riordan'dan çok iyi bir koca olacağına hiç şüphesi yoktu. Aileen, yakışıklı bir savaşçıyla ilgili hayallerini bir kenara bırakalı uzun zaman olmuştu. Connor gibi adamlar, onun farkında bile değillerdi.

Birkaç dakika içerisinde Aileen'in arazisine varmışlardı. İçinden hem Tanrıya, hem de atalarının Tanrılarına, Connor'ı iyileştirmesine yardım etmeleri için dua etti. Bu, genç kadının son şansıydı.

“Onu hasta kulübesine taşı.” Hasta kulübesi, kendi yaşadığı taş kulübeden sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Hasta ve yaralıları tedavi edebilmesi için özel olarak döşenmişti.

Son iki aydır, Aileen'e güvenmedikleri için tek bir kişi bile kulübeden içeri adımını atmamıştı. Buna rağmen Aileen kulübeyi temiz tutmaya ve tedavi için gerekli malzemeleri hazır bulundurmaya özen göstermişti. Ama içinde hep bir korku vardı. Seamus, onu affetmemişti ve yerine başka bir şifacı bulup, onu evini terk etmeye zorlarsa diye düşünmekten uykuları bölünüyordu.

Aileen, kulübenin kapısını açtı ve kötü ruhları uzak tutması için astığı yün dokuma örtüyü kenara itip içeri girdi. Kulübe serindi ve içeride ağır bir nem kokusu vardı. Riordan, halen bilinçsiz olan Connor'ı, saman şiltelerden birinin üzerine yatırdı.

“Ateşe ihtiyacın var mı?” diye sordu Riordan.

Aileen tereddüt etti. Genç adamın yardım etmek istediğinden emindi ama yaralıları tedavi ederken yalnız çalışmayı tercih ederdi daima. “Ben daha sonra yakarım.”

“Nasıl buradayım. Benim için sorun olmaz.”

Riordan, dışarıdan odunları taşımak için kapıya yöneldiğinde Aileen önüne geçerek yolunu kesti.

“Duman, hasta için sakıncalı. Gerektiğinde ben yakarım,” dedi genç kadın. “Her şey için teşekkür ederim Riordan. Bundan sonrasını ben kendi başıma hallederim.”

“Seni, onunla yalnız bırakmak istemiyorum. Ona güven olmaz.”

Aileen hafifçe iç geçirdi. “Kendinde değil. Kendine gelse bile kolunu bile kıpırdatacak gücü olmayacak.”

Sözleri, mantıklı gelmiş olmalı, Riordan derin bir soluk aldı ve gerginliği biraz olsun azaldı. “Akşam uğrayayım mı?” diye sordu.

“Belki başka zaman.”

“Mac’ganlar’a haber vermeliyiz. Hemen birini gönderebilirim.”

Aileen şüpheyle ona baktı. “Yardım etmek için pek heveslisin.”

Riordan kollarını göğsünde kavuşturup şiltede yatan adama ters bir bakış attı. “Onu buradan uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa, seve seve yapabilirim.”

“Ondan bu kadar rahatsız olman için bir neden yok.”

Riordan buna cevap vermek yerine, “Yarın tekrar uğrarım. Belki yardıma ihtiyacın olur,” dedi.

“Benim için endişelenme, başımın çaresine bakarım. Yine de teşekkür ederim,” dedi Aileen zoraki bir gülümsemeyle.

Riordan, kulübeden çıktığında rahat bir nefes aldı. Yardım etmek istediğini biliyordu ama varlığı, Aileen’in, işine konsantre olmasını engelliyordu.

Riordan gözden kaybolunca dışarı çıkıp, kulübenin önündeki taş ocakta bir ateş yaktı. Büyük dere taşlarını, ısınmaları için ocağa taşıdı ve su dolu bir kazanı ocağın üzerine astı.

İçeri dönüp, Connor’un yanında bir tabureye oturduğunda genç adam kısa bir an için gözlerini açmıştı. Aileen bir an donup kaldı. Nerede olduğunu fark ettiğinde, Connor’ın vereceği tepkiyi merak

ediyordu. Ama en ufak bir tepki bile vermedi, hatta Aileen’i görmemiş gibi ifadesiz gözlerle bakmıştı.

Tekrar gözlerini yumduğunda, Aileen hayal kırıklığıyla hafifçe iç geçirdi. Connor’ın vücudunu daha rahat bir pozisyona getirdi. Ellerinin durumu gerçekten içler acısıydı, öyle çok şişmişlerdi ki nerdeyse normalin iki katı boyutundaydılar. Kış mevsimi olsaydı, şişi indirmek için ellerinin üzerine kar koyabilirdi ama soğuk suyla idare etmek zorundaydı. Ahşap iki kâseye soğuk su doldurup, genç adamın ellerini soğuk suyun içine soktu.

Kendi kulübesinden Connor’ın kırıklarını sarmak için küçük taha parçalarıyla temiz sargı bezleri aldı. Telaşla hasta kulübesine dönerken kucağındakileri düşürdü ve ancak o zaman ellerinin titrediğini fark etti. Bir şekilde sakinleşmeli ve Connor’ı tedavi etmeye konsantre olmalıydı.

Aptal bir bakire gibi davranmayı bırak, dedi içindeki ses. Seni hatırlayacağı bile şüpheli.

Eşyaları topladı ve önlüğünü bohça gibi tutarak içine doldurdu ve hasta kulübesine o şekilde taşıdı. Ardından taş ocaktaki sıcak su ile ısınan dere taşlarını almak için tekrar dışarı çıktı. Birkaç sefer kulübeye girip çıktıktan sonra her şey hazır olmuştu.

Connor’ın durumunda bir değişiklik olmamış, bilinci yerine gelmemişti ve bu Aileen’i endişelendiriyordu. Derin bir soluk alıp, şiltenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Bıçakla kana bulanmış tuniği keserken de tepki vermemişti genç adam. Ya kurtarılamayacak durumdaysa?

Olabilecekler için endişelenmeyi bırak ve yapabileceklerine konsantre ol. Zambak köküyle ebegümeci yapraklarının, ellerindeki şişi azaltmak için faydası olabilirdi. Aileen klanın eski şifacısı Kyna’dan öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı.

Sargıları açıp yaraların etrafına yaydığı sarımsakları temizledi. Sıcak suyla ıslattığı bir bezle vücudundaki ve yüzündeki kanları silerken sakinleşmek için alçak sesle bir ilahi mırıldanıyordu.

Göğsündeki yaralara dikiş atılması gerekiyordu. Parmakları yaraların etrafında dolaşırken ister istemez eski anıları canlandı gözünde.

Connor'la öpüşmelerinin anısı yıllar sonra bile halen rüyalarını süslüyordu. Ay ışığının altında güçlü bedenini kendi bedeni üzerinde hissettiği o gece tüm canlılığıyla hafızasına kazınmıştı. O gece genç adamın ona hissettirdiklerinin yerini hiç bir şey tutamamıştı.

Başını iki yana sallayarak düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Yerinden kalktı ve kulübenin diğer ucundaki şifalı otların ve kendi yaptığı ilaçların bulunduğu raflara göz gezdirdi. Yaralarına sarmak için bir tutam eşekkulağı alıp köklerini güzelce ayıkladı ve havanda ezdikten sonra üzerine biraz sıcak su ilave ederek lapa kıvamına gelene kadar karıştırdı.

Lapayı genişçe bir kaba boşalttıktan sonra tekrar Connor'ın yanına döndü. Kemikten yapılmış ince iğne ile şakağındaki yarayı dikmeye koyuldu. Connor'ın rengi daha da solmuştu ve etine batan iğneye bile tepki vermiyordu. Onun geri dönülmez noktada olup olmadığını düşünmeden edemedi Aileen.

Yoğun bir pişmanlık duygusu sardı içini. Ondan nefret etmeye çalışmış, ona karşı hissettiklerini bastırmak için elinden geleni yapmıştı. Ama geçmişini unutmayı ne kadar istese de, Connor'ın hatırasının yanı sıra önemli bir parçası da daima Aileen'le birlikteydi.

Şakağındaki yaranın ardından göğsündeki yaraları dikmeye koyuldu. Daha önce bunlardan çok daha kötü durumda olan yaralara dikiş atmış, tedavi etmişti ama her nedense, Connor'ın yaralarını dikerken sanki iğneyi kendi etine batırıyormuş gibi hissediyordu.

Neden işine konsantre olamadığını anlayamıyordu. Connor'ın yaşam savaşı vermesi, onu neden bu kadar derinden etkiliyordu? Ona karşı hissettiklerinin geçmişte kalması gerekmez miydi?

Tekrar işine konsantre olmaya çalışarak lapayı yaraların üzerine sürüp sıkıca sardı. Ardından dikkatini genç adamın ellerine verdi. Sağ elinin duruşuna ve morluklarına bakılırsa bileği kırılmıştı. Sol elinin parmaklarıysa şişmişti ve yara bere içerisindeydi.

Yaraların hiç biri savaş yarasına benzemiyordu. İşkence görmüş olma ihtimalini düşündü bir kez daha ve midesi kasıldı. Bu kadar ciddi bir yaralamayı iyileştirecek yeterli beceri ve bilgiye sahip miydi gerçekten? Gerektiği takdirde, Connor'ın ellerini bileklerinden kesebilir miydi? Kangren başladığı takdirde başka bir seçeneği kal-

mayacaktı. Connor'a dayanılmaz acılar yaşatacak bir şey yapmanın düşüncesi bile başının dönmesine neden oluyordu. Onu sağlığına kavuşturacak güce sahip olabilmek için bildiği tüm duaları okudu içinden.

“Anne, her şey yolunda mı?”

Aileen, öyle derin düşüncelere dalmıştı ki kızı Rhiannon'un içeri girdiğini fark etmemişti bile. Korkuyla yerinden sıçradı. Tüm bunlarla uğraşırken kızı tamamen aklından çıkmıştı. Rhiannon, klan geleceğine uygun olarak, koruyucu ailesiyle birlikte yaşıyordu ama sık sık şifacı olmayı öğrenmek için annesini ziyarete geliyordu.

Aileen, Connor'a telaşlı bir bakış attı ve ardından kolunu kızının omzuna dolayarak kulübenin dışına çıkarttı. “Her şey yolunda.”

Rhiannon akıllı karışmış gibi bir ifadeyle annesine baktı. “Yardım etmemi ister misin? İçerideki adam ...”

“Bugün olmaz.” Aileen sesinin sakin çıkması için büyük çaba harcıyordu. “Ama onun için dua edebilirsin.”

Rhiannon'un ifadesi ciddileşti. “Dualar onu iyileştirebilir mi?”

“Bir zararı da olmaz.”

“İzin ver sana yardım edeyim,” dedi Rhiannon yalvarırcasına.

“Hayır.” Ses tonunun sertliği genç kadını bile şaşırtmıştı. Telaşla bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Çok yakında kendisini toparlar. Görüldüğü kadar kötü değil durumu.” Bu yalan, içindeki suçluluk duygusunu daha da perçinlemişti.

“Kim ne derse desin, sen iyi bir şifacısın, Anne,” dedi Rhiannon ve hemen ekledi. “Ben de senin gibi olmak istiyorum.”

Aileen'in teni utançla kızardı. “Umarım benden çok daha iyi bir şifacı olursun.” Kızıyla böyle yakın bir ilişkileri olduğu için kendisini şanslı hissediyordu. Koruyucu ailelerin yanında yetişen çocuklar çoğu zaman koruyucu ailelerine, gerçek ailelerinden çok daha yakın oluyorlardı. Rhiannon'un şifacı olmak istemesi ve sık sık onu ziyaret etmesi, yakınlaşmalarında çok büyük bir rol oynamıştı.

“Yeni bir şifacı getiriyorlarmış,” dedi Rhiannon keyifsiz bir ifadeyle. “Tomas ile Lianna konuşurlarken duydum.”

“Ne zaman?” Aileen yüzünden bütün kanın çekildiğini hissetti.

“Bir hafta içerisinde.” Rhiannon, uzanıp annesinin elini tuttu. “O her kimse, senin kadar iyi olamaz. Olanlar senin suçun değildi. Onlar...”

“Önemli değil,” diyerek sözünü kesti Aileen. “Koruyucu ailen seni bekliyordur. Artık gitsen iyi olacak.”

“Yarın tekrar gelip seni görebilir miyim?”

“Bu adam gidene kadar olmaz.”

“Ama neden? Daha önce savaş yaralarına pansuman yapmana yardım etmiştim.”

“Lütfen benimle tartışma. Ancak adam iyileşip kendi halkının yanına döndüğü zaman gelebilirsin.” Aileen, kızını kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Görüşürüz.”

Rhiannon da annesine sarıldı. “Çok yakında tekrar seni görmeye geleceğim.”

“Seni seviyorum, kızım. Kendine dikkat et.”

Aileen, Connor’ın yanına geri dönmeden önce, Rhiannon’un yamaçtan aşağı inip gözden kaybolmasını bekledi. Tanrıya şükür, kızı fazla sormamıştı.

Connor halen hareketsiz yatıyordu ama Aileen sağ elini kontrol etmek için tuttuğunda irkilmmişti. O ana kadar verdiği ilk tepkiydi bu. Aileen’in içi umutla doldu, Connor’ın durumu korktuğu kadar vahim olmayabilirdi.

Her iki elini de dikkatle inceledi. Sanki biri, tokmakla ellerini ezmiş gibi görünüyordu, bunlar alışılmadık yaralardı. Düşmanın niyeti Connor’ı öldürmek olsaydı kalbine bir ok ya da hançer saplardı. Ama bu yaralar, daha çok cezalandırma gibi görünüyordu. Onu bulduğunda, Connor’ın yanında hiç silah yoktu. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi, bir süredir tutsak olarak tutuluyor olmalıydı. Onunla işleri bittiğindeyse gözlerden uzak bir tarlaya bırakmışlardı. Lorcane onu bulmasaydı, Connor halen o tarlada çaresiz yatıyor olacaktı. Belki de kan kaybından ölecekti.

Öncelikle elinde ve bileğinde, kırılan kemiklerini yerlerine oturtmalıydı. Kırıklara destek yapmak için getirdiği tahta çubukları kullanıma uygun şekilde boy boy ayırdı. Rhiannon’un kalmasına izin

verseydi bu işi mutlaka o üstlenirdi ama bu mümkün değildi. Tatlı yüzlü kızı olmadan bir hayat düşünemiyordu.

Kimse, Rhiannon’u ondan ayıramazdı, özellikle de Connor MacEgan. Babası olmasının hiçbir önemi yoktu. Rhiannon, sadece Aileen’in kızıydı.

Elleri adeta alev almış gibi yanıyordu. Daha önce hiç tatmadığı türde bir acı tüm bedenini sararken Connor irkildi ama bu acısının daha da artmasına neden oldu.

“Kıpırdamadan yat. Kemikleri yerlerine oturtmam gerek.”

Connor o anda ne hareketlerini ne de gırtlğından yükselen acı dolu haykırışı kontrol edebilecek durumdaydı. Kadın, bir diğer kemiği yerine oturturken, bilincini kaybetmek ve kendinden geçmek için dua ediyordu. Ama acı bunu bile imkânsız kılıyordu.

Düşüncelerini başka bir yöne odaklamaya çalıştı. Neler olduğunu hatırlamak o kadar da zor olmamıştı. Flynn O’Bannion ve adamları, onu kısıkrak yakalamışlardı. Hançerleri vücudunda derin yaralar açarken çaresizce çırpınmış, ellerinden kurtulmak için savaşmıştı. Ama o sırada hissettiği acı daha sonra olanlarla kıyaslandığında aslında hiçbir şeydi. Eski arkadaşları onu yerde tutarken, klan reisi büyük taş tokmağıyla önce bir elini, ardından diğerini parçalamıştı. Tanrıya şükür acıya daha fazla dayanmak zorunda kalmamış ve kendisinden geçmişti.

Şifacının işkencesi de düşmanınkinden daha az acı verici değildi. Ellerinden nasıl kurtulduğunu hatırlamıyordu ama O’Bannion’un son sözleri beynine kazınmıştı. “Bundan sonra başka hiç bir kadına dokunamayacaksın.”

Şifacı bir kemiği daha yerine oturttuğunda Connor acıyla soluğunu tuttu. “Biraz daha nazik olamaz mısın?”

“Bitirmek üzereyim.”

“Tanrıya şükür.”

“Bundan sonra diğer eline geçeceğim.”

Diğer eli mi? Tanrılar aşkına, kadın ona acı çektirmek için yeraltı dünyasından gönderilmiş iblis gibiydi. Karanlık ruhların ondan çok

daha insaflı olduğu kesindi. Gözlerini yumdu ve acıyı düşünmemeye çalıştı.

“Neredeyim?” diye sordu kaburgalarındaki acının imkân verdiği ölçüde derin bir soluk alarak.

“Banslieve’desin. Koruyucu ailen O’Duinnelar’ın topraklarında. Buraya geldiğini hatırlamıyor musun?”

Connor, on yedi yaşında oradan ayrıldığından beri koruyucu ailesinin topraklarını ziyaret etmemişti. Ama Banslieve’le ilgili güzel anıları vardı. Yaralarına pansuman yapan kadını dikkatle inceledi. Örgülü saçları parlak bir kahverengiydi. Gözleriyse gri ve yeşil karışımı bir renkteydi.

“Adın Aileen mi?” diye sordu. Eskiden hatırladığı sessiz ve gölgeler arasında saklanan o kız olup olmadığını merak ediyordu. “Seni hatırlıyorum.”

Genç kadın öfke dolu gözlerle dik dik ona baktı. Bakışlarında suçlamaya benzer bir ifade vardı. Derken öfke birden yerini sakinliğe bıraktı. “Uzun zaman oldu.”

“Kyna nerede?” Sorusu karşısında Aileen’in bakışlarında üzgün bir ifade belirmişti.

“Geçen kış kaybettik. Şimdi şifacı benim.”

“Köyde başka bir şifacı var mı?” Aileen’e güvenmiyordu. Kyna’nın tedavi yöntemlerini bilemeyecek kadar gençti.

“Hayır. Tek şifacı benim,” diye cevapladı Aileen soğuk bir sesle.

Onu gücendirip, gücendirmemek Connor’m umurunda değildi. Eğer kemikleri doğru şekilde yerlerine oturtulmazsa, ellerini bir daha kullanamayabilirdi. Savaşmak onun hayatıydı. Gözlerini yumdu ve ellerinin acısını düşünmemeye çalıştı. Flynn O’Bannon, yalanlara inanmayı seçerek, Connor’ı işlemediği bir suç için cezalandırmıştı. Hissettiği öfke ve ihanet içini yakıyordu.

“Ne kadar kötü?” diye sordu genç adam.

“Ellerini mi soruyorsun?”

“Evet. Ellerimi tekrar kullanabilecek miyim?” Gerçeği öğrenmek zorundaydı. Ellerini kaybetmesi gibi riskin olup olmadığını bilmek istiyordu. Korkudan tüm bedeni buz kesmişti adeta.

“Bilmiyorum.”

Connor donup kaldı. Hayatı boyunca hep bir savaşçı olmuştu. Normanlar’a, düşman klanlara karşı defalarca savaşmıştı. Kılıcı artık bedeninin bir parçası, adeta bir başka uzantısı olmuştu.

“Kılıcımı tekrar kullanabilecek miyim? Savaşabilecek miyim?” Doğrulmaya çalıştı ama nazik bir el omzuna bastırıp onu geri itti.

“Buna da cevabım aynı, bilmiyorum. Bunu zaman gösterecek. Ama hayattasın ve bunun için şükretmelisin.”

Bir savaşçı ve asker olmaktan başka türde bir hayat bilmiyordu.

“Şimdi biraz uyu,” diye fısıldadı Aileen ve ona kekremesi tadı olan bir iksir içirdi. Connor yüreğinin sıkıştığını hissetti, vücudu taş kesmişti adeta. Bir daha kılıç kullanamazsa, ölü bir adamdan farkı olmayacaktı.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

*Bealtaine Festivali
Yedi yıl önce, 1168*

AILEEN Ó DUINNE, uzun kahverengi saçlarını fırçalayıp, babasının hediye ettiği mavi kurdeleyle birlikte ördü. O güne özel, en güzel elbisesini giyinmişti. Gök mavisi elbisesiyle kendisini on altı yaşından çok daha olgun ve kadınsı hissediyordu. Akşam Bealtaine festivaline katılacaktı. Yaşamın kutlandığı ve güzel bir gelecek için dileklerin dilendiği çok eski bir gelenektir Bealtaine festivali. Bir sevgili bulma ihtimalini düşününce hülyalı bir ifadeyle gülümsedi.

Biri, örgüsünü tutup hızla çektiğinde bir çığlık attı. Ağabeyi Cillian karşısında durmuş sırtıyordu. Kahverengi saçları ve neşeli pırlıtlar saçan yeşil gözleriyle Cillian en sevdiği erkek kardeşiydi ama aynı zamanda tam bir baş belasıydı.

“Bu akşam bir erkek bulmayı planlıyorsun, değil mi?”

“Elbette hayır,” diye yalan söyledi Aileen ama yüzü alev alev yanıyordu. “Hem benim farkımda bile değiller.”

Ağabeyi bilmiş bir tavırla başını salladı. “Sandığından çok daha fazlasını fark ediyorlar Aileen.”

“Başka bir kız kardeşinden bahsediyor olmalısın.”

“Sen benim tek kız kardeşimsin. Eğer senin ne kadar harika biri olduğunu göremiyorlarsa, kafalarını birbirlerine tokuşturabilirim.”

Aileen hafifçe gülümsedi. “Bu sabah yüzümü üç kere yıkadım,” dedi sonra. Bealtaine sabahı, şafak vakti üç kere yüzünü yıkayanların güzelleşeceği söyleniyordu. “Henüz işe yaradığını sanmıyorum.” Ama halen umudu vardı, etkisini ilerleyen saatlerde gösterebilirdi.

Bealtaine akşamı, birçok bekâr kızın, yakışıklı taliplerinin kollarının arasında aşkı bulduğu bir akşamdı.

“Aklından neler geçirdiğini çok iyi biliyorum Aileen Ó Duinne. Connor Mac Egan’ın sana talip olmasını istiyorsun.” Cillian öpücük sesleri çıkarmaya başlayınca Aileen üzerine atıldı.

“Dalga geçmeyi bırak,” dedi öfkeyle. “Hem senin festival ateşi için odun toplaman gerekmiyor mu?” Diğer kardeşi Brandan, babasıyla birlikte sığırları güdüyordu, bu durumda odun toplama işi Cillian’a kalmıştı.

“Bu saatler önceydi,” dedi Cillian sırtarak. “Artık elime batan kıymıkları toplaması için kendime bir kız bulma zamanı.”

“Bunun için fazlasıyla şansa ihtiyacın olacak.”

“Senin de öyle,” diye cevapladı ağabeyi. “Sana üzücü bir habirim var.” Abartılı bir şekilde ağlamaklı sesler çıkardı. “Connor, Beatenus rolünü oynamak için seçilmiş. Maalesef senin sevgilin olamayacak. Danu rolünü Lianna oynuyor.”

Connor’ı güneş tanrısı olarak düşünmek zor değildi. Ama morali bozulmuştu. Bu Connor’ın bütün akşam Lianna’ya eşlik edeceği anlamına geliyordu. Ve kutsal evliliği takdis edip, o gece sevgili olacaklardı.

Düşüncesi bile içini ürpertmeye yetiyordu. Danu olması için neden Aileen’i seçmemişlerdi ki? Daha soru aklından geçerken bile cevabı hazırды. Sıradan yüzü ve zapt edilmesi imkânsız kıvrıkcık saç-

larıyla, Lianna'nın kuğu zarafetinin yanında bir papağan gibi kalıyordu. Lianna dururken bir erkek bile dönüp Aileen'e bakmazdı.

"Moralini bozma kardeşim," dedi Cillian. "Senin için Connor'ı tutarım sende böylece ondan bir öpücük çalabilirsin. Çok fazla çırpı-nacağını sanmıyorum."

Aileen ellerini yumruk yapıp beline dayadı. "Eğer ağzını açar ve ona tek bir kelime söylersen, yemin ederim..."

Cillian kahkahalarla gülerken odadan çıkarken Aileen arkasından çığlık çığlığa bağırarak istedi. Cillian, içten içe Connor'la birlikte olmanın hayalini kurduğunu biliyordu ama hayatına biraz olsun değer veriyorsa bundan kimseye bahsetmezdi.

Yün şalını alıp omuzlarına sardı ve dışarı çıktı. Bu gece, genç kızlardan sıyrılıp genç bir kadına dönüşmek ve klandan uygun birine evlilik sözü vermek istiyordu.

Bealtaine gecesinde, sevgililer birlikte gözlerden uzakta bir köşeye çekilir festival ateşinden çok farklı bir ateş yakarlardı. Bu sihirli gecede her şey mümkündü. Connor MacEgan'ın onu fark etmesi için de güçlü bir sihir gerekiyordu zaten.

Connor'ı düşünmek bile ağzının kuruması için yeterliydi. Aileen'den sadece bir yaş büyüktü ama hayatı boyunca bir savaşçı olmak için yetiştirilmişti. Güçlü ve hızlıydı. Bir savaşçı olarak adını duyurup, kısa sürede bir efsaneye dönüşeceğine şüphe yoktu.

Aileen, onun savaşçı yanıyla ilgilenmiyordu. Gri gözleri, bir kadına baktığında, kendisini dünyanın en güzel kadını hissettirecek güce sahipti. Saçları altın sarısı rengindeydi ve öyle uzun boyluydu ki, yüzüne bakmak için başını geriye atmak zorunda kalıyordu. O geceyi Connor'ın kollarının arasında geçirmeyi ve gerçek anlamda sevgili olmalarını dilemek çok mu yanıltı?

Yanlış değilse bile aptalcaydı. Bunları bir kenara bırakmalı, birinin onu uygun bir gelin adayı olarak görmesini dilemeliydi.

"Aileen, gel de bana yardım et," diye seslendi annesi. "Festival için sepeti hazırlamam gerek."

Aileen, ekmek somunlarını keten bezlere sarıp sepete yerleştirdi. O gece periler diyarıyla, yeryüzü arasındaki perdenin aralandığına inanılırdı. Ekmeklerin bir kısmı da perilere sunulacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu annesi işleri bittiğinde. Aileen başını sallayarak sepetlerden birini aldı ve birlikte kulübeden çıktılar.

Yol boyunca festival ateşleri için dizilmiş odun öbekleri vardı. Ama asıl büyük festival ateşi tepenin yamacında yakılacaktı. Kulübe önlerindeki taş ocakları temizlenmiş, yeni odunlar yerleştirilmişti. Ocaklardaki odunlar, festival ateşiyle tutuşturulmaya hazırды.

Aileen, annesinin peşi sıra kalabalığa doğru ilerlerken bakışları bazı kulübelerin kapılarına asılmış olan alıç dallarına takıldı. Talipler niyetlerini belli etmek için genç kızların kapılarına alıç dalları asarlardı ama Aileen'in kapısına kimse bir şey asmamıştı.

"Bu gece dikkatli olmalısın," dedi annesi huzursuz bir tavırla. "Eğer biri seni zorlamaya çalışırsa..."

Aileen, annesine sarıldı ve "Ona hayır diyeceğim," dedi. Her festival öncesi annesi bunu mutlaka söylerdi. Ama bu sefer durum biraz daha farklıydı.

"Bu gece, bir sevgili bulup Tanrıça Danu'yu onurlandırmak için ona kendini verip vermemek senin kararın ama halen genç olduğunu unutma. Daha vaktin var."

Annesi, onun yaşlarındayken Tanrıları onurlandırarak bir kadın olmayı seçmişti ama kızının bir kadına dönüşmesi için o kadar da istekli değildi.

"Benim için endişelenme Anne. Her şey iyi olacak." Sırtını dikleştirdi ve yüzüne ışıltılı bir gülümseme yerleştirdi.

Kalabalıktan yükselen sesler daha da artmıştı. Aileen etrafına bakındı ve az ileride Lianna'yla Connor'ı gördü. Her ikisi de yeşil renkte kıyafetler giymişlerdi. Lianna'nın saçlarını, alıç ve çuha çiçeğinden yapılmış bir taç süslüyordu.

Aileen, onların etrafında toplanmış genç kızların oluşturduğu gruba katılmak için ileri adım attığında birine çarpı. Eachan, yere düşmeden Aileen'i yakalamış, dengesini bulana kadar onu tutmuştu. "Şanslı günümdeyim. Her gün, ayaklarımdan dibine güzel bir kız düşmüyor."

Dudakları sıcak bir tebessümle kıvrılırken, şakacı pırıltılar saçan gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. Eachan, babasıyla hemen hemen aynı yaşlardaydı ve ona karşı her zaman çok nazikti.

“Üzgünüm,” dedi Aileen kızarak.

“Üzülme. İzin verirsen bu gece festival kraliçesinden çok daha güzel göründüğünü belirtmek isterim.”

Aileen, tedirgin olarak bir adım geriledi. “Bu durumda yalan söylemiş olursun.”

“Ben yalan söylemem. Herkes Lianna’nın beyin yerine kafasının içinde yün yumağı taşıdığını biliyor. Seninle kıyaslanamaz bile.”

Aileen, Eachan’ın festival birayı fazla kaçırdığına karar verdi.

“Gitmeliyim.” Telaşla ondan uzaklaştı ve Connor’la Lianna’yı rahatça izleyebileceği bir köşeye çekildi. Connor’ın dirseği, göğsüne sürüttüğünde Lianna, dikkat çekecek bir şekilde gülmüştü. Aileen’s e Lianna yerine Connor sanki kendisine dokunmuş gibi gerilmiş, bedenine bir sıcaklık yayılmıştı.

“Lanet olası MacEgan,” diye homurdandı hemen arkasında duran Tomas. Sesindeki kıskançlık açıkça fark ediliyordu. Lianna’ya Connor’ın çlık etmesine içerlediği belliydi. “Buraya ait bile değildi. Kendi klanıyla birlikte olmalı.”

Aileen, Connor’ın çocukluğundan beri koruyucu ailesi olan Ó Duinnelar ile yaşadığını hatırlatmaya gerek duymadı, ne derse desin bir şey değişmeyecekti zaten. Tomas’ın kendisine eş olarak Lianna’yı istediği bir sır değildi.

“Lianna’ya elini sürerse onu öldürürüm.”

“Böyle bir şey yaptığın takdirde Tanrıların şimşeklerini üzerimize çekip tüm klanın lanetlenmesine neden olursun,” dedi Aileen safça. “O seçildi ve bunu değiştirmek için yapabileceğin bir şey yok.”

“Ona sahip olmasına izin vermeyeceğim.” Karanlık ifadesi genç kızı tedirgin etmişti.

“Vermek zorundasın ama bir çocuk gibi davranmayı kesersen belki Lianna daha sonra sana gelir.”

“Sen ne bilirsin ki Aileen? Senin kimse istemiyor.”

Sözleri canını yakmıştı ama yine de sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. “Karşımda gerçek bir erkek değil de sızlanan bir çocuk olduğunu fark edecek kadar bilgim var.”

Tomas, onu ittiğinde Aileen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Anlaşılan Bealtaine büyüü etkisini göstermeye başlamamıştı.

Dans edenlerin arasına karıştı ve genç erkekler diğer kızlara gülümserken, onu görmezden geldiklerinde incinmemeye çalıştı. En az onlar kadar iyi bir eş olurdu. Üstelik klanın şifacısı ona hastaları iyileştirmek için bilmesi gerekenleri öğretiyordu.

Derken Connor’la yüz yüze geldi. Dans sırasında elleri buluştu ve Aileen bir an için kıvılcımların çakmasını bekledi.

“Merhaba Connor.”

“Merhaba.” Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Aileen’i etrafında bir tur döndürdü. “Köpeğimi iyileştirdiğin için sana teşekkür etmeye fırsatım olmadı. Sayende Ulric kısa sürede eski haline döndü.”

“İyi olmasına sevindim.” Aslında hazmı kolaylaştırmak için naneli bir karışım hazırlamaktan fazla bir şey yapmamıştı. Küçük canavar hazmedebileceğinden çok daha fazlasını yediği için hasta olmuştu.

Connor, elini hafifçe sıktı. “Sayende şimdi çok iyi. Teşekkür ederim.”

Aileen, elini bir daha asla yıkamayacağını düşünürken eşler değişmişti ve kendisini utanç verici bir duruma düşürmeden önce karşısında Eachan’ı bulmuştu.

“Demek ondan hoşlanıyorsun.”

“Ben, hayır. O sadece...”

Eachan, onun telaşla kekelemesi üzerine neşeli bir kakhaha attı. “Benim gibi yaşlı bir adamın Connor karşısında elbette hiç şansı yok. Her şeye rağmen tanımaktan mutlu olduğum birisin. Onunla, senin için konuşmamı ve hakkında iyi bir şeyler söylememi ister misin?”

“Hayır!” Eachan’m, onu genç bir kısrak gibi Connor’a tavsiye etmesi fikri Aileen’i dehşete düşürmüştü.

Eşler tekrar değişirken Eachan gülererek “Bunu bir düşün güzel Aileen,” diye seslendi.

Aileen kızardı. Eachan güzel olduğunu söylüyordu ama o ana kadar kimse ona özel bir ilgi göstermemişti. Genç kızlarla, erkeklerin eşleşmelerini ve ateşler yakılırken el ele tutuşmalarını izledi.

Tek başına öylece durmuş çiftleri izlerken kendisini bir kez daha bir yabancı gibi hissetti. Kollarını bedenine sarıp, hiç istemediği halde gülümsemeye zorladı kendisini.

Ateşler yakıldıktan sonra, Connor'la Lianna ateşlerden birinin etrafında üç tur attılar ve ardından el ele ateşin üzerinden atlادılar. Connor, Lianna'yı kollarının arasına alıp öpmek için eğildiğinde Aileen bakışlarını kaçırdı.

İçkiler su gibi akıyordu ve saatler ilerledikçe çiftler birer ikişer gözden kayboluyorlardı. Aileen, sevişme seslerini, zevk çığlıklarını duyabiliyordu. Bir an önce oradan uzaklaşma ihtiyacıyla korunun dışındaki açıklığa doğru yürüdü.

Az ileride Connor'ın, Lianna'nın elini tuttuğunu ve kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Lianna'nın Tanrıçayı onurlandırmak için Connor'la birlikte olmasının zamanı gelmişti. Lianna, genç adama gülümsemişti ama bakışları Tomas'ın üzerindeydi. Aileen, Tomas'ın öfkeye kapılıp kötü bir şey yapmasından korktu.

Connor, avucunun içini öptükten sonra Lianna oturduğu yerden kalktı ve tören için özel olarak hazırlanmış olan kulübeye yöneldi. Connor diğer erkeklerle sohbeti sürdürürken Tomas fırsattan istifade edip, Lianna'nın peşinden kulübeye girmişti.

Aileen ne yapacağını bilemedi. Tomas'ın töreni bozmasına ve Tanrıların lanetini üzerlerine çekmesine bir şekilde engel olmalıydı ama nasıl? Etrafına bakındı ama yardım isteyebileceği tek bir kişi bile göremedi. Az sonra farkına bile varamadan kendisini kulübenin önünde bulmuştu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Lianna, onu görünce. “Connor birazdan burada olur.”

“Biliyorum. Sana şans ve güzel bir gelecek dilemek istedim,” dedi telaşla. Lianna'nın kulübede yalnız olmasına şaşırılmıştı. Tomas'ı çıkarken görmemişti.

“Güzel bir geleceğim olacağı konusunda şüpheliyim. Tomas, Connor'ı öldürmeye çalışacak diye korkuyorum. Onunla birlikte olmamam için beni uyardı. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Tomas törene müdahale edemez. Bu olacak şey değil.”

“Onunla evlenme sözü verdim,” dedi Lianna. “Başka bir erkeğin bana dokunmaya hakkı olmadığına inanıyor ve ben...” yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı, “bakire değilim.”

Aileen'in gözleri irileşti. “Ama... Bu yanlış. Şimdi ne olacak?” Lianna bakire değilse, bu törenin bir anlamı yoktu.

“Bu pagan saçmalığından başka bir şey değil. Erkeğin, kadınlara birleşmesi için bir mazeret sadece. Connor'ın, bakire olmadığımı fark edeceğini sanmam. Fark etse bile aldırmayacaktır.

“Bunu nasıl söylersin? Bu pagan saçmalığı değil. Hasadımızın verimli olması için Tanrıları onurlandırmalıyız.”

Lianna alaycı bir tavırla gülümsedi. “Buna gerçekten inanıyorsun değil mi?”

“Elbette inanıyorum. Sen de inanmalısın.” Aileen ciddi anlamda endişelenmeye başlamıştı. Lianna'nın bu hatası onlara büyük bir şanssızlık getirebilirdi.

“Bekle bir dakika.” Lianna'nın gözleri ışıldadı. “Sen bakiresin değil mi?”

“Evet.” Aileen kuşkuyla arkadaşına baktı.

“Güzel.” Lianna, kulübeyi aydınlatan meşaleyi söndürdü. Ortalık zifiri karanlığa bürünmüştü. “Benim yerime sen geç. Böylece iyi bir hasat almamızı garantilemiş olursun. Connor farkı anlamayacaktır, ben de gidip Tomas'ın gönlünü alırım.” Aileen'in cevap vermesine fırsat tanımadan Lianna tacını onun başına taktı ve örgüsünü açarak saçlarını omuzlarından aşağı döktü.

“Bunu yapamayız,” diye itiraz etmeye çalıştı Aileen. Connor'ı bu şekilde kandıramazdı. Bu çok yanlış. O festival kraliçesi değildi ve biri öğrendiği takdirde cezalandırılırdı.

“Onu istiyorsun değil mi?”

“Bunun bir önemi yok. Connor durumu fark edecek ve bunun için beni suçlayacak.”

Lianna, itirazlarına aldırmadan Aileen'in elbisesinin önündeki bağcıkları çözdü ve kendi iç gömleğini çıkarttı. “Ben, senin elbiseni giyeceğim. Daha sonra kimse fark etmeden tekrar değiştiririz.”

Aileen, tören kurallarına göre gerçekleşmezse olabileceklerden korktuğu için fazla itiraz etmedi. Tanrıçayı temsil eden kadının baki-re olması gerekiyordu ve törenin doğru şekilde yapılması festival kraliçesinin kim olduğundan çok daha önemliydi. Ama yaklaşan sesleri duyduğunda birden paniğe kapıldı.

“Lianna, bunu yapamam.”

Arkadaşı çoktan kulübeden çıkmıştı ve Aileen çıplak bir halde kulübenin ortasında bir başına kalmıştı. Kalbi, çılgın gibi çarpıyordu. Connor, durumu fark edecekti ve herkesin önünde onu küçük düşürecek. Titremesi artarken yatak örtüsünün altına girdi. Bedeni korku ve panikle buz kesmişti.

“Lianna?” diye seslendi Connor. “Orada mısın?”

Bu, gerçeği itiraf etmesi için en doğru zamandı. Erdemli ve dürüst bir kadın asla kandırmacalara başvurmazdı. Ama Bealtaine’e katılan bütün erkeklerin arasında kollarında olmak istediği tek bir erkek vardı ve o da Connor MacEgan’dı. Eğer gerçeği bilirse, Connor ona asla dokunmayacaktı. Kader ona tek bir şans vermişti.

Cesaretini kaybetmeden önce harekete geçti ve “Buradayım,” diye fısıldadı.

Bunu yaptığına inanamıyordu ama geri adım atmak için artık çok geçti. Karanlıkta Connor’ın kıyafetlerini çıkarttığını duydu hemen sonra ağırlığını şiltenin üzerinde hissetti.

“Bizden bekleneni biliyorsun,” dedi. Sesi derin ve yumuşaktı. İpeksi bir dokunuş gibi sarmalamıştı genç kıızı.

“Biliyorum.”

Connor uzanıp başındaki tacı aldı ve bir kenara bıraktı. Eli bir süre saçlarında dolaştı, sonra çıplak omuzlarına kaydı.

“Çok güzelsin,” dedi Connor ve bir an için genç kız ona inandı.

Ona uzandı ve elleri birleşti. *Bu çok yanlış*, diye düşündü bir kez daha. *Ama bu gece pişmanlıklara yer yok*. Eğer Lianna Tanrıça rolünü oynamak istemiyorsa, Aileen onun yerini seve seve alabilirdi.

Connor, parmaklarını saçlarının arasına kaydırıp ve ona doğru eğildi. Dudaklarına uzandı ve diliyle hafifçe okşadı dudaklarını. Öpüşü derinleşirken Aileen’in göğüsleri gerildi, uçları dikleşti. Ellerini Connor’ın sert kaslarının üzerinde dolaştırdı. Onunla öpüşmek hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Connor, üzerindeki örtüyü bir kenara itti ve göğüslerini avuçladı.

Aileen karanlıktan cesaret alarak öpüşüne büyük bir açıklıkla karşılık verdi. Dili ağzının içine kayarken kendini tutamayarak inledi. Bacaklarının arasında hissettiği sızı daha öncekilerden çok farklıydı.

Bedeninin her köşesi, Connor’ın dokunuşlarına tepki veriyor, hayat buluyordu. Suçluluk duygusunu bir kenara bıraktı. Bunun için çok zamanı olacaktı. Ama o Bealtaine gecesinde, Connor MacEgan sadece ona aitti ve Aileen her anının tadını çıkartmaya kararlıydı.

Connor, yarı uykulu bir halde Lianna’ya uzandı ama yatakta yalnız olduğunu fark etti. Ondan geriye sadece belli belirsiz bir sıcaklık kalmıştı şiltenin üzerinde. Bir de kadınsı kokusu. Yataktan kalkıp gerindi ama bakışları halen önceki gece yaşananların etkisiyle kırılgan olmuş örtülerin üzerindeydi.

Connor batıl inançları olan biri değildi ama beklentilerinin çok ötesinde bir gece geçirmişti. Lianna’nın kollarında olmak, bütün ergenlik fantezilerinin tek bir gecede gerçekleşmesi gibiydi. Önceki geceyi, evlilik gecelerinin bir provası olduğuna inanıyordu.

Daha önceden Lianna’yla evlenmek için babasına başlık parası teklif etmiş ama geri çevrilmişti. Soylu bir aileden gelmesine ve MacEgan klanı kralının kardeşi olmasına rağmen birkaç sığır ve koyun dışında sahip olduğu bir şey yoktu. Bu şartlarda reddedilmesi gayet doğaldı. Ama Lianna onunla evlenmeyi kabul ederse babasının kararını değiştirebilirlerdi. Tabi önce Lianna’yla konuşmalıydı.

Lianna’nın hiç gitmemiş olmasını tercih ederdi elbette. Kollarının arasında, sıcak bedeniyle uyanmak, saçlarındaki çiçek kokusunu solumak isterdi. Düşüncesi bile onu tekrar arzulamasına yetiyordu.

Kıyafetlerini giyerek dışarı çıktığında onu karanlık bir gökyüzü ve yağmur karşılamıştı ama aldırmadı. Fırtınaya rağmen kendisini son derece hafif ve keyifli hissediyordu.

Bir kadının inlemesini duyunca birden dikkat kesildi. Ses ağaçların arasından geliyordu. Tedirgin adımlarla o tarafa yöneldi ve tanıdık bir kahkaha sesi duydu. Ardından onu gördü, belden yukarısı çıplak, Tomas’a sarılmıştı.

Kıskançlıkla adeta gözü karardı. Daha birkaç saat önce Lianna, kendini Connor’a vermişti. Şimdi de Tomas’ın kollarındaydı.

Connor geriye doğru bir adım attı, damarlarından akan kan buz kesmişti adeta. Lianna, bunu nasıl yapardı? Onun yatağından çıkıp

bir başka erkeğin kollarının arasına nasıl girerdi? Gerçekten bakire miydi? Yoksa o da bir yalan mıydı?

Onlarla yüzleşmeye gerek bile duymadı. Bir anlamı olmazdı. Hızla oradan uzaklaştı ve ağaçların arasından çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Etrafına hiç bakmadan kulübelerin arasından geçip gitti.

“Connor,” diye seslendi biri. Döndüğünde Aileen’i gördü.

Üzerinde, sadece yeşil renkte bir iç gömleği vardı. Saçları açıktı ve bukleleri göğüslerini örtmüş, beline kadar uzanıyordu.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Şimdi olmaz Aileen.”

Ama Aileen onu dinlemedi ve peşine takıldı. Connor uzaklaşmak için adımlarını hızlandırdı.

“Bu çok önemli.” Uzanıp genç adamın omzuna dokundu Aileen. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Lianna’yla yaşadıklarından sonra bir kadının ona dokunmasına bile tahammül edemiyordu. “Beni yalnız bırak. Konu her neyse beklemek zorunda.”

Aileen “Lütfen,” diye fısıldadı yalvaran bakışlarla.

“Beni yalnız bırak dedim sana!” Connor hırsıyla kendini geri çektiğinde Aileen dengesini kaybetti ve yere, çamurların içine düştü. Ona karşı bu kadar sert olmak istememişti ama gururu çok büyük bir darbe almıştı ve yalnız kalmak istiyordu. Yine de hırsım Aileen’den çıkartmamalıydı.

Yağmurdan sırlıslıkla olmuş ve çamura bulanmış bir halde, öylece yerde duruyordu Aileen. İçi pişmanlıkla doldu ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Üzgünüm Aileen.”

Bir cevap vermediği gibi, yardım elini de görmezden gelerek kendi çabalarıyla ayağa kalktı Aileen.

“Benimle ne konuşmak istiyordun?”

Ne kadar kırıldığı yüzünden açıkça anlaşılıyordu ama yine de sırtını dikleştirerek, “Önemli değil,” dedi ve sonra dönerek hızla oradan uzaklaştı.

Keşke o kadar sert bir tepki vermeseydi. Söyleyeceği her neyse en fazla birkaç dakikasını alırdı. Neden dinlememişti? Aileen’in ona olan ilgisinin farkındaydı ve boş umutlara kapılmasını istemiyordu.

Ama onu ağlatmak da istememişti. Bir süre pişmanlıkla Aileen’in ardından baktı. Daha sonra tam ters yönde uzaklaştı ve köyün çıkışındaki meşe ağacının altına oturdu.

Tüm bedenini yakıcı bir öfke sarmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Lianna kollarıyla onu sarıp, hep onunla birlikte olmayı hayal ettiğini fısıldadığında, ona inanacak kadar büyük bir aptaldı.

Bu koruyucu ailesiyle birlikte geçireceği son yazdı. Yaz sonuna kadar kalmayı planlamıştı ama şimdi gitmesi en iyisiydi. Eşyalarını toplayıp kendi topraklarına dönecekti ve geçmişe kalın bir perde çekecekti.

Connor’ın oradan ayrılmasının üzerinden iki ay geçmişti ve Aileen, Bealtaine gecesinde yaşananlarla ilgili ailesine hiçbir şey söylememişti. Gözyaşları her gece yastığını ıslatıyordu ama yaşların tek nedeni hissettiği utanç değildi. Çok daha ciddi bir nedeni vardı.

Artık hamile olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Connor’ın bebeğini taşıyordu ve bunun ona mutluluk vermesi gerekirken daha fazla ağlamasına neden oluyordu.

O gece Lianna’nın yerini hiç almamalıydı. Arkadaşı isteğine kavuşmuş ve Tomas’la evlenmişti ama Aileen yine yalnızdı.

Ormana doğru yürürken birden durup elini karnına yasladı. İçinde, Connor’dan bir parça büyüyordu ama onun haberi bile yoktu. O gece Lianna’yla birlikte olduğuna inanıyordu halen. Aileen, ona gerçeği söylemek istemiş ama o sabahki davranışından sonra cesaret edememişti.

Hemen arkasından gelen nal sesleriyle düşüncelerinden sıyrıldı Aileen. Dönüp baktığında Eachan’ın atından indiğini ve kırsağı yakındaki bir çalya bağladığını gördü.

“Seninle yürüyebilir miyim Aileen?” diye sordu.

Aileen başıyla onayladı ama neden onunla yürümek istediğini anlamış değildi.

“Sana yaşlı bir adam gibi mi görünüyorum?” diye sordu dostça bir gülümsemeyle.

Sorusu Ailcen'i şaşırtmıştı. Yüzündeki çizgiler yaşını açığa vursa da saçları henüz beyazlamaya başlamamıştı.

"Hayır," diye cevapladı. "Çok yaşlı değilsin."

Yamaç boyunca sıralanmış kır çiçeklerinin arasında yürüdüler bir süre. Derken Eachan ona yaklaştı ve eline dokundu.

"Kederinin kaynağını biliyorum," dedi. "Ona söylemeliydin."

Ailcen kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun? Kime, neyi söylemeliydim?" Eachan, olanları biliyor olamazdı değil mi?

"Connor'a bebeğini taşıdığını söylemeliydin."

Titreyen parmaklarıyla, alev alev yanan yanağına dokundu. Hamile olduğu çok mu belliydi? O daha soru sormaya fırsat bulamadan Eachan açıklamaya koyuldu.

"O sabah seni kulübeden çıkarken gördüm. Doğru şeyi yaptığına inanıyorum. Hasatı korumak için kendini feda ettin." Biraz aşağıdaki mısır ve buğday tarlasına göz gezdirdi. "Tanrılar bunun için bizi kutsadılar." Aileen'in elini avuçlarının arasına aldı. "Connor'a ilgi duyduğunu ve bana o gözle bakmadığını biliyorum."

"Bu farklı bir durum. Sen bana karşı daima çok iyiydin."

"Seninle ilgilenirim," dedi ellerini sıkıca kavrayarak. "Seninle ve bebeğinle. Kimse bebeğin benden olmadığını bilmek zorunda değil."

Yaşlar kontrolsüzce yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. "Eachan, bu sana büyük bir haksızlık. Benden çok daha iyi bir eşi hak ediyorsun."

Eachan elini, dudaklarına bastırarak genç kızı susturdu. "Dost olabileceğimize inanıyorum. Benim bir can yoldaşına senin de bebeğin için bir babaya ihtiyacın var." Eachan nazikçe yanağından aşağı süzülen yaşları sildi. "Beni kocan olarak kabul edecek misin? Seninle ve bebeğinle ilgilenmeme izin verecek misin?"

Onu reddetmeyi düşünmedi bile. Nezaketi, kış gecesinde omuza sarılan yumuşak yün şal gibi sıcaktı. Kendisine uzatılan eli tuttu. Bunun Connor gibi bir savaşçıyla evlenmekle ilgili düşlerine veda etmek anlamına geldiğini bildiği halde tereddüt etmemişti.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

Banslieve, İrlanda

1175

CONNOR'IN günleri ve geceleri acı, öfke ve çaresizlikle geçiyordu. Aileen'in yaralar için kullandığı sarımsaklı lapanın kokusuna artık tahammül edemiyordu. Ama asıl tahammül edemediği iyileşmek için elinden bir şeyin gelmemesi idi.

Aldığı hançer yaraları eski savaş yaralarının arasına karışmıştı ama bu yara izleri içinde korkunç bir öfke ve kine neden oluyordu. Kayıtsız şartsız güvendiği, uğruna canını feda edecek kadar değer verdiği arkadaşları klan reislerinin tek bir emriyle ona karşı birlik olmuşlardı. Ama Connor'ı en çok rahatsız eden reisin ihanetiydi. Ve Connor eski gücüne kavuştuğunda, yaptıklarına pişman olacaktı.

Tabi eski gücüne kavuşabilirse.

Elleri şişmiş, normal hallerinin üç katı boyutuna ulaşmışlardı. Sancısı ancak Aileen'in hazırladığı uyku iksiriyle biraz hafifliyordu.

Yine bir gece, Aileen iksiri ona içirirken birden geri çekildi ve "O'Bannion klanından kimseyi bu çevrede gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Bunu sana onlar mı yaptı?"

"Evet." Aileen'in uzattığı iksiri içerken, bir bardağı tutmaktan bile aciz küçük bir bebek gibi hissediyordu kendisini. "Benim için geri gelip gelmediklerini merak ediyordum."

"Geldilerse bile ben bir şey duymadım." İksiri son damlasına kadar içtiğinden emin olunca bardağı geri çekti ve bir kenara bıraktı. "Sana neden saldırdılar?"

"İşlemediğim bir suç için cezalandırıldım."

"Ne oldu?"

Connor bu defa sessiz kaldı. Ne o anları tekrar yaşamak istiyordu ne de fazla tanımadığı bir kadınla o büyük utancı paylaşmak. "Bu konuda konuşmak istemiyorum ama onları bulduğumda yaptıklarına pişman olacaksınız."

"Bu işi çözmeyi Brehon yargıçlarına bırakmalısın."

"Mahkeme, sadece verdikleri zararın para ya da mülk karşılığı bedelini isteyecek onlardan. O'Bannion reisi, en az benim kadar acı çekmeyi hak ediyor."

"İntikam almak seni ondan daha iyi bir adam yapacak mı?"

Aileen'in sakin sözleri genç adamın öfkesini daha da artırdı. Sargılı elini havaya kaldırdı. "Göze göz, dişe diş." Neler yaşadığı konusunda Aileen'in en ufak bir fikri bile yoktu. "İhtiyacım olan tek adalet bu. Daha iyi bir adam olmak umurumda değil."

"Ya tekrar kılıç kullanamazsan ne olacak?"

"Eğer kemikleri doğru şekilde yerlerine oturttuysan, böyle bir sorunum olmaz." Aileen'in yüzündeki kuşkulu ifadenin etkisi sarsıcı olmuştu Connor için.

"Sargıları ne zaman açacaksın?" Connor, onu omuzlarından tutup sarsmak, sorularına doğru dürüst cevaplar almak istiyordu. Ama işe yaramaz elleriyle bunu yapması mümkün değildi ve lanet olası iksir etkisini göstermeye başlamıştı. Sanki vücudundaki bütün kaslar ağırlaşmış gibi hissediyordu.

"Bir ay sonra, belki iki."

Çaresizlik ve öfkeyle bir şeylere hatta birilerine saldırmak istedi. Lanet olsun o bir askerdi. Başkalarını komuta ederdi, kurban olmak ona göre bir şey değildi. Özellikle de çaresiz bir kurban olmak.

Öfkesini bastırmak için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı ama sonunda sakin bir ses tonuyla konuşmayı başardı. "Eski gücüme kavuşmak zorundayım. Bunun için gerekeni yapmalısın."

"Ben büyücü değilim," dedi Aileen. "Ancak elimden gelenin en iyisini yapabilirim."

"Ya elinden gelenin en iyisi yeterli değilse?"

Aileen'in rengi soldu ama bakışlarıyla onu lanetler gibiydi. "O halde kendi klanının şifacısı sana yardım etsin. Bandajları açıp istediği büyüyü yapabilir."

Connor hassas bir noktaya değindiğini fark etti. Aileen'in sesi buz gibiydi ama kırıldığı açıktı. "Öyle demek istemedim. Benim için zaten çok şey yaptın ve sana minnettarım."

Aileen bir cevap vermek yerine ayağa kalktı ve çalı süpürgesiyle yerleri süpürmeye başladı. Connor bastıran uykuya karşı direnmeye çalışıyordu.

Eve döndüğünde kardeşleri de onun gibi intikam isteyeceklerdi mutlaka. Ama onların bu kavgaya karışmalarını istemiyordu. Connor adaletin peşindeydi, klanlar arasında bir savaş çıkartmanın değil.

Bu tip yaralanmalar çoğu zaman iyi sonuçlanmaz, tam olarak bir iyileşme gerçekleşmezdi. Durum böyleyken ağabeylerinin gözlerinde belirecek acıma ifadesine dayanabileceğini sanmıyordu.

Küçük bir çocukken, tahta kılıcı eline aldığı günden beri bir savaşçı olmak için doğduğunu biliyordu. Üstelik ailenin en genç bireylerinden biri olarak ona kalan bir mülk ya da zenginlik yoktu. Mal, mülk sahibi olmak için tek şansı uğruna savaşmaktı.

İrlanda'da işler böyle yürüyordu. Erkekler, klan reisi ya da kral olmak için birbirleriyle mücadele ederlerdi. Kendi erkek kardeşine meydan okuyamayacağına göre başka bir klanı ele geçirip idare edecek kadar güçlü bir savaşçı ve lider olmalıydı.

Ailesinin onu, böyle çaresiz bir halde görmelerini istemiyordu. Gururu, bu şekilde karşılarına çıkmasına izin vermiyordu. Onların

karşısına çıkmayı engellemenin tek yolu burada, az önce aşağıladığı şifacıyla birlikte kalmaktı. Sert sözlerini geri alamayacağını biliyordu ama bir şeyler yapmak zorundaydı.

“Seni hatırlıyorum,” dedi yorgun bir sesle. “Çocukluğumuzdan.”

“Hiç konuşmazdık,” dedi Aileen. “Beni hatırlıyor olamazsın.”

“Vahşi kıvrırcık saçların vardı ve bütün yüzünü kaplardı.” Hemen sonra gülümseyerek ekledi. “Beni izlerdin. Fark etmediğimi sanırdın ama fark ederdim.” Aileen’in yanakları hafifçe kızarmıştı sanki yoksa ışığın bir oyunu muydu bu?”

“Seni asla izlemedim.” Aileen bir tutam kuru bitkiyi taş havanın içine doldurdu ve hırsla ezmeye başladı. Connor cansız da olsalar bitkilere acımaktan alamadı kendisini.

“Kocana ne oldu? Evlendiğini duymuştum.”

Artık toza dönüşmüş olan bitkilere erimiş yağ ilave etti, koyu bir hamur kıvamına getirdi. “Eachan birkaç ay önce öldü.”

Connor Eachan’ı iyi tanııyordu ama kimsenin onun hakkında kötü bir şey söylediğini duymamıştı. “Bunu duyduğuma üzıldüm.” Aileen bir cevap vermeyince ekledi. “Seni teselli edecek çocukların vardır herhalde.”

“Bir kızım var,” dedi Aileen. Bir anlık bir tereddüdün ardından ekledi. “Şimdi koruyucu ailesinin yanında.”

Connor ilacın etkisiyle savaşıyor, konuşmaya konsantre olmaya çalışıyordu ama görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. “Tek kızın mı var? Oğlun olmadı mı?”

“Birkaç bebek kaybettim,” dedi Aileen ve genç adam böyle bir soru sorduğuna pişman oldu. “Kocam Eachan hayattayken birçok çocuğa koruyucu ailelik yaptık. Seni tarlada bulan Lorcan da onlardan biriydi.” Yüzü hüznle gölgelendi. “Eachan öldükten sonra onu yanımda tutmama izin vermediler.” Hazırladığı karışımın üzerine örttü ve bir kenara bıraktı. Ardından birkaç tutam kuru yaprağı bir bardağa koydu ve üzerine sıcak su ilave ederek çay hazırladı. “Lorcan’ı yanımda tutabilmeyi isterdim.”

Connor bunu anlayabiliyordu. En küçük kardeşi Ewan da, üvey babası savaşta öldürüldüğünde evine geri gönderilmişti.

“Ailem burada olduğumu biliyor mu?”

“Onlara haber gönderdik ama mesajın onlara ulaşması birkaç gün sürer, buraya gelmeleriye daha fazla sürer.”

Connor’un ülkenin diğer ucuna bir sedyede gitmeye hiç niyeti yoktu. “Ya kalmak istersem?”

“Benim şifacılığma güvenmiyorsun sanıyordum.”

Connor cevap vermeden önce bir an durup düşündü. Aileen haklıydı ama ondan başka bir şansı yoktu. “Gücümü geri kazanana kadar Banslieve’de kalmayı tercih ederim.”

Aileen, bir kez daha ona arkasını döndü ve kurutulmuş bitkilere verdi dikkatini. Connor’un kurtarabileceğini köy halkına kanıtlamak istemişti ama hayatta kalmasının onlar için yeterli olacağından o kadar emin değildi. Connor’a baktıklarında ellerinin ne kadar kötü durumda olduğunu göreceklardı sadece.

Connor’ı hayata döndürmek yeterli değildi. Kendisini kanıtlamak için onu eski gücüne kavuşturmalıydı. Her zamanki özgüveni türlü kuşkularla sarsılıyordu. Daha önce kırık kemikleri tedavi etmişti ama hiç biri bu kadar kötü durumda değildi. Kemikleri ezilip, parçalanmış bir adam nasıl bir daha kılıç kullanabilirdi?

“Aileen,” diye mırıldandı Connor. “Diğerlerinin beni bu şekilde görmelerini istemiyorum.” Bakışları yorgun ve uykuluydu.

“Seçeneğin yok. Seamus, onlarla birlikte kalman konusunda diretecektir.” Sığırlarla ilgili sorun çıkmasa, klan reisi çoktan orada olurdu. Faelain klanı bir düzine sığırlarını çalmıştı ve Seamus da adamlarıyla birlikte sığırları geri almak için gitmişti.

“Reddedeceğim. Koruyucu babamın beni eskiden olduğum gibi hatırlamasını istiyorum.”

“Ölmüşsün gibi konuşuyorsun.”

Connor’un yüzü kasıldı. “Şu halimle bir ölüden pek farkım yok.”

Konuşurken sesi iyice alçalmıştı ve cümlesini tamamladıktan hemen sonra derin bir uykuya daldı. Aileen, son bir kez göğsündeki bandajları kontrol etti. Kanaması yoktu, ateşi de öyle. Burada kalıp eski gücüne kavuşmak istemesinin nedenini anlıyordu ama burada olması Aileen için çok zordu. Aileen’in sırrını asla öğrenmemeliydi.

Ama ne zaman yakışıklı yüzüne baksa, kızının gülümsemesini görüyordu.

“Ziyaretçilerin var,” dedi Aileen. Söz konusu ziyaretçileri silah zoruyla bile kulübeden uzak tutması mümkün görünmüyordu. Klanın bekâr kadınları Connor’ı görmek konusunda oldukça kararlıydılar.

“Ziyaretçi mi?”

“Seamus’un kızları,” dedi Aileen gergin bir ses tonuyla. Reisin kızlarının neden burada olduklarını gayet iyi biliyordu. Connor’ı kendi evlerine götürmek için gelmişlerdi. Belli ki Connor’ın koruyucu annesi Riona bu iş için kızlarını görevlendirmişti. Riona’nın neden gelmediğini sorgulamanın bir anlamı yoktu. Aileen’den nefret ediyordu ve bunu gizlemek için en ufak bir çaba harcamıyordu.

“Ne istiyorlar?”

“Sanırım ayaklarına kapanıp sana tapmak. Ellerinde kekler ve çeşitli hediyelerle gelmişler.”

“Gerçekten mi?” Gözleri ilgiyle parlamıştı. “Peki ya sen? Sen de ayaklarıma kapanıp bana tapacak mısın?”

“Hayır,” diye tersledi onu, genç kadın. “Kesinlikle hayır.”

“Ben de öyle tahmin etmişim. Bana tapmak için dizlerinin üzerine çöküp, ayaklarıma kapandığın takdirde elbisen kirlenecektir.” Connor arkasına yaslanırken yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Ama elbiseni çıkartırsan, bu sorun ortadan kalkar.”

“Bir daha benimle bu şekilde konuşursan ortadan kalkacak olan tek şey sen olacaksın.”

O sırada kulübenin kapısı gürültüyle çalındı ve kardeşlerin neşeli sesleri duyuldu. Connor, yattığı yerden doğrulurken, Aileen da kapıyı açmaya gitti.

Kapı açılır açılmaz iki genç kadın adeta içeri hücum etmişler, soluğu Connor’ın yanına almışlardı.

“Connor, seni görmeyeli yıllar oldu.

“Ellerine ne oldu? Canın çok yanıyor mu?”

“Yastığın eğri duruyor, izin ver düzeltelim.”

Kadınların her ikisi de çok güzeldi ve taze bahar çiçekleri gibi kokuyorlardı. Connor birden gerildi. Seamus’un kızlarının aklından geçenleri anlamak hiç zor değildi. Connor’ı potansiyel koca adayı olarak hedef almışlardı.

Connor gördüğü ilgiden memnunmuş gibi davranıyordu ama asıl dikkati, geri planda duran Aileen’in üzerindeydi. Diğer ikisi kadar güzel değildi ama Connor’ın ilgisini çeken yüz Aileen’inkiydi.

Kadınlardan biri genç adama etli börek uzattı. Connor ikisinin de adlarını hatırlamıyordu ama açık renk saçlı olan böreği yedirirken parmağını dudaklarında dolaştırmıştı.

Dudaklarında dolaşan parmakları hafifçe öptüğünde genç kadın kıkırdadı. Aileen’in öfkeyle gözlerini kıstığını gördü. İşte bu çok ilginçti. Kıskanç bir eş gibi davranıyordu. Sanki her ikisini de kapı dışarı etmek ister gibi bir hali vardı.

Gün birden bire eğlenceli bir hal almaya başlamıştı. Seamus’un kızlarının, onunla flört etme çabaları hoşuna gitmişti ama bir şey yapabilecek durumda bile olsa, onlarla asla ilişkiye girmezdi. Ama Aileen’in tepkisinden çok keyif alıyordu.

Kadınların her ikisi de göz alıcı renklerde elbiseler giymişlerdi. Aileen’in üzerindeyse dikkat çekmekten çok uzak kahverengi bir elbise vardı. Kahverengi ve gri tonları dışında bir renk giydiğini henüz görmemişti Connor. İki kadının aksine, Aileen mücevher de takmamıştı. Ne bir kolye, ne bir küpe, ne de taşlı tokalar. Ama duru ve pürüzsüz cildiyle, diğer ikisinden çok daha çekiciydi. Gözleriyle birer mücevher gibi parlıyordu. Ne renk olduklarını söylemek zordu. Renkleri ışığa göre değişiyordu. Kimi zaman gri, kimi zaman yeşil oluyorlardı. Kıvrık saçlarını bir örgüyle hep arkasında topluyordu. Kalçalarına kadar uzanan saçları dışında çıplaklığını örten bir şey olmadan yataкта uzandığını düşündü bir an.

Aileen’le aynı yatağı paylaşma fikri genç adamı gülümsetmişti. Bunun gerçekleşmesi imkânsızdı. Hemen ertesi gün kıyametin kopması ve dünyanın yerle bir olması çok daha yüksek bir ihtimaldi.

Kardeşlerden biri gülümsemesini bir davet olarak algılamıştı. “Bir kadın bulup evlendin mi Connor?”

“Hayır, henüz evlenmedim Glenna.”

“Grania,” diye düzeltti genç kadın gülümseyerek. “İlgini çeken bir kadın olmadı mı?”

“Çok fazla oldu” dedi Connor. “Ama hepsiyle birden evlenmem mümkün değildi.”

İki kardeş kahkahalarla gülerken Connor'ın bakışları Aileen'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeye takılmıştı.

Grania hafifçe iç geçirdikten sonra Aileen'e döndü. "Nerdeyse unutuyordum. Babam geri döndü. Connor'ı bu akşam bizim kulübe-ye getirmen gerekiyor."

"Yürüyecek kadar iyileşmedi henüz," dedi Aileen.

Connor şaşırılmıştı. Bacaklarıyla ilgili bir problemi yoktu. Başıyla, göğsü ağrıyordu ama onlar da hızla iyileşiyorlardı. "Grania, Seamus'a söyle, henüz onu görmeye hazır değilim. İyileştiğimde ben kendim ziyarete gelirim. Daha önce değil."

"Söylerim. Ama Aileen'le konuşmak istiyor."

"Şimdi mi?" diye sordu Aileen. Bir anda rengi solmuştu sanki ama Connor nedenini anlamadı. Seamus iyi bir reis saygı duyulan bir liderdi. Aileen'in ondan korkması için nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

"Evet, şimdi."

Aileen derin bir soluk aldı. Reisin yanına gitmek için kulübeden çıkarken yüzünde bitkin, bakışlarındaysa ürkek bir ifade vardı. Kapı arkasından kapandığında, Aileen'in ona söylemediği bir şeyler olduğuna karar verdi. Reis'ten korkmasına neden olacak ne yapmış olabildi?

"Seamus neden Aileen'le konuşmak istedi?" diye sordu Connor.

"Yaralıları ve hastaları tedavi etmesi yasak," dedi Grania soğuk bir tavırla. "Yaptığı şeyden sonra, kimse ona yaklaşmıyor. Aileen lanetli. Bir an evvel buradan ayrılmalısın, yeni şifacının seni tedavi etmesi çok daha doğru olur."

"Yeni şifacı mı?" Connor donup kaldı. Aileen başka bir şifacı olduğundan bahsetmemişti. Banslieve'deki tek şifacının o olduğunu söylemişti ama belli ki bu da bir yalandı.

"Gelip, bizimle kalmalısın," dedi Sinead, bala batırdığı ekmeği yemesi için ona uzatırken. "Seninle ilgilenmekten mutluluk duyarız."

Connor daveti duymazdan geldi. "Aileen'in şifacılık yapması neden yasaklandı?"

Grania, kardeşine kısa bir bakış attıktan sonra Connor'a döndü. "Eminim babam, sana her şeyi anlatacaktır," dedi ve hemen konuyu değiştirdi. "Ellerin çok acıyor mu?"

Acıyordu ama bunu itiraf edecek değildi. "Ellerim iyi." Kafası-
nın içinde dönüp duran sorularla hiç bir şeye konsantre olması müm-
kün değildi. "Ama biraz dinlensem iyi olacak."

İki kardeş, sözünü ikiletmemiş hemen toparlanmışlardı. Sonunda kapıdan çıktıklarında, genç adam rahatlayarak derin bir soluk aldı. Bandajlı ellerine baktı. Şiş henüz inmemişti ve acıda da bir azalma yoktu. Aileen'in kırık kemikleri yerine oturturken hata yapmış olma-
sından korkuyordu.

"Halkımdan kimseyi tedavi etmemen gerekiyordu." Seamus'un ses tonu sakindi ama otoritesi ve gücünü açıkça hissettiriyordu. "Emirlerime karşı geldin." Beyazlaşmış saçları omuzlarına dökülen, uzun boylu ve kaslı bir adamdı Seamus. Ama kimse savaşı-
yacak kadar yaşlandığını iddia edemezdi.

"Connor'ın yardıma ihtiyacı vardı," dedi Aileen. "Onu öylece bırakamazdım. Kan kaybından ölebilirdi."

"Bizden birinin orada olması gerekirdi."

Aileen titreyen ellerini önünde birleştirdi. "Kaybedecek zaman yoktu. Yaraları enfeksiyon kapabilirdi." Orada durup Connor'ın can çekişmesini izleyemezdi. Acilen müdahaleye ihtiyacı vardı. Doğru dürüst tedavi edilmedikleri için son aylarda yeterince adam ölmüştü.

Seamus bir yorum yapmak yerine atını hasta kulübesine yöneltti.

"Onu kaleye götüreceğim. Yeni şifacı onunla ilgilenir."

"Yeni şifacı kim?" diye sordu Aileen gergin bir tavırla.

"Adı Illona. O'Bannion klanının şifacısı ve bize yardımcı olmayı teklif etti."

"Connor'ı bu hale getirenlerin O'Bannion'un adamları olduğunun farkındasın değil mi? O kadının Connor'a yaklaşmasına nasıl izin verirsin?"

Seamus yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Bunu Connor mı söyledi?"

"Evet ve O'Bannionlar'ın şifacısını klan halkına yaklaştırmadan önce de iyice düşünmelisin."

“Bana neyi yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemeye kalkışma Aileen. Connor, bu akşam hasta kulübesini terk ediyor.”

“Seninle görüşmek istemiyor. En azından iyileşene kadar.”

“Öyleyse bile bunu, ondan duymayı tercih ederim. Senden değil.” Reisin ses tonu tehditkâr bir hal almıştı. “Dikkatli ol Aileen. Olanlardan sonra seni Brehon yargıçlarının karşısına çıkartabilirdim ama yapmadım. Yaptıklarını kimse unutmadı.”

Yaşlar gözlerini yakıyordu ama Aileen kendisini tuttu. Elinden gelen her şeyi yapmıştı ama Seamus yine de onu affedemiyordu. İki yıl önce tek oğlunun hayatını kurtarmıştı ama bu bile Seamus’u yumuşatmaya yetmiyordu. Gözü hiç bir şey görmüyordu artık.

“Onunla şimdi konuşacağım.” Aileen’in bir cevap vermesini beklemeden atını hızla kulübeye doğru sürdü.

Aileen, tepenin yamacında durup hasta kulübesine baktı. Vücudu taş kesmişti adeta. Ağır adımlarla kendi topraklarına doğru yürürken Seamus’un son emrini düşünmemeye çalışıyordu. Şifacı olarak kendisini kanıtlaması için artık hiç şansı olmayacaktı.

Ateşten dolayı Connor’ın yüzü alev alev yanıyordu, ellerindeki zonklamaysa dayanılır gibi değildi. Kulübenin kapısı açıldığında çok tanıdık bir homurtu duydu genç adam.

“Aileen sana ne yaptı böyle?”

Başını kaldırdı ve koruyucu babası Seamus’u gördü. Kendisini gülümsemeye zorlayarak “Şifacın beni yatağa bağladı. Kaçacak gücüm olmadı,” dedi şakacı bir tavrıyla.

Seamus gürültülü bir kahkaha attı. “O halde izin ver seni buradan kurtarayım. Şifacımız seninle ilgilenebilir.” Endişeyle genç adama baktı. “Bu nasıl oldu?”

“Flynn O’Bannion’un kızını iğfal etmekle suçlandım ve ceza olarak ellerimi bu hale getirdiler.”

Seamus ağzının içinden öfkeli bir küfür savurdu. “Bu meseleyi Brehon yargıçlarına taşıyacağımdan şüphelen olmasın.”

“Belki daha sonra.” Hissettiği acıyı bastırmak için dişlerini sıkıyordu ama bir faydası olmadı. “Anladığım kadarıyla yeni bir şifacın varmış.”

“Evet.” Seamus yanına gelip şiltinin kenarına oturdu. “Adı Illo-na O’Bannion.”

Connor, O’Bannion ismini duyunca bir tepki göstermedi. Düşmanın, şifacı kılığında karşısına çıkartılması Tanrıların kötü bir şaka-sı olmalıydı. “Ona görünmeyeceğim.”

“Öfkeli olmanı anlıyorum ama Aileen’in şifacılık yapmasını yasakladım. Çok genç ve yeterli tecrübeye sahip değil.”

Connor, bandajlı ellerine baktı ama kuşklarını bir kenara bıraktı. Aileen’in şifacılık becerisine çok güvenmiyordu ama O’Bannionlar’ın şifacısının ellerine dokunmasına izin veremezdi.

“O’Bannion adını taşıyan birindense ellerimi Aileen’in tedavi etmesini tercih ederim.”

“Seni götürmek için geldim.”

Connor, Seamus’un niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama şansını Aileen’le denemeyi tercih ederdi. “Teklifin için teşekkür ederim ama burada kalacağım.”

“Buna izin veremem.”

“Vermelisin. O’Bannionlar’ın şifacısına güvenemem. İyileşene kadar burada kalacağım. Kimsenin bana acımasını istemiyorum.”

Seamus ayağa kalktı. “Bu durum hiç hoşuma gitmiyor evlat. Onun yüzünden...” cümlesinin sonunu getirmede ama ses tonundaki acı dikkatten kaçacak gibi değildi.

Her ne oluyorsa Seamus’un canım çok yaktığı belliydi ve kötü anıları gündeme getirmemek için Connor konuyu üstelemedi.

“Kararıma saygı göstermeni istiyorum. Gücümü geri kazanana kadar burada kalacağım.”

Aileen kulübeden içeri girdiğinde Connor yalnızdı ve solgun bir yüzle şiltinin üzerinde öylece yatıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa acı çekiyordu ama genç kadının içeri girdiğini duyduğunda gözlerini açtı.

“Artık klanın şifacısı olmadığını bana neden söylemedin? Ellerim...” sözlerinin sonunu getiremedi canı çok yanıyordu.

Aileen hemen ocağın yanına gidip kaynaması için küçük bir kazanda suyu ateşin üzerine astı. “Ellerinin acıdığını biliyorum. Şiş yüzünden bu kadar kötüler.”

Connor ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini sağlamakta zorlandı.

“Otur,” dedi Aileen. “Ateşin var.”

Ateşini düşürmek için bitkilerden bir karışım hazırladı ve üzerine sıcak su ekleyerek içmesi için Connor’a götürdü. Aileen bitki çayını içirirken, genç adam gözlerini bir an olsun ondan ayırmamıştı. Bakışlarında acının yanı sıra kuşku vardı.

“Kyna bildiği her şeyi öğretti bana,” dedi Aileen. “Bilgi ve beceri olarak hiç bir eksikim yok.”

“Yok mu gerçekten?”

Ses tonundaki suçlayıcı ifade dikkatinden kaçmamıştı ama geri adım atmadı Aileen. “Ellerini Illona O’Bannion’un tedavi etmesini mi istiyorsun?”

Connor öfkeyle ona bakarken boşalan bardağı alıp ayağa kalktı. Akşam yemeği için bir şey hazırlamamıştı. Yalnız olsaydı bu sorun değildi bir parça ekmekle geçistirebilirdi akşam yemeğini.

“Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?”

“Hayır, bir şey istemiyorum.”

Aileen yemek meselesini uzatmadı. “Sinead’la Grania’nın ziyareti nasıl geçti? Memnun kaldın mı?”

“Bana bir çocuk gibi davranılması, yastığımın kabartılıp bana yemek yedirilmesi hoşuma gitmez.”

“Yastığımı kabarttığımı hatırlamıyorum” dedi Aileen alayla.

Connor biraz olsun gevşemişti. “Sanırım burada kalıp, senin tarafından tedavi edilmekten başka seçeneğim yok.” Bandajlı ellerine baktı. “Zaten olan oldu. Kemikleri çoktan yerlerine oturtun. Hata yaptınsa bile daha fazla hasar vermeden düzeltilmesi mümkün değil.”

“Evine geri dönersen klanın şifacısı ellerini tedavi edebilir, benden daha tecrübeli olduğuna eminim.” Umurunda değilmiş gibi konuşmuştu ama Connor’ın, ona güvenmemesi içini acıtiyordu.

“Daha önce de söylediğim gibi, eve dönmüyorum. Adamlarım beni bu halde görürlerse, bir savaşçı olarak saygınlığımı yitiririm. Bir daha kılıç kullanabileceğime asla inanmazlar.”

Aileen bunun güçlü bir ihtimal olduğunu dile getirmedi.

“Hem burada kalırsam, beni baştan çıkartmandan endişelenmem de gerekmeyecek. Şu şiltenin üzerinde çırtlıçplak uzansam bile umursamazsın.”

Aileen’in boğazına bir yumru takıldı. Connor’m çıplak vücudunu düşünmemeye çalışıyordu. Kollarının arasında olmanın ve onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı.

“Haklısın,” diye yalan söyledi. “Umursamam.” Yalan söylediğini anlamasından korktuğu için ondan uzaklaşma ihtiyacı duydu ve kaçıya yöneldi.

“İyi o halde. İyileşene kadar burada kalıyorum ve daha sonra La-ochre’ye dönüyorum.”

Aileen bir cevap vermedi. Bunun yerine kapıdan çıkıp kendi kulübesine döndü. Her gün Connor’a bu kadar yakın olmaya nasıl dayanacaktı? Bu tekrar evlenmek gibiydi. Eachan ona huzur vermiş, dostluğunu sunmuştu ama Connor’a durum farklıydı. Onunlayken asla sahip olmayacağı şeyler istiyordu.

Ona karşı koyabilecek kadar güçlü müydü? Bunca yıl sonra o kadar da zor olmamalıydı. Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Kalbi tek bir gün bile dayanamazdı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CONNOR yüksek ateşin etkisiyle, kimi zaman karanlık derin bir çukurun içinde buluyordu kendisini, kimi zamanda dalgalarla boğuşuyordu. Halüsinasyonlar ve görüntüler öyle gerçektir ki zaman ve yer mefhumunu yitiriyordu. Arada acı ve kekremsi sıvıları içmeye zorlanıyordu ama ellerinin acısı hiç dinmiyordu.

Rüyalarında bile düşmanından intikam almanın peşindeydi. Flynn O'Bannion, neye inanırsa inansın Connor, Deirdre'ye asla dokunmamıştı. Böyle bir cezayı hak etmemişti ve adalet istiyordu.

Aileen'in iksirleri karıştırmasını ya da ellerine pansuman yapmasını izlerken öfkesi ve kini biraz olsun yatışıyordu. O anda önemli olan tek şey eski gücüne kavuşmasıydı ve bunun için Aileen'e ihtiyacı vardı. Bandajlar çıkarıldıktan sonra bile.

Aileen'in iyi bir şifacı olup olmadığını bilmiyordu. Hazırladığı iksirler ve çaylar ağrısını dindiriyor, rahat uyumasını sağlıyordu ama kafasının içinde cevaplandırılmamış sorular vardı. Şifacılık yapması neden yasaklanmıştı? Fırsatı varken bunu Seamus'a sormalıydı.

Aileen duygularını saklamakta oldukça başarılıydı ve daima sakin görünüyordu ama davranışlarında bir hüznün, umutsuzluk vardı. Günün büyük bir kısmını, onunla birlikte hasta kulübesinde geçiriyordu ve sanki sürekli tetikteydi.

"Connor, bana bak," dedi sabırsızlıkla. "Bu çorbayı içmelisin."

"Aç değilim."

"Son iki gündür doğru dürüst bir şey yemedin. Açlıktan ölmene izin verecek değilim."

Aileen'in içirmeye çalıştığı balık çorbasının tadı korkunçtu ve açlıktan ölmeyi bile çekici kılıyordu. İksirleri ve bitki çaylarına sözü yoktu ama yaptığı yemekler korkunçtu.

"O şeyi içmektense açlıktan ölmeyi yeğlerim."

"Gücünü geri kazanmana yardım edeceğim."

"Kusmama neden olarak mı?" Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Hiç sanmıyorum. Belki asıl amacın bu. Benden kurtulmak için en korkunç yemekleri yapıp, beni yemeye zorluyorsun."

"Bundan çok daha korkunç yemekler yapabilirim." Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrılmıştı. Üstelik ses tonunda şakacı bir hava vardı. Her ikisi de Connor'ı şaşırtmıştı. Aileen'den görmeye alışkın olmadığı şeylerdi bunlar.

"Bu becerinden dolayı, kocan seninle gurur duyuyordu eminim."

"Eachan yaptığım yemekleri severdi," dedi Aileen. Bakışları hüznlenmişti bir kez daha. Bir kaşık dolusu çorbayı zorla ağzına soktuğunda Connor zorlukla yutkundu.

"Korkarım Eachan'la aynı fikirde değilim. Bu güne kadar senin kadar kötü yemek yapmanı görmedim."

"İçine karıştırdığım ilaçlardan dolayı öyle." Kaşığı bir kenara bıraktı ve çorbayı doğrudan kâseden içmeye zorladı onu. "Daha hızlı iyileşmeni sağlayacak."

Connor her yudumda kendisini yutmaya zorlayarak sonunda çorbayı bitirdi. Çorbanın korkunç tadı olmasa bu durumdan keyif alabilirdi. Aileen'in yanında içinden geldiği gibi konuşabildiğine memnundu. Onunlayken gülümsemek, şakalaşmak ya da güçlü davranmak zorunda hissetmiyordu kendisini.

Bakışları bir kez daha ellerine kaydı. Eklem yerlerindeki aşırı şişlikten dolayı parmaklarını kıpırdatması imkânsızdı. “Ucunda ölüm dahi olsa ellerimi kaybetmeyeceğim.”

Aileen’in karşı çıkmasını bekledi ama bunun yerine, “Eller senin,” demekle yetindi. Ardından bakışlarında meydan okuyan bir ifadeyle ona doğru eğildi. “Ama bilmen gereken bir şey var. Senin sandığından çok daha iyi bir şifacıyım.”

Ona inanmak istiyordu ama şifacılık yapmasının yasaklanması ve tabi parmaklarının şişlerinin inmemesi kuşkularını artırıyordu.

“Ayrıca,” dedi genç kadın. “Bu kulübeden kendi ayaklarının üzerinde yürüyerek çıkarsan benim için çok daha kolay olur. Seni evine kadar sürükleyecek gücüm yok.” Hemen sonra bir kupa bal likörünü ağzına dayadığından Connor bir yorum yapamadı. Neyse ki bal likörü, balık çorbasının korkunç tadını az da olsa silmişti.

“Aileen, senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Ne gibi?” Ona sırtını dönüp, şalını omuzlarından aşağı sıyırdı. Üzerinde sadece ince iç gömleği vardı ve loş ışıkta göğüslerinin kıvrımlarını fark edince Connor’m dikkati dağıldı. “Ne isteyeceksin?” diye sordu tekrar. Örgüsünü açtığında kıvrırcık saçları sırtından aşağı dökülmüştü ve nerdeyse kalçalarını örtüyordu.

“Kadınlar,” dedi Connor düşüncelerini toparlamaya çalışarak. “Beni ziyaret etmek istediklerini biliyorum.”

“Sana kendilerini sunmak için yarışmalarından bahsediyorsun sanırım.”

Connor’m dudakları hafifçe kıvrıldı ama sataşmasına bir karşılık vermedi. “Onları uzak tutabilir misin? En azından yaralarım iyileşene kadar.”

“Seni kendi elleriyle beslemelerini istemiyor musun? Ya da omuzlarına masaj yapmalarını?”

Onunla bu şekilde dalga geçmesinden hoşlanmamıştı. “Böyle bir talebim yok. Ama sen yapmak istersen, itiraz etmem doğrusu.”

Aileen öfkeyle soluyarak döndü ve kapıya yöneldi. “Bu asla olmayacak MacEgan.”

Aileen kapıdan çıkana kadar genç adam, gülümsemesini bastırdı. Kadınlardan hoşlandığı bir sır değildi. Kadınlarla ilgili her şey hoş-

na gidiyor, birlikteliklerinden zevk alıyordu. Kardeşleri, onu öldürmek isteyen bir kadının bile daha ne olduğunu anlamadan kendisini Connor’ın yatağında bulacağını iddia ederlerdi. Kadınları etkileyip, onlara istediğini yaptırabilmek gibi özel bir yeteneği vardı.

Kadınların çoğu flört etmekten hoşlanırdı ve Connor da bunda bir sakınca görmezdi. Kimi zaman istekli bir kadının sunduklarının keyfini çıkarırdı ama çoğu zaman yalnız uyurdu. Çok az toprağı ve mülkü olduğundan dolayı kendi klanındaki soylu kadınlar için çekici bir koca adayı değildi. Kadınlar, cesur savaşçıları yatakta güzel vakit geçirmek için isterlerdi, evlenmek için değil. Connor bir kadının onu, bu şekilde kullanmasına izin verecek değildi.

Connor, ertesi sabah uyandığında acısı biraz daha hafiflemişti. Yatakta oturdu ve dengesini sağlamak için biraz bekledikten sonra ayağa kalktı. Kaburgaları halen canını yakıyordu ama yürürken zorlanmadı. Ağır adımlarla kulübeden dışarı, gün ışığına çıktı.

Aileen’in kulübesini görünce, oraya yöneldi ve kapıya hafifçe vurdu. İçeriden hiç bir ses gelmiyordu. Kapıyı açtı ve bir süre girişte durup içeriyi inceledi. Kulübe çok küçük olmasına rağmen oldukça düzenliydi. Bir köşede kurutulmuş bitkiler asılmıştı, diğer bir köşede ise Aileen’in şiltesiyle sandığı duruyordu.

Ocağın üzerindeki küçük kazanda sebze türüsü pişiyordu. Connor ister istemez yüzünü buruşturdu. Lanet türlü dışında her şeyi yiyebilirdi. Aileen’in yaptığı yemekleri yemek zorunda olması, işlediği günahların bir cezası olmalıydı.

Derken kulübenin kapısı açıldı. Connor, genç kadını görme umuduyla döndü ama karşısında Riordan’ı buldu.

“MacEgan,” dedi Riordan. Doğal bir şekilde selamlamış olsa da, Connor, Riordan’ın ondan hiç hoşlanmadığını pekâlâ biliyordu. “Aileen nerede?”

“Burada değil,” dedi Connor. Bu ziyaretin mümkün olduğu kadar kısa sürmesini umuyordu. Bandajlı ellerini arkasına gizledi ve genç adama dikti bakışlarını.

“Aslında seni görmeye geldim. Kardeşlerin yoldalar ve bir saate kadar burada olurlar.” Bundan duyduğu memnuniyet, yüzünden açıkça okunuyordu.

Connor habere bir tepki vermedi, tersine ileri doğru bir adım atıp meydan okurcasına Riordan’ın karşısına dikildi. “Onlarla geri dönmek gibi bir niyetim yok. Ellerim tamamen iyileşene kadar burada kalacağım.”

“Aileen seni burada istemiyor.”

“Onunla bir anlaşma yaptık ve bu konu seni hiç ilgilendirmiyor.”

Riordan yumruklarını sıktı. Connor dikkatle onu izliyor bir sonraki hareketi yapmasını bekliyordu.

“Her zaman kibirli biriydin Connor. Aileen’e evlenme teklif ettim. Gelecekteki kocası olarak, senden buradan gitmeni istiyorum.”

“Aileen teklifini kabul etti mi?”

“Bunun için henüz erken.”

Connor hissettiği memnuniyeti belli etmemeye çalıştı. Aileen, Riordan gibi taş kafalı bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordu. “Bunu sen söylüyorsun.”

Adamın kıskançlığı açıkça belli oluyordu. “Aileen’den uzak dur.”

Yaralı olsun ya da olmasın, Connor bu sersemin gözdağı vermesini kabullenecek değildi. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan ileri doğru bir adım daha attı. Riordan kontrolünü kaybetmenin eşliğindeydi.

Tam o sırada kulübenin kapısı açıldı ve elinde sepetiyle Aileen girdi içeri. Riordan’ı görünce “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır. Kardeşlerinin yakında burada olacaklarını Connor’a haber vermek için geldim.” Kendinden emin hatta tatmin olmuş bir tavır takınıyordu.

Connor ise durumdan hiç memnun değildi. Kardeşlerini, onu burada bırakıp gitmeye ikna etmek çok zor olacaktı. Aileen’e baktı ama genç kadın bakışlarını ondan kaçırıyordu.

“Yemeği hazırlamam gerek,” dedi Aileen. “MacEganlar ile ilgili haber verdiğin için teşekkürler Riordan.”

Riordan uzanıp genç kadının elini tuttu. “Seni görmek daima bir zevk Aileen.”

Adamın Aileen’e nasıl baktığı Connor’ın gözünden kaçmamıştı. Ona sahip olmak istediği çok açıktı. Riordan kulübeden çıktıktan sonra bile, beynindeki uyarı çanları çalmayı sürdürdü.

Aileen, bir bez parçasına sardığı koyun etini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Connor kuşkuyla bir ete bir de Aileen’e baktı.

“O eti nasıl pişireceğini bildiğinden emin misin?”

Genç kadın gözlerini kıstı. “Elbette.”

Connor ikna olmamıştı ama yine de umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Son bir haftadır doğru dürüst tek bir yemek bile pişirmemişti Aileen. Hayatının sonuna kadar bir daha sebze türlü su ya da balık çorbası görmese şikâyet etmezdi doğrusu.

“Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum,” dedi tatlı bir sesle. Aileen kıpkırmızı bir yüzle dönüp ona baktı. Rengine bakılırsa aklından başka şeylerin tadına bakmak geçiyordu. Connor bunu söylerken aklında sadece yemek vardı ama o anda tek düşünebildiği Aileen’in dudaklarıydı.

Onu öpmek fikri de nereden çıkmıştı şimdi?

“Neden buradasın?” diye sordu Aileen. “Kulübede kalacaksın sanıyordum.”

“Yatmaktan sıkıldım.” Etrafına bakındı genç adam. “Yaşadığın yer burası mı?”

“Evet. Klanın şifacısı olduğumda, Eachan yaptı burayı. Hasta kulübesine yakın olmak istedim.”

Aileen bir tabağa türlü doldurdu, “Oturla yemeğini yedireyim.”

Bir tabak daha türlü yemektense çamur yemeyi tercih ederdi. “Aç değilim.”

Yemek yemesi için ısrar etmedi genç kadın. Türlü tabağını bir kenara koydu ve koyun etini kesmeye başladı. “Kardeşlerin geceyi burada mı geçirecekler? Onlar için şilte çıkarayım mı?”

“Sorar, öğrenirim.” Onlarla yalnız konuşması gerekiyordu. Ve bunu, buraya gelmeden önce yapmalıydı. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

“Onları karşılamak için gitmiyorsun,” diye karşı çıktı Aileen. “O kadar mesafeyi yürüyemezsin. Biraz sabırlı ol ve bekle.”

“Yaralı olan ellerim Aileen, bacaklarım değil.”

“Halen güçsüzsün. Çok kan kaybettin.”

“Ben iyiyim, bir sorun olmayacak.” Kulübenin duvarları üzerine üzerine geliyordu. Temiz hava almaya ve biraz olsun bacaklarını hareket ettirmeye ihtiyacı vardı.

Aileen’in bahçesinden çıkıp tarlalara doğru yürümeye başladı. Tarlaların etrafı yemyeşil çayırarla bezenmişti. Bir süre yürüdükten sonra kendisini daha fazla zorlamamaya karar vererek yere oturdu ve kardeşlerini beklemeye başladı. Yeşil çimenlerin kokusuyla, güneşi teninde hissetmek ona iyi gelmişti.

Çayırın diğer ucundan iki atının hızla yaklaştığını fark etti. Aradaki mesafeye rağmen Ewan’la Trahern’i tanımakta zorlanmadı.

Ewan kardeşlerin en küçüğüydü ve her zaman ağabeylerinin şakalarına maruz kalıyordu. Belki iyi bir savaşçı olacak kadar iyi kılıç kullanamıyordu ama cesaretiyle daha şimdiden kendisini kanıtlamıştı.

Ağabeyi Trahern’se tam aksine savaş meydanlarında kendisini kanıtlamış gözü kara bir savaşçıydı. Arkasını kollayacak kimseye ihtiyacı yoktu. Ama onu daha çok hikâye anlatmaktaki ustalığıyla tanırlardı. O gece, misafirperverliği karşılık olarak Aileen’i de bir kaç hikâyeye eğlendireceğine şüphe yoktu.

Arkalarındaki boş atı gördüğünde, atın kendisi için olduğunu anladı genç adam. Yavaşça ayağa kalktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

Trahern hemen önünde durup atından inerken endişeli gözlerle kardeşini süzdü. “Anlaşılan O’Bannionlar seni öldürememişler.”

Son görüşmelerinden bu yana Ewan birkaç santim daha uzamıştı. On sekiz yaşında, ince ve uzun bir gençti ve ergenlikle yetişkin bir erkek olmak arasında sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Ewan’ın bacakları ellerine kilitlenmişti.

“Sana ne yaptılar?”

Connor rahat görünmeye çalışarak bandajlı ellerini kaldırdı. “Parmaklarım kırıldı ama geri kalanım sağlam. Bunların dışında bir kaç hançer yarası, şakağımda bir yarık var sadece.”

“Parmaklarını kırdılar mı yoksa parçaladılar mı?”

“Kırık ya da parçalanmış ne fark eder?” diye sordu Connor sakın çıkmasına çalıştığı bir sesle. Ağabeyiyle bakışları birleşti ve bu konuyu Ewan’ın yanında konuşmamak için sessiz bir anlaşma yaptılar aralarında.

“Bandajların ne kadar süre kalacak?” diye sordu Ewan.

“Bir ay daha, belki iki.”

Ewan yumruklarını açtı ve avcundaki yara izleri görüldü. Dört yıl kadar önce düşman bir şövalye, ondan bilgi almak için Ewan’a işkence yapmış, hançeriyle ellerinde derin yaralar açmıştı. Yaralar derin olmasına rağmen bir mucize eseri ellerinde kalıcı bir hasar oluşmamıştı.

Ama Connor için aynı mucizenin gerçekleşeceği şüpheliydi.

“İyi görünüyorlar, tamamen iyileşmişler,” dedi Connor ellerini işaret ederek “Ama bunun yerine İngiltere seyahatinden konuşmayı tercih ederim. Kılıç eğitimi aldın değil mi?”

“Evet.” Seyahatinin konusu açılınca Ewan’ın dili çözülürdü ve eğitimiyle ilgili konuşmaya başladı. Bevan’ın eşi olan Genevieve, Ewan’ı babasının İngiltere’deki kalesine göndermiş ve oradaki kılıç ustalarından ders almasını sağlamıştı. Connor, kardeşinin kılıç kullanmakta gelişme gösterdiğinden çok emin değildi doğrusu.

Ewan büyük bir hevesle konuşmayı sürdürürken Trahern yanına geldi ve alçak bir sesle, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Bu beklenen bir soruydu ve Trahern O’Bannionlar konusunda ne yapacağını sormuyordu. Bir daha kılıç kullanamazsa ne yapacağını soruyordu Connor’ın.

“Bilmiyorum.”

“Savaşmanın başka yolları da var,” dedi Trahern. “Bir adamın kılıç kullanmasını gerektirmeyen yollar.”

“Belki.” Ama Connor yıllarca, becerilerini geliştirmek için çalışmıştı. Pes etmeye hiç niyeti yoktu. Az da olsa iyileşme şansı vardı. “Buraya kadar gelmenize gerek yoktu. İyileşir iyileşmez Laochre’ye döneceğim.” O’Bannion reisine hizmet etmeden önce ağabeyi Patrick’in kalesi Connor’ın sahip olduğu tek yuvaydı.

“Burada kalmak istemenin başka bir nedeni mi var?”

Connor muzip bir tavırla sırttı ve ağabeyini dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı. “Olabilir ama önce onu ikna etmem gerekiyor.”

Ewan’ın ağzı açık kalmıştı. “Senin mi? Gerçekten Eireann’da seni reddedecek bir kadın var mı?” Delikanlı keyifli bir kahkaha atınca Connor, uğuldayana kadar kulaklarını çekmek istedi.

“Evet, var.”

“Bizimle Laochre’ye dönmelisin. Sen oraya aitsin,” dedi Trahern.

Dönebilseydi, dönerdi. Bir yıldan uzun bir süredir ailesinden ayrıydı ve onları da topraklarını da çok özlemişti. Ama oraya yarım bir adam olarak dönmek istemiyordu. “Belki daha sonra. Bir süre burada kalacağım.” Sonra birden ciddileşti. “O’Bannionlar kılıcımı aldılar. Yeni bir kılıca ihtiyacım var.”

Trahern tereddüt etmeden kılıcının kemerini çözdü ve kardeşinin beline sarıp bağladı. Ardından bir kese dolusu gümüş çıkardı. “Bunlara da ihtiyacın olabilir. Daha sonra kulübene, eşyalarının arasına bırakırım.”

Aileen’in kulübesine yaklaştıklarında küçük kardeşi, “Atlarla ben ilgilenirim,” dedi.

“Getirdiğimiz kısrak burada kalsın. Dönmeye hazır hissettiğinde, bir ata ihtiyacın olacak.”

Ağabeyinin cömertliği Connor’ı daima şaşırtıyordu. Ne zaman bir ihtiyaç olsa, Trahern sorgusuz sualsiz karşılardı. Tıpkı bir aziz gibiydi. Gözü kara bir savaşçı olduğu kadar iyi de bir adamdı ve herkesin saygısını kazanmıştı.

Ewan kulübenin kapısını açtı ve peş peşe içeri girdiler. Aileen dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle karşılamıştı onları. Yüzü ateş başında çalışmaktan kızarmıştı ve bir tutam saç her zamanki gibi örgüsünden kurtulmuş yüzüne düşmüştü. Ona bakarken, Connor Aileen’in göze hoş gelen bir görüntüsü olduğunu fark etti ama dili fazla keskindi.

“Hoş geldiniz,” dedi içtenlikle. “Ben Aileen Ó Duinne.”

Connor, Trahern’le Ewan’ı tanıştırdı. Aileen onlara likör ikram ettiğinde küçük kardeşi önce heyecanla kızarmış ardından minnetle gülümsemişti.

“Lütfen oturun ve dinlenin.”

Ayakkabılarını çıkardıklarında, Aileen ayaklarını yıkamaları için leğenle su taşıdı onlara. Temizlendikten sonra yer sofrasına geçtiler.

Aileen her birine küçük birer somon ekmek ikram ettikten sonra tabaklarına etli yahni doldurdu. Yahninin baharatlı kokusu ağzını sulandırmıştı ama kardeşlerinin yanında kendi başına yiyemeyecek olmak canını sıkıyordu.

Aileen sanki çok doğal bir şey yapıyormuş ve ortada hiç bir sorun yokmuş gibi yemeğinden bir kaşık alıp Connor’a uzattı.

Connor baharatlarla lezzetlendirilmiş yahninin keyfini çıkarttı ve gerilen ortamı yumuşatmak için “Bir erkek yemeğinin güzel bir kadının elinden yeme fırsatını her zaman bulamaz,” dedi.

Aileen hafifçe gülümsedi ama ardından soğumasını beklemeden bir kaşık dolusu yahniiyi ağzına tıktı. Mesajı çok açıktı.

Ewan her zamanki gibi kendisini tamamen yemeğe vermişti ama Trahern için durum farklıydı.

“Misafirperverliğin için Ewan da, ben de sana minnettarız Aileen,” dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. “Connor’ın burada yaşadığı dönemle ilgili hikâyelerin varsa duymayı çok isterim. Onunla dalga geçmek için kullanabileceğimiz birkaç hikâyen vardır her halde.”

“Aslında var,” dedi Aileen sıcak bir gülümsemeyle.

Utangaç tavrından eser kalmamıştı. Gülümsemesi onu tamamen değiştirmiş baştan çıkarıcı bir kadına dönüştürmüştü.

“Olduğundan şüpheliyim,” dedi Connor. “Ben gayet masum ve sakın bir gençtim.”

Şaşkınlıktan Ewan’ın lokması boğazına takıldı ve öksürmeye başladı. Trahern gülerken kardeşinin sırtına vurdu.

Aileen içmesi için Connor’a likör uzattı. Likör dilinde şekerli ve hoş bir tat bırakmıştı. Ama Aileen’le göz göze geldiğinde genç kadının ifadesinde tatlılıktan eser yoktu.

“Yıllar önceydi,” diye anlatmaya başladı Aileen. “Connor on beş yaşındaydı sanırım. Köyden Lianna’ya âşıkta ama Lianna, onun aşkına karşılık vermiyordu.”

“Connor’ın ilgisini istemeyen bir kadın öyle mi?” Trahern başını iki yana sallarken gülüyordu. “Buna inanmak çok zor. Çok şaşırdım.”

“Aslında o kadar da şaşırtıcı bir şey değil,” dedi Aileen yan gözle Connor’a bir bakış atarak.

Connor gülümsedi ama Aileen, hikâyeyi anlatmaya başladığında gülümsemesi soldu. Connor, kaynakta yıkanırken köyün kızları kıyafetlerini çalmışlardı ve eve çıplak dönmek zorunda kalmıştı. O günü düşünmek bile yanaklarının alev alev yanmasına neden oluyordu.

Ardından Trahern bir hikâye anlatmaya koyuldu. Connor değilse bile Aileen’le Ewan hikâyeye çok gülmüşlerdi. Ellerin acısı olmasa belki Connor da zevk alabilirdi. Acıyı bastırmak için likörden medet umdu ama kollarının arasına sıkıştırdığı bardaktan içmek sandığı gibi kolay olmamış, likörün bir kısmını üzerine dökmüştü. Aileen tek kelime etmeden bardağı aldı ve dudaklarına götürdü. Connor likörün tamamını içti ama Aileen’le göz göze gelmeye cesaret edememişti.

Trahern gerinerek gülümsedi. “Bu lezzetli yemek için teşekkür ederim Aileen.”

“Rica ederim, benim için zevkti,” dedi ve ardından Connor’a döndü genç kadın. “Laochre’ye dönme konusunda ne karar verdin?”

“Gücümü geri kazanana kadar burada kalacağım.”

Aileen’in bakışlarında tedirgin bir ifade belirdi. “Elindeki bandajları sökene kadar.”

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Aileen bir an önce ondan kurtulmak ister gibi görünüyordu. İyi ama neden? Ondan başka kimseyi tedavi etmesine izin yoktu.

Aileen’in tedirginliği Trahern’in de dikkatini çekmiş olacaktı ki “Benimle yürüyüşe çıkmaya ne dersin?” diye sordu. “Bu kadar güzel bir yemekten sonra öğlen güneşinde biraz yürümek keyifli olur.”

Aileen, Connor’a baktı. “Bilmiyorum ben...”

“Onunla git,” dedi Connor sakın bir tavırla ama yüzündeki ifade aksini gösteriyordu. Acı çekiyordu ve bunu gizlemek için de elinden geleni yapıyordu.

Aileen, Connor’ı bu halde bırakıp, Trahern’le birlikte gitmek istemiyordu ama itiraz etmesi yeni sorulara sebep olacaktı. Yine de

acısını, biraz olsun azaltacak bir şeyler yapmadan onu bırakamazdı. Raftan ihtiyacı olan bitkileri aldı ve havanda ezip üzerine sıcak su ilave etti. Hazırladığı bitki çayını bir bardağa doldurup Connor’ın önüne koydu ve Trahern’in peşinden dışarı çıktı.

Bir süre sessizce Aileen’in arazisi boyunca yürüdüler. Güneş tepeye yükselmişti ve serin rüzgâra rağmen sıcaklığı hissediliyordu.

“Connor’ı uzun zamandır tanıyorsun değil mi?” diye doğrudan konuya girdi Trahern.

“Evet.”

“Sence insanları kullanan, onlardan faydalanan biri mi?”

“Elbette hayır.”

“Sana zarar verecek bir şey yaptı mı?”

Aileen bakışlarını genç adama dikti. “Konuyu nereye getirmeye çalışıyorsun? Benden istediğin nedir?”

Trahern’in yeşil gözlerinde nazik bir ifade belirdi. “Burada senin gözetimin altında kalırsa daha çabuk iyileşeceğine ve eski gücüne kavuşacağına inanıyorum. Connor’ın düşündüğünden çok daha becerikli ve bilgili bir şifacısın.”

Bu övgü Aileen üzerinde beklenen etkiyi yaratmamıştı. Genç kadının istediği bir an evvel orayı terk etmeleri ve onu kendi haline bırakmalarıydı. Connor gerçek anlamda iyileştiği takdirde Aileen, klanı becerisini kanıtlamış olacaktı ama ya iyileşmezse? Ya ellerini bir daha kullanamazsa?

Connor’ın yakınlarında olmak eski güvensizliklerini tekrar gün ışığına çıkartmıştı. Gölgelemin arasında gizlenen, herkesin görmezden geldiği ve Connor’ın yanına yakışmayan o genç kız gibi hissetmeye başlamıştı yeniden.

“Connor, Ó Duinne klanıyla Banslieve’de kalmak istiyorsa, onu aksine ikna etmek mümkün değil. Çocukken de hep kendi bildiğini okurdu ve o şimdi yetişkin bir adam. Tam olarak iyileşmeden, eski gücüne kavuşmadan kendi klanı ve askerleriyle yüzleşmek istemeyen bir adam.”

“Ellerini kastediyorsun değil mi?”

“Burada kalmak istemesinin nedenlerini anlıyorsun değil mi? Adamlarının, onu böyle zayıf ve güçsüz görmelerini kabullenmesi çok zor.”

“Ya tam olarak iyileşemezse?”

Trahern’in yüzü gerildi ve bakışlarını boşluğa dikti. “Bir daha eve geri dönemeyebilir.”

“Sanki ölmek niyetindeymiş gibi konuşuyorsun.”

“Ellerini kullanamayan bir savaşçının bir ölüden pek farkı yok. Bunu hepimiz biliyoruz,” dedi Trahern. “Burada asıl önemli olan, ona yardım edecek misin?”

“Ona elimden geldiği kadar yardım ettim zaten.”

“Hayır.” Trahern birden durup genç kadına döndü. “Kardeşim için bundan çok daha fazlasını yapabilirsin. Senden istediğim de bu. Karşılığında, gücümün yettiği her şeyi vermeye hazırım.”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Eskisi gibi güçlü bir savaşçı olması için ona yardım et.”

Aileen bakışlarını eğdi. “Benden çok şey bekliyorsun. Yaraları için yapabileceğim her şeyi yaptım zaten. Ağrılarını dindirmek ve iyileşmesini ummaktan fazlası gelmez elimden.”

Trahern, genç kadının elini tuttu ve hafifçe sıktı. “Lütfen söylediklerimi düşün.”

Connor’ın, en az kendisi kadar inatçı olduğunu biliyordu Aileen. Eski gücüne kavuşmak için gereken her şeyi yapacağına şüphe yoktu ama Banslieve’de ne kadar uzun süre kalırsa, Rhiannon’la ilgili sırrı saklamak o kadar zorlaşacaktı. Her şey bir yana, bu sır ortaya çıktığı takdirde en çok yara alacak, üzülecek kişi Rhiannon’du ve Aileen buna dayanamazdı.

“Connor’un bir zamanlar nasıl bir adam olduğunu biliyorsun,” dedi Trahern. “Senden eski bir arkadaşına yardım etmeni istiyorum Aileen.”

Aileen gözlerini yumdu ve derin bir soluk aldı. Bir zamanlar Connor, onun için bir arkadaştan çok daha öteydi. Sevdigi adamdı.

Trahern, direncinin kırılmak üzere olduğunu görerek tekrar атаға geçti. “Elleri iyileşene kadar seninle kalmasına izin ver Aileen. Eski bir arkadaşın için bunu yapabilirsin değil mi?”

Aileen’in boğazına bir yumru takılmıştı. O anda konuşmaya çalışsa gözyaşlarına boğulacağını bildiğinden başıyla onaylamakla yetindi. Kalmasına izin verecekti ama her ne pahasına olursa olsun Rhiannon’la ilgili sırrı öğrenmesine izin veremezdi. Gerçeği asla öğrenmemeliydi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CONNOR, o sabah kendisini çok daha iyi hissediyordu. Kardeşleri, Laochre'ye dönmek için erkenden yola çıkmışlardı.

"Ellerimi tedavi etmek için harcadığın çaba karşılığında istediğin her şeyi vermeye hazırım," dedi Connor. "Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Aileen, Connor'ın tersine o sabah neşesiz ve oldukça sessizdi. Mecbur kalmadıkça ağzını bile açmıyordu. Pişirdiği sebze türüsünü tabaklara doldururken de sessizliğini korudu.

"Aileen?" dedi genç adam dikkatini çekmek için.

Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı genç kadın ve "Hayır," dedi. "İstediğim bir şey yok." Başıyla oturmasını işaret etti. "Ellerin iyileşene kadar seninle ilgileneceğim." Türlerden bir kaşık alıp yemesi için ona uzattı.

"Bunu yemek zorunda mıyım?" diye sordu Connor şirin görünmeye çalışarak. "Dünkü ballı kekten kalmadı mı?"

"Şu halinle kızımın bebekliğini hatırlatıyorsun." Gözünü bile kırpmadan kaşığı ağzına sokup yemeye zorladı genç adamı.

Connor nefesini tutup lokmasını yutmaya zorladı kendisini. Aileen ikinci kaşığı uzattığında isteksizce ona baktı. Kaşığı tıpkı bir silah gibi tutuyordu ama Connor gerçek bir savaşçının içgüdülerine sahipti. Son anda başını çevirince kaşık yanağına çarpmış ve yemek yere dökülmüştü.

Aileen gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu özellikle yaptın."

"Bundan emin olabilirsin." Connor dikkatle genç kadını süzdü. Bir sonraki hareketi için tetikte bekliyordu.

Aileen kaşığı tekrar doldurdu. "Bundan kaçamazsın."

Connor kaçmaya kararlıydı ve başarılı da olmuştu. Kenara çekildiğinde bir kaşık dolusu türlü boynundan aşağı döküldü.

Aileen'in kahkahasının verdiği şaşkınlıkla bir an boş bulunmuştu ve genç kadın bundan faydalanıp onu yere devirdi.

Üzerine çıkıp onu hareketsiz bıraktığında Connor, "Tamam teslim oluyorum," diyerek güldü.

Aileen bunun üzerine biraz gevşemişti. Baskısını hafifletince bu kez Connor fırsatı değerlendirdi ve hızla doğrularak üzerine dökülen yemeği genç kadının yüzüne sürdü.

Aileen yüzünü buruşturdu. "Teslim olduğumu sanıyordum."

"Sadece bir stratejiydi ve işe yaradı."

"Bu adil değil."

"Ben adil dövüşmem tatlım."

"Bunun intikamı alınacaktır." Elini tabağa daldırdı ve bir avuç dolusu türüyü yüzüne sürdü. Connor bu fırsatı da değerlendirip parmaklarını yaladığında irkilerek hızla geri çekildi.

Aileen'in kadınsı kıvrımlarını kendi bedeni üzerinde hissetmek genç adamın hoşuna gitmişti. Aileen Ó Duinne kelimenin tam anlamıyla gerçek bir kadındı ve Connor onu kazanmaya kararlıydı. Şu haliyle bile genç adamı tahrik ediyordu.

Koyu renk bukleleri, yemeğe bulanmış yüzünü çevreliyordu ve yeşil gözlerinde muzip pırıltılar vardı. "Kendi başına yemek yemeye çalışan bir bebeğe benziyorsun."

"Yüzümü, temizlemen gerekecek," dedi genç adam yumuşak bir ses tonuyla.

Aileen, üzerinden kalktı ve bir bez parçası ıslatıp geri döndü. Bir ane şefkatiyle yavaşça Connor'ın yüzünü temizledi.

“Kendi yüzünü unuttun.”

Aileen kendi yüzünü temizlerken genç adam onu izledi. Yüzünü kendi dil ve dudaklarıyla temizlemek için dayanılmaz bir istek duydu. Aileen Ó Duinne geleneksel anlamda güzel bir kadın değildi ama her nedense Connor'ın ilgisi çekiyordu.

“Teklifimde ciddiym,” dedi genç adam bir süre sonra. “Benimle ilgilenmenin karşılığında sana verebileceğim bir şeyler olmalı.”

“İsteddiğim şeyi bana, sen veremezsin,” dedi Aileen.

“İsteddiğin nedir?”

“Tekrar klanın şifacısı olmak istiyorum ama bunun için ne senin elinden bir şey gelir ne de benim. Lanetli olduğuma inanıyorlar.”

“Aptalca bir batıl inanç bu. Değiştirebilirsin.”

“Taşı, suya çevirmek daha kolay olur. İnanmak istedikleri şeye inanıyorlar.”

“Onlara gerçeği göster.”

“Bu mümkün değil. Onları yere yatırıp zorla tedavi edemem ya.”

Connor tek kaşını kaldırıp muzip bir tavırla gülümsedi. “Bir adamı yere yatırıp zorla yemek yedirebiliyorsun ama.”

Aileen hafifçe gülümsedi ama hemen sonra tekrar ciddi ifadesine büründü ve etraftaki dağınıklığı toparlamaya koyuldu. Hareketleri seri ve huzursuzdu. Huzursuzluğunun kaynağının kendisi olup olmadığı merak etti Connor.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Connor uzun süren sessizliğin ardından. Kadınlar tarafından görmezden gelinmeye alışkın değildi.

“Dinlenebilirsin.”

“Ben iyiyim Aileen. Dinlenmeye ihtiyacım yok.”

Connor, ona yaklaştıkça Aileen daha da geriliyordu. Kadınlar, genelde ondan çekinmezlerdi ama her nedense Aileen üzerinde farklı bir etki yaratıyordu. Yavaşça yaklaşıp arkasında durdu. Saçlarındaki kır çiçeği kokusunu soludu derin derin. Bandajlı ellerini omuzlarının üzerine koydu. “Benden korkuyor musun Aileen?”

“Aptal olma,” dedi Aileen. “İstesene de bana zarar veremezsin.”

“O halde neden titriyorsun?”

“Titremiyorum.”

Aileen elindeki çalı süpürgesini bir kenara bırakınca genç adam onu, kendisine doğru çevirdi. Derin yeşil gözlerinde kırılğan bir ifade vardı. Kalın örgüsünü çözüp saçlarını omuzlarından aşağı serbest bırakmak istedi birden. Parmaklarını, buklelerin arasında dolaştırmak nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Ama bunu ne kadar istese de yapamazdı. Değil parmaklarını saçlarının arasında dolaştırmak, tek bir parmağım bile kıpırdatamıyordu. Elleri bu haldeyken bir kadına dokunması imkânsızdı. Üstelik söz konusu kadının, onu istemediği çok açıktı.

Bu Connor için bir ilkti. Çoğu kadın, onunla olmaktan zevk alır, şakalarına gülerdi ama Aileen aralarına hep bir mesafe koyuyordu. Hastasıyla ilgilenen bir şifacıydı sadece, fazlası değil.

“Bir zamanlar arkadaştık,” dedi Connor yavaşça.

Aileen'in dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu pek doğru değil. Sadece köpeğini tedavi etmiştim. Arkadaşlık dediğin şey bundan ibaretti. Senin gözün Lianna'dan başkasını görmüyordu.”

Aileen'in bakışlarındaki hüznü fark etmemesi imkânsızdı. Lianna'yı neredeyse yedi yıldır görmemişti. Doğrusu, geldiği günden beri Lianna aklının ucundan bile geçmemişti.

Yavaşça geri çekildi, belli ki Aileen arkadaş dahi olmak istemiyordu. “Akşam yemeğinde görüşürüz,” dedi ve kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarıda biraz yürüyeceğim.”

Kapı arkasından kapanırken hızlı adımlarla açık araziye doğru yürümeye başladı genç adam. Attığı her adımla öfkesi daha da artıyordu adeta. Bir an evvel oradan uzaklaşmalıydı.

Daha Aileen'in arazisinden çıkamadan arkasından seslendiğini duydu.

“Connor bekle.” Koşarak yanına geldi ve huzursuzca avuçlarını eteklerine sürdü. “Düşüncesiz davrandım. Özür dilerim. Lütfen kendini yoracak bir şey yapma.”

“Bütün gün kulübede oturmanın bana ne gibi bir yararı olacak?”

Aileen derin bir soluk aldı. “Bugün bahçeyle ilgilenmem gerek. Ben bahçeyle uğraşırken sen de dışarıda oturabilirsin.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Çaresiz ve sakat biriymiş gibi muamele görmekten sıkılmıştı. Fazladan bir adım atsa bayılacak değildi.

Aileen sessizce onu süzdü, sonra aniden, “Bir at istiyorum,” dedi. “Ne?” Konunun aniden değişmesi Connor’ı şaşırtmıştı. Trahern’in bıraktığı kısırak geldi aklına.

“Seninkini değil,” dedi Aileen aklından geçenleri okumuşçasına. “Eve geri dönmek için ona ihtiyacın olacak. Ben kendime ait bir at istiyorum.” Connor’ın, kafası karışmış bir halde baktığını görünce ekledi. “Seni tedavi etmemin ve burada kalmanın karşılığında ne istediğimi sormuştun. Bir at istiyorum.”

Hayatı karşılığında fidyeye istese bu kadar şaşırmazdı Connor. “Atı ne yapacaksın?”

“Bu beni ilgilendirir. Sen sordun ben de cevap verdim. İsteddiğim bir at.”

Neden bir at istediğini anlamıyordu ama böylesi kıymetli bir şeyi koşulsuz ona vermesi mümkün değildi.

“Eğer ellerim, kılıç kullanabilecek kadar iyileşirse, bu isteğini karşılamayı kabul ediyorum.”

“Bunun için söz veremem.”

“O zaman daha az bir ödeme yaparım ama ellerim eski haline kavuşursa sana bir at alacağım.”

Aileen bir süre onu süzdü ardından başıyla onayladı. “Ellerinle bileklerinin güçlenmesi için bazı egzersizler yapabiliriz.”

“Güzel.”

Aileen, birden arkasını dönüp uzaklaşıyordu ki Connor onu durdurdu. “Ben, düşmanın değilim Aileen. Senin için bir tehdit ya da tehlike de değilim. Sana asla zarar vermem.”

“Bunu biliyorum.” Sözlerine rağmen bakışlarında tedirgin bir ifade vardı. Bu haliyle ürkek bir kısırağa benziyordu.

“Benden kaçman için bir neden yok.”

“Senden kaçmıyorum Connor.”

“İyi.” Connor bir süre dikkatle onu süzdü ardından. “Bu arada senden bir ricam daha olacak,” dedi. Bu hassas bir konuyu ve tekli-

fini Aileen’in nasıl karşılayacağından emin değildi. Belki de Aileen’in ondan hoşlanmaması iyi bir şeydi. En azından bu durumu kolaylaştırıyordu. En masum ifadesini takınarak genç kadına baktı. “Banyo yapmam gerek. Leş gibi kokuyorum.”

Aileen’in tepki vermesini beklemeden döndü ve kulübeye doğru yürümeye başladı. Gülümsemesini zorlukla bastırıyordu.

Aileen, yabancı otlara can düşmanına saldırır gibi saldırmış, hırsla topraktan söküyordu. Connor’ın kafasından aşağı buz gibi su boşaltmak da ayrı bir alternatifti elbette. Ne bekliyordu ki? Taze bakireler gibi kıkırdayıp, büyük bir zevkle vücudunu sabunlamasını ya da gergin kaslarına masaj yapmasını mı?

Öfkeyle homurdandı. Gergin ve sert kaslarını düşünmek bile sinirlenmesi için yeterliydi. Yıllar boyu talim yapmanın Connor’ın vücudunda ve kaslarında nasıl bir değişim yarattığının farkındaydı. Koyu altın rengi saçları, Tanrı Belenus’u andıran yakışıklılığıyla Connor, Aileen’in içinde hiç istemediği arzular uyandırıyor.

Çıplak tenine dokunmak bile birlikte geçirdikleri gecenin anılarının canlanması için yeterliydi. Ama o bir şifacı ve Connor da yaralı bir savaşçıydı. Üstelik kendi başına yıkanabilecek durumda değildi.

Aileen ona dokunmak istemiyordu, onu arzulamak ya da geçmişte tekrar yaşamak da istemiyordu ama Connor’ın yardıma ihtiyacı vardı.

Hırsla otları koparmayı sürdürdü. Bahçesinde tek bir yabancı ot kalmadığında yorgun bir tavırla doğruldu ve soğuk su kaynağına yürüyüp elini yüzünü yıkadı.

Babasını da tam bu sırada görmüştü. Bastonundan güç alarak yorgun ve yavaş adımlarla ona doğru yürüyordu. Zayıf bedenine rağmen omuzları halen eski günlerdeki gibi geniş ve güçlü görünüyordu. Beyazlamış saçlarındaki örgüleriye gençlik günlerinin anısına halen kesmemişti.

Yavaşça doğruldu ve elbisesinin koluyla yüzünü sildi Aileen.

Graeme gülümseyerek genç kadına sarıldı. “İyi görünüyorsun kı-
zım.”

“Sen de öyle baba.”

Babasının gülümsemesi solduğunda Aileen’in içi korkuyla doldu. Graeme Ó Duinne hayatı boyunca imrendiği ve gerçek anlamda taptığı tek erkekti. Dürüst, açık sözlü bir adamdı ve asla sözünü esirgemezdi. Bu ani ziyaretinin de pek iyiye alamet olmadığı açıktı.

“Seamus, Connor MacEgan’ı tedavi ettiğini söyledi,” diyerek doğrudan söze girdi Graeme. “Bu doğru mu?”

“Evet. Yardıma ihtiyacı vardı ben de yardım ettim.” Bakışlarını babasının gözlerine dikti. “Benden yardım almaktansa can çekişmeyi tercih edenlerin aksine o yardımımı kabul etti.”

“Seamus’u anlamaya çalış, kaybı büyük. Mantıklı düşünemeyen acı dolu bir baba.”

Aileen de bunun farkındaydı ama Seamus’un ona göstermediği nezaket ve anlayışın ondan beklenmesi de haksızlıktı. “Geçmişe saplanıp kalacağına gözünün önünde oğluyla ilgilenmesi gerek.”

“Bu o kadar kolay değil.” Graeme başını iki yana salladı. “Sen de geçmişe saplanıp kalmamalısın. Biliyorum, kocanı kaybetmenin acısı halen yüreğinde ama geçmişe arkanda bırakmanın zamanı geldi. Başka çocukların da olsun istemez misin?”

Aileen’in içine hüznün çöktü. Eachan’a bir çocuk veremediği için çok gözyaşı dökmüştü. Tanıdığı en nazik, anlayışlı adamdı. Ona bir yuva, kızına da ismini vermişti ve bir kez olsun hatasını yüzüne vurmamıştı. “Kocamı özleyorum.”

“Tekrar evlenmelisin Aileen. Festival zamanı yaklaşıyor. Birçok erkek kendilerine eş aramaya başlayacak. Seninle ilgilenmesi için bir erkeğe ihtiyacın var.” Yüzündeki çizgiler endişeyle daha belirgin bir hal almıştı. “Artık şifacılık da yapamayacağın için tekrar evlenmem en iyisi.”

Aileen, hayır en iyisi bu değil, diye haykırmak istiyordu ama bu şekilde küçük düşüremezdi kendisini. Onu asıl derinden üzen şey kocasının eksikliği değil, insanları tedavi edememektir. Bir daha kimseye yardım edemeyecek olmak, hastaları tedavi edememek düşüncesi adeta yüreğine saplanan bir hançer gibi acı veriyordu. En sevdiği, en önem verdiği şeyden vazgeçmesini istiyorlardı.

Ancak, babası veda edip gittikten sonra gözyaşlarını serbest bırakabili. Bir süredir Eachan’ı düşünmemişti ama babasının evlilikle ilgili sözleri acısının tazelenmesine, yalnızlık duygusunun artmasına neden olmuştu. Kulübesine geri dönerken gözyaşları bir sel gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

İçeri girdikten sonra kapıya yaslandı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Bakışları küçük banyo küvetine takıldığında Connor geldi aklına. Onun gibi iri bir adamın bu küçük küvete sığması mümkün değildi ama çıplak bedenini düşünmek bile içini ürpertmeye yetiyordu.

Yıllardır bastırdığı bir arzu ve özlemle doldu içi. Connor, yıllar önce canını çok yakmıştı. Zaten hassas olan duygularına bu defa nasıl bir hasar vereceğini hayal etmek bile güçtü. Ama Aileen bir kez daha Connor gibi bir adamın avı olmak niyetinde değildi.

“Graeme Ó Duinne, sen aklını mı kaçırdın? Hangi akla hizmet kızına tekrar evlenmekten bahsedersin?”

Graeme yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Çok uzun zamandır yalnız. Sadece biraz yönlendirilmeye ihtiyacı vardı ben de bunu yaptım.”

Karısı gözlerini dikmiş ters ters ona bakıyordu. Graeme, karısının öfkesinden büyük bir keyif alıyordu. Pola, öfkelenildiğinden her zamankinden çok daha çekici bir kadına dönüşüyordu çünkü.

“Hem masum bir kız Connor MacEgan’la yalnız bırakırken aklın neredeydi?”

“Aileen artık masum bir kız değil, bir dul. Üstelik bir de çocuğu var. İstedikini yapmakta ve istediği gibi yaşamakta özgür. Connor’la yalnız olmasında utanılacak hiçbir şey yok.”

“Herkes ne düşünür?”

“Büyük ihtimalle benimle aynı şeyi düşünecekler. İkisinin birlikte olmasının zamanının geldiğini. En azından benim düşüncem bu. Kış gelmeden ikisinin evlendiğini görmek istiyorum.”

“Kocasını yeni kaybetti,” dedi Pola. “Daha çok erken.”

“Ona acısını unutturacak Connor’dan daha iyi bir erkek var mı? Yıllarca gözü Connor’dan başkasını görmedi.” Karısını kollarının arasına alıp, sarıldı Graeme. “Artık mutlu olmayı hak etmiyor mu?”

“Bence, o koca burnunu Aileen’in hayatına sokmamalısın ve işi ne karışmamalısın.”

Graeme yavaşça karısının çenesini okşadı. “Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi birden ciddileşerek. “Bu sırrı aylardır kendime saklıyordum ama artık seninle paylaşmak istiyorum. Bu sırrı koruyacağın konusunda sana güvenebilirim değil mi?”

“Elbette.”

“Aileen’in kızının babası Eachan değil. Rhiannon, Connor’ın çocuğu.”

Pola’nın yüzü bir anda kireç gibi oldu. “Bu nasıl olur? Anlamıyorum. Onlar hiç...”

“Sana anlatacak ilginç bir hikâyem var sevgili karıcığım.” Pola’yı kollarının arasına alıp yanağından öptü. “Ölmeden önce Eachan’a bir söz verdim ve hikâyenin tamamını dinlediğinde bunun nedenini anlayacaksın. Eachan, benden o ikisini bir araya getirmemi istedi. Aileen’i çok seviyordu ve onun, gerçekte istediği adamla birlikte ve mutlu olmasını arzuluyordu.” Pola’nın gözleri dolduğunu görünce hafifçe gülümsedi. “Kader, o ikisini bir araya getirdi ve bana Eachan’a verdiğim sözü yerine getirebilmem için bir fırsat tanıdı.”

“Kızımız çok inatçı ve gururlu. Hep öyleydi,” dedi Pola. “Connor’dan gitmesini isteyebilir.”

“Onları bir arada tutmanın bir yolunu bulacağız.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“SEN, Connor MacEgan’sın,” dedi genç bir çocuk ve yanına gelmesi için eliyle ona işaret etti. Kulübelerden birinin bahçesinde, yabani otları temizliyordu.

Tarçın rengi saçları ve derin yeşil gözleriyle her an gülümsemeye hazır cana yakın bir çocuktü. Kolları güneşten hafifçe bronzlaşmıştı ve genç yaşına rağmen çalışmaktan kasları gelişmişti. Belden yukarısına bakıldığında diğer çocuklardan fazla bir farkı yoktu ama sağ bacağıının dizden altı kesilmişti.

“Adın ne?” diye sordu Connor bakışlarını çocuğun bacağından uzaklaştırarak.

“Whelon Ó Duinne. Ve sen de en iyi savaşçılardan birisin,” dedi çocuk heyecanla.

Connor bandajlı elleri gösterdi. “Bir zamanlar öyleydim.”

“Beni eğitebilir misin?”

Connor dilinin ucuna kadar gelen cevabı yuttu ve bunun yerine “Neden bir asker olmak istiyorsun?” diye sordu.

“Elbette düşman Normanlarla savaşmak için.”

“Bütün Normanlar düşman değildir,” dedi Connor ağabeylerinin eşleri Isabel ve Genevieve’i düşünerek. “Çoğu bizim gibi insanlar.”

“O halde ben de sadece kötü olanlarla dövüşürüm.” Çocuk kol kaslarını gerince gülümsemesini zorlukla bastırdı Connor.

“Bunun için çok zamanın olacak.”

Whelon başını iki yana salladı. “Eğitime hemen başlamalıyım. Bazı şeyleri öğrenmem diğer çocuklardan daha uzun zaman alıyor. Eğer bir asker olacaksam başka şansım yok.”

Çocuğun kararlılığı, kolay pes edecek türde biri olmadığını açıkça gösteriyordu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Whelon. “Beni eğitecek misin?”

“Seni eğitmek aile büyüklerinin görevi.”

“Koruyucu babam, asla savaşamayacağıma inanıyor.” Kasları çatıldı ve ciddi bir ifadeyle Connor’a baktı. “Bacağımla olmadan hiçbir şey yapamayacağıma düşünüyorum.” Küçük ellerini yumruk yaptı. “Ona bunun doğru olmadığını kanıtlamalıyım. Aileen öyle söyledi.”

Connor, hafifçe boğazını temizledi. Çocuğun gururunu incitmek istemiyordu ama düşüncelerinin aldığı yön de çok mantıklı değildi. Tek bacaklı biri, savaş alanında hiçbir şey yapamazdı. Kimse ona güvenip sırtını vermezdi ve yanında onu koruyup destekleyecek biri olmadan da uzun süre hayatta kalması mümkün değildi.

“Yerinde olsam kendime farklı bir yol seçerdim.” Gururunu incitmek istememişti ama yeşil gözlerindeki ifade incindiğini açıkça gösteriyordu. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve çayirlara doğru yürümeye başladı.

Aileen, çocuğun boş umutlara kapılmasına neden izin vermişti ki? Bir asker olmak ya da savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir savaşçı, düşmanın karşısında dimdik durmalıydı. Yanlış bir adım, bir anlık bir boşluk ölüm demekti.

Koruluğa doğru yürürken kendisinin de idmana ihtiyacı olduğunu düşündü. Haftalardır hiç idman yapmamıştı ve kasları zayıflamıştı. Gücünü geri kazanma ihtiyacıyla yavaş bir tempoyla koşmaya başladı. Gücsüz bacakları kısa sürede isyan etmeye başlamıştı ama

durmamıştı. Kılıç kullanmadan da fiziksel becerilerini geliştirebilirdi. Bacaklarının ağrısına aldırmadan temposunu arttırdı.

Koruluğun ortasında, çıplak küçük bir araziye geldiğinde durdu ve solukları düzene girene kadar bekledi. Ardından sanki elinde kılıç tutuyormuşçasına kolunu gerdi ve eski günlerdeki gibi idman yapmaya başladı. Hayali düşmana karşı olmayan kılıcıyla atağa geçiyor, savunmaya çekiliyor, sağa sola yatarak hayali saldırıları bertaraf ediyordu. Artık beynine kazınmış olan hareketleri peş peşe tekrarlararak uzun bir süre çalıştı.

Her ne pahasına olursa olsun eski gücüne kavuşmalıydı. Kılıcını tekrar eline alana kadar bacaklarını ve kollarını güçlendirebilirdi. Zamanı geldiğinde de Trahern’in bıraktığı kılıçla çalışabilirdi.

Whelon’un yaşına göre fazla gelişmiş olan kol kasları geldi gözünün önüne. Bir bacağının eksikliğini kollarını güçlendirerek gidermeye çalıştığı açıktı. Güçlü kollara sahip olmak bir savaşçı için çok önemliydi. Savaşmayı öğrenebilir miydi? Bacağına kaybettiği halde savaş meydanına dönüp dövüşen birçok asker görmüştü ama bunlar eğitilmiş ve güçlü askerlerdi. Acıya ve kayba alışkınlardı.

Whelon daha bir çocuktur. O durumdayken bütün hayatı boyunca savaşmış askerler gibi dövüşmeyi öğrenmesi imkânsızdı.

Bacakları onu taşıyamaz hale gelene kadar hareketleri tekrarladı. Sonunda yorgun ve bitkin bir halde yığılırcasına çimlerin üzerine uzandı.

Elindeki bandajlara baktı. Artık eskisi gibi acı hissetmiyordu. Acının yerini kaşıntı ve uyusukluk hissi almıştı. Aileen kısa bir süre sonra bandajları açacağını söylemişti ama ellerinin halini görmek için daha fazla dayanacak sabrı kalmamıştı.

Dişlerini kullanarak sargıları sökmeye başladı. Parmaklarına destek olan küçük tahta parçaları tek tek yere düştü. Derisi koyu gri bir renk almıştı ama onu asıl rahatsız eden parmaklarının görüntüsü oldu. Parmakları düz bir şekilde durmuyordu ve sağ eli daha çok bir pençeye benziyordu.

Bileğini ve parmaklarını oynatmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Acı ve öfkeyle haykırmak istedi. Aileen'in, yeterince iyi bir şifacı olduğuna inanmamıştı ama yinede içinde bir umut vardı hep. Connor'ın hayatını kurtarmıştı ama ne için?

Nefretini bir kenara bırakıp O'Bannionlar'ın şifacısını görmeye gitmeliydi. O, Aileen'den çok daha eski ve bilgili bir şifacıydı ama Connor Aileen'e güvenmeyi seçmişti maalesef.

Aileen'in elinden geleni yaptığını biliyordu ama içinde bir parça bu durumdan ister istemez onu da sorumlu tutuyordu. Eğer Kyna hayatta olsaydı durum çok daha farklı olabilirdi. Aileen yeterince tecrübeli değildi.

Artık bir savaşçı olmayacağı düşüncesi bile kanını dondurmaya yetiyordu. Bir daha kılıç kullanamamayı düşünmek dahi istemiyordu oysa.

Henüz pes edemezdi. Pes etmek için çok erkendi. Teslim olup, kadere boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdi. Ne pahasına olursa olsun, eski gücüne kavuşmaya yemin etti Connor. Ucunda ölüm dahi olsa bunu başaracaktı.

Aileen'in kulübesini leylak ve biberiye kokusu sarmıştı. Eac-han'la birlikte karşılıklı likörlerini yudumlarken sohbet ettikleri akşamları düşündü. Zaman zaman Aileen'in elini tutar, onu peşinden yatağa götürmeden önce parmak uçlarıyla elinin üzerini okşardı.

Günlük hayatta olduğu gibi yatakta da nazik ve sevecen bir adamdı Eachan. Daima Aileen'in ihtiyaçlarını ön planda tutar, onu mutlu etmeye çalışırdı. Zaman içerisinde evlilikleri belli bir düzene oturmuş, huzurlu ve rahat bir hal almıştı. Belki de bu yüzden Eac-han'ın yokluğu, içinde gittikçe büyüyen bir boşluğa neden oluyordu.

Düşüncelerinden uzaklaşıp akşam yemeği hazırlamaya koyuldu. Connor'ın yemekleriyle ilgili yorumları gururuna dokunmuştu ve ne kadar yanlış düşündüğünü ona kanıtlamaya kararlıydı. Eti küçük parçalara bölerken kapının dışından gelen gürültüyle irkildi.

Connor'ın "Aileen," diye seslendiğini duyunca hemen gidip kapıyı açtı.

Elleri arkasında, yüzünde öfkeli bir ifadeyle içeri girdi genç adam. Öfkesinin nedenini anlamak zor değildi. Kapı açmak gibi basit bir işlemi bile kendi başına yapamamak onun gibi bir savaşçı için onur kırıcı bir şeydi.

"Yürüyüşün nasıl geçti?" diye sordu öfkesini fark etmemiş gibi davranarak.

Connor ellerini kaldırdığında, bandajların yerinde olmadığını gördü. Bir şey söylememişti ama bakışlarında suçlama vardı.

"Bandajları neden söktün?" diye sordu Aileen öfkeyle. Bandajları erken sökerek ellerinin doğru bir şekilde iyileşmesini tehlikeye atmıştı. "Sökmemen gerekirdi. Tahtalar parmaklarına destek oluyordu. İyileşmek için daha çok zamana ihtiyaçları var."

Ellerini kontrol etmek için uzandı ama Connor hızla geri çekildi. "İyileşmekten kast ettiğin bu mu?" diye sordu ve sağ elini gösterdi. Derisi iyileşmişti ama parmakları düzgün durmuyordu. Aileen elinden geleni yapmıştı. Zaman içerisinde ellerini tekrar kullanabilecek duruma gelebilirdi ama eskisi gibi olmayabilirlerdi.

"Otur." Kendini savunmaya kalkışacak değildi.

"Bana ne yaptın?" diye öfkeyle soludu Connor.

"Lanet olası hayatını kurtardım. Şimdi otur da verdiğin hasarı kontrol edeyim," dedi ters bir tavırla. Connor'ın bir cevap vermesini beklemeden temiz sarı bezleriyle parmaklarına destek yapmak için tahta parçalarını topladı.

Bandajları bu kadar erken sökecek kadar büyük bir aptallık yaptığına inanamıyordu. Kemiklerin doğru şekilde kaynaması için geçen her gün çok önemliydi özellikle de bileğindeki kırıklar için. Parmaklarındaki kırıklar o kadar önemli değildi, asıl ciddi hasar bileklerin-deydi ve elinin hareketini de bilekleri sağlıyordu.

Connor ayakta durmayı sürdürüyordu. Ne kadar öfkeli olduğunu anlamak için yüzüne bakmaya da gerek yoktu, gergin bedeni öfkesini açıkça belli ediyordu. Aileen bileklerini ve parmaklarının sararken Connor'ın yüzündeki öfkenin yerini buz gibi bir ifade vardı. Tek kelime konuşmadan soğuk gözlerle genç kadını izliyordu.

Sonunda bandajlama işini bitirdiğinde Aileen sessizce etin başına geri döndü. Eti küçük parçalara ayırırken elleri titriyordu.

“Bu sabah bir çocukla tanıştım, adı Whelon.”

Aileen’in elinde bıçak kaydı ve parmağını kesti yine de bir şey belli etmeden işini yapmayı sürdürdü.

Connor bir adım yaklaştı. “Bacağına nasıl kaybetti?”

“Normanlarla saldırısı sırasında yaralanmıştı. Çok kan kaybettiği için adamlar kanamayı durdursun diye bacağına turnike yapmışlar.” Titrek bir soluk aldı ve gözlerini yumdu genç kadın. “Turnikeyi ara ara gevşetmeleri ve kan akışına izin vermeleri gerekiyordu ama o kargaşada bunu gözden kaçırmışlar. Bana geldiğinde dizden altı morarmış, eti çürümeye başlamıştı. Onu kurtarmak için bacağına kesmek zorunda kaldım. Kesmeseydim kangrenden ölecekti.”

Çocuğun çığlıkları halen kulaklarında yankılanıyordu. Öyle çok çırpınmış ki birkaç adam küçük çocuğu zorlukla zapt edebilmişlerdi. Hayatında hiç böylesine korkunç bir şey yaşamamıştı. Sanki kendi etini kesiyormuşçasına canı yanmıştı. Bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmamayı diliyordu.

“Whelon bir asker olmak istiyor,” dedi Connor. “Benden onu eğitmemi istedi.”

Aileen’in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Whelon her şeye rağmen iradesi kuvvetli ve kararlı bir çocuktü. “Bu Whelon’un en büyük hayali.”

“Onu bu konuda umutlandırmamalısın,” diye uyardı Connor.

Aileen bıçağı bırakıp genç adama döndü. “Daima bir umut vardır.”

“Hayır. Onun için yok. Benim için de.”

“Ben olduğuna inanıyorum,” dedi Aileen. “Şifalı bitkilerim, ik-sirlerim bir yere kadar yardımcı olabilir ama daima açıklanamayan mucizeler gerçekleşebilir.” Uzanıp genç adamın bandajlı elini avuçlarının arasına aldı. “Bir bebeğin iki ay erken doğduğuna şahit oldum. Avucum içi kadardı, doğru dürüst nefes bile alamıyordu. Ölmesi gerekirdi ama yaşadı ve büyüyüp genç bir delikanlı oldu. Seni tarlada yarı cansız halde bulan da oydu.”

Parmakları, yavaşça bandajın üzerinde dolaştı. Sanki teninin sıcaklığı daha hızlı iyileşmesini sağlayacakmış gibi dikkatli ve nazikti hareketleri. “Adamların, savaşta çok ağır yaralar almalarına rağmen

hayatta kalmalarına şahit oldum. Ölmeleri kaçınılmazken iyileşip tekrar savaştıklarını gördüm. Kendimden çok daha büyük bir güce inanıyorum.”

“Pagan Tanrıları gibi mi?”

“Atalarımızın inandığı Pagan Tanrıları ve Hristiyanların Tanrısı. İnsanlara umut veriyorlar. Tedavi ettiği insanların umutlarını kıran huysuz ve inançsız bir kadın olamayacağım asla. Daima bir umut vardır.”

“Kendinle ilgili ne gibi umutların var duyarlı Aileen? Hayallerin de ötesinde bir zenginlik mi? Yoksa bir kralla evlenmek mi?”

“O kadar aptal değilim.”

“O halde ne istiyorsun? Ne umuyorsun?”

“Tekrar bir şifacı olmak istiyorum,” dedi Aileen. “Olanlardan dolayı beni suçlamayı bırakmalarını istiyorum.”

“Neler oldu? Seamus şifacılık yapmana neden izin vermiyor?”

Başını kaldırıp Connor’ın gözlerinin derinliklerine baktı genç kadın. “Whelon, Seamus’un oğlu.”

“Seamus’un sadece kızları var sanıyordum,” dedi Connor kaşlarını çatarak. “Sanırım Whelon ben buradan ayrıldıktan sonra doğdu.”

Aileen başıyla onayladı. “Whelon, tek oğlu ve göz bebeği idi. Bacağına keseli iki yıl oldu ve Seamus bacağının kangren olmasından beni sorumlu tutuyor.”

“Bu yüzden mi kimseyi tedavi etmene izin vermiyor?”

Aileen başını iki yana salladı. “Üç ay öncesine kadar bir sorun yoktu. Karısı Riona, ikiz erkek çocuklar dünyaya getirdi ama doğum zamanından önce olduğu için bebekler yeterince gelişmemişlerdi.” Başını öne eğdi gözlerine dolan yaşları gizlemeye çalıştı. “Birkaç gün sonra bebekler öldü. Seamus benim hatam olduğuna inanıyor.”

“Bahsettikleri lanet bu mu?” diye sordu Connor yumuşak bir ses tonuyla.

“Lanetli olup olmadığımı bilmiyorum. Bazı günler gerçekten lanetliymişim gibi hissediyorum.” Şalının ucuyla yanağından aşağı süzülen yaşları sildi. “Babam tekrar evlenmemi istiyor. Evlenirsem belki lanetle ilgili dedikodu da sona erer.”

“Kiminle evleneceksin peki?”

Ailcen hafifçe başını iki yana salladı. “Benimle evlenmek isteyecek fazla erkeğin olduğunu sanmam. Riordan dışında kimse de yok aslında.”

“Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum. Güzel bir yüzün var ve iyi bir eş olacağına da eminim.”

“Benimle dalga geçme, güzel olmadığının farkındayım.”

“Elbette güzelsin,” dedi Connor ona yaklaşarak. “Yemek yapman dışında bir erkeğe çok iyi bir eş olacağından en ufak şüphem yok.”

“Yemek yapmam mı?”

“Tek kelimeyle korkunç. Şifalı bitkilerle mucizevî iksirler yaratabilen bir kadının et pişirmek konusunda da iyi olması beklenir ama öyle değil maalesef.”

“Yemek yapmamla ilgili bir problem yok.” Ters ters genç adama baktı. “Yemek yiyecek kadar iyi durumda değildin.”

“İtiraf etmeliyim kardeşlerim geldiğinde pişirdiğin yahni fena değildi ama balık çorbası öyle korkunçtu ki bir daha kokusunu bile duymaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum.”

Elindeki kurulama beziyle Connor omzuna vurdu. “Acımasız ve hain bir adamsın Connor MacEgan.”

“Haksızsam aksini kanıtla. Lezzetli bir şeyler pişir de görelim.”

“Belki pişiririm,” dedi genç kadın hafifçe gülümseyerek.

Connor, yemek sırasında birkaç kez boğuluyormuş gibi şaka yapsa da, tabağındaki et yemeğinin tamamını silip süpürmüştü ama Aileen’in kaşık kullanmasına izin vermemişti. Tabağını ikinci kez doldurduğunda, “Bundan sonra hep bir barbar gibi yemek yemeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu genç kadın alayla.

“Dersimi aldım,” dedi genç adam. “Kaşık kullandığında acımasızca ağzımı yakıyorsun. Elinle beslersen en azından yanmaktan kurtulurum.”

“Bu defa yakmayacağım.”

“Ellerini kullan,” dedi Connor yeniden.

“Ama böyle üstüne başına bulaşıyor.”

“Beni daha sonra yıkayabilirsin.”

Connor sözleriyle, içi arzuyla titremişti. Bir parça ekmekle birlikte etten yedirdi genç adama. Parmaklarına değen dudaklar, bastırma-ya çalıştığı arzularını harekete geçiriyordu.

Aileen düşüncelerini bir kenara bırakıp kendi yemeğinden bir kaşık aldı ama iştahı kaçmıştı bir kere. Connor’a yedirdiği her lokma yemekle birlikte bedeni yepyeni tepkiler vermeye başlamıştı ve bundan hiç hoşnut değildi.

Ondan etkilendiğini inkâr etmesi mümkün değildi. Ne kadar hoşlanmasa da bedeni Connor’a, daha önce hiçbir erkeğe vermediği tepkiler veriyordu. Ona sokulup dudaklarıyla dudaklarını kavramak ve yıllar önce yaptığı gibi tutkuyla öpmek istiyordu. Connor’ın ona hissettirdiklerini hiç unutmamıştı.

Tabağındaki son lokmayı da Connor’a yedirdikten sonra hızla ayağa kalktı genç kadın. Kontrolünü kaybetmek üzereydi ve bunun için sadece kendisine kızıyordu. Bulaşıkları yıkadıktan sonra ortalığı süpürmeye başladı. Kendini meşgul etmezse sonradan pişman olacağı bir şey yapmaktan korkuyordu.

“Aileen?” diye seslendi genç adam uzun bir sürenin ardından. “Eğer senin için de uygunsa banyo yapmak istiyorum.”

“Elbette.” Ateşin üzerindeki büyük kazanı alıp dışarı çıktı genç kadın. Alev alev yanan yüzünde serin rüzgârı hissetmek iyi gelmişti. Derin derin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı.

Connor, onu istemiyordu. Orada kalmasının tek nedeni tedavi olmaktı. Connor’un onu arzulayabileceğini hayal etmek bile aptallıktı. Böyle gerçek dışı hayallere ancak akıllı bir karış havada genç kızlar inanırdı.

Kazanı suyla doldururken bir an soğuk suyun içine dalmayı düşündü. Belki o zaman akıllı başına gelir ve içinde hızla yükselen arzuları bastırabilirdi. Ama zaman bile Connor’a karşı hissettiklerini bastırmak için yeterli olmamıştı. Yıllar sonra onunla bir araya gelmek durumu olduğundan daha da zorlaştırıyordu sadece.

Kazanı doldurduktan sonra tekrar içeri döndü ve yerine astı. Ateşi güçlendirmek için birkaç odun attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Banyo yapmak istediğini söyledin. Su ısıtıyorum. Tabi soğuk suyla yıkanmak istersen o başka.”

“Sıcağı tercih ederim,” dedi genç adam boğuk bir sesle.

“O halde sorun yok.”

“Ya sen? Sen de banyo yapacak mısın?”

“Evet,” dedi Aileen sesinin sakın çıkmasına çalışarak ama bacakları titriyordu. “Senin işin bittikten sonra.”

Connor, Aileen’in çıplak bedenini küçük küvetin içinde hayal etmekten alamamıştı kendisini. Daha önce, ona hiç bu gözle bakmamış, onu arzulamamıştı. Ama o anda, ateşin önünde oturmuş saçlarının örgüsünü çözmesini izlerken içi arzuyla kavruluyordu adeta. Onu istiyordu. Pürüzsüz tenine dokunmak, yüzündeki hüznü ifadeyi öpücükleriyle silmek istiyordu.

“Eachan’ı özlüyor musun?” diye sordu aniden.

Aileen başıyla onayladı. “Eachan iyi bir kocaydı, beni severdi. Keşke ona bir ço...” Birden sustu genç kadın ve boğazını temizledi. Rengi solmuştu ama nedenini anlayamadı Connor. “Keşke ona bir başka çocuk daha verebilseydim,” dedi Aileen sonunda. “Rhiannon tek çocuğumuz.”

Aileen kıpkırmızı yüzünü ateşe çevirdi ve derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştı. Su ısındığında bir kısmını küvetin içine boşalttı ve yeşil yapraklar ilave etti. Buharla birlikte kulübenin içine çok hoş kokular yayılmıştı.

“Beni haşlayıp baharatlarla tatlandırmak mı niyetindesin?”

“Sadece nane ve iyileşmeni hızlandırmak için birkaç şifalı ot. Ellerini suya sokma sakın.”

Connor kuşkuyla küçük küvete baktı. “Bu kadar küçük bir küvete sığmam mümkün değil.”

“Dizlerinin üzerine çökersen sığarsın.”

Connor bundan kuşkuluydu ama başka seçeneği de yoktu. Aileen’in karşısında çıplak olmak da ayrı bir sorundu. Bu düşünceyle genç kadına döndü. “Benim burada kalmam senin için sorun olur mu? İnsanlar senin için kötü düşünürleri mi?”

Aileen başını iki yana salladı. “Zaten hakkımda en kötüsünü düşünüyorlar. Artık kimin ne düşündüğü o kadar da önemli değil benim

için. Ayrıca masum bir bakire de değilim, daha öncede çıplak erkek gördüm.”

Aileen’in sözleriyle arzu dalga dalga bedenine yayıldı. Eachan, Aileen’le sevişmiş, tenine, yumuşak bedenine dokunmuştu. Dolgun göğüslerini avuçlayıp diri uçlarını emmişti. Connor huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı.

Aileen, üst elbisesini çıkardı, sadece krem rengi içliğiyle kalmıştı. İnce kumaş bedeninin kıvrımlarını açıkça gözler önüne seriyordu.

“Sen de bana katılacak mısın?” diye sordu Connor.

Aileen başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Küvette bana yer yok.”

“Kucağımda oturabilirsin.” Şakacı bir tavırla söylemişti ama bir anda gözünün önünde beliren sahneyle içi arzıyla doldu.

Aileen onu duymazdan geldi ve tuniğinin bağcıklarını çözmeye koyuldu.

Aileen’in ellerini göğsünde hissetmek Connor’ın arzusunu daha da alevlendirmişti. Ona dokunamamak, tenini parmaklarının ucunda hissedememek genç adamı çileden çıkarıyordu. En acımasız işkence bile bunun yanında hafif kalırdı.

“Ya Riordan?” diye sordu Connor içindeki fırtınayı bastırmaya çalışarak. Riordan şu durumu bilse öfkeden çılgına dönerdi şüphesiz. “Burada kalmamdan hoşlanmadığı açık.”

“Riordan’ın benim üzerimde bir hakkı yok. O kocam değil. Ne yaptığım onu ilgilendirmez.”

Aileen, pantolonunun bağcıklarını çözmek için uzandığında onu durdurdu genç adam. “Peki, kocan mı?”

“Ben bir şifacıyım,” dedi Aileen sakın bir tavırla. “Kendi başına yıkanamayan yaralı bir adamı yıkamakta utanılacak bir şey yok.”

Elleri pantolonun belini kavradığında, Connor daha da sertleşti. Dokunuşları ve teninin çiçeksi kokusu aklını başından alıyordu. İnil-tisini zorlukla bastırdı.

Aileen, kasıklarına bakmamaya özen göstererek pantolonunu çıkarttıktan sonra genç adam küvetin içine girip çömeldi. Genç kadın sanki çocuğunu yıkıyormuş gibi büyük bir rahatlıkla onu sabunlamaya başladığında arzusunun yerini huzursuzluk almıştı. Sıcak sudan ve

vücudunda dolaşan ellerden keyif alması gerekirdi ama Aileen'in mesafeli tavrı buna izin vermiyordu.

Diğer yandan vücudunda dolaşan ellerin dokunuşu tuhaf bir şekilde çok tanıdık geliyordu Connor'a. Sanki daha önce de bu eller vücudunda dolaşmış, onu okşamış gibi bir hisse kapılmıştı ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Aileen sırtını ve göğsünü iyice sabunladıktan sonra "Artık ayağa kalkabilirsin," dedi.

Connor öylece durup genç kadına baktı. Dokunuşları karşı konulmaz arzular uyandırmıştı içinde. "Seni öpmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Aileen'in dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu bir davet miydi bilmiyordu genç adam ama geri çekilmemiş olmasını iyi bir işaret olarak kabul etti. Aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarına uzandı.

Dudaklarında dağ çileğinin tadı vardı. Geri çekilmemişti ama öpüşüne de karşılık vermiyordu. Tepkilerinde genç bir kızın masumiyeti vardı ama yıllarca başka bir erkeğin eşi olmuş, çocuğunu doğurmuştu.

Diliyle, genç kadının dudaklarını aralamaya çalıştı ama Aileen geri çekildi. Solukları hızlanmıştı. Her şeye rağmen o da Connor'ı arzuluyordu bu çok açıktı.

"Demiştin ki... Ben..." Yüzü kıpkırmızı olmuştu genç kadının. Derin bir soluk aldı ve "Beni istemediğini söylemişin," dedi.

Connor dikkatli gözlerini bir an olsun yüzünden ayırmadan, "Seni ne kadar arzuladığımı hayal etmen bile mümkün değil," dedi. Hemen sonra doğrulup ayağa kalktı ve hissettiği arzusun en doğal kanıtını görmesini sağladı.

Aileen yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı ama bir şey söylemedi. Connor bir an onun kaçıp gideceğini ya da onu öptüğü için bağıracağını düşündü ama hiç birini yapmadı genç kadın. Bunun yerine elindeki bezi tekrar sabunlayıp bacaklarını yıkamaya başladı.

"Kendini rahatsız hissetmeni istemem," dedi genç adam durumu kurtarma çabasıyla. "Uzun zamandır bir kadınla beraber olmadım." Aslında tam olarak ne demek istediğini kendisi de bilmiyordu ama

sessizlik uzadıkça huzursuzluğu daha da artıyordu. "Sanırım yerinde başka bir kadın da olsa bedenim aynı tepkiyi verirdi."

Aileen kaşlarını çatığında yanlış bir şey söylediğini anladı ama özür dileme fırsatı olmadı. Genç kadın "Büyük ihtimalle," diyerek vücudunu durulamak için tasla birkaç kez başından aşağı su döktü. Ardından küvetten çıkmasına yardım edip büyük bir kumaş parçasıyla vücudunu kurulamaya başladı. Hareketlerinde en ufak bir yumuşaklık ya da arzu işareti yoktu.

Sandıktan temiz bir tunik ve pantolon çıkardı Aileen. "Bunlar Eathan'ındı. Üzerine uymayabilir ama seninkileri yıkarken bunlarla idare etmek zorundasın."

"Teşekkür ederim."

Aileen haklı çıkmıştı. Özellikle tunik genç adama küçük gelmişti. Kumaş göğüs kısmına sımsıkı yapışmıştı ama aldırış etmedi genç adam. Aklı Aileen'le meşguldü. Huzursuz hali canını sıkıyordu.

"Bir şeyden kesinlikle emin olmanı istiyorum," dedi genç adam ciddi bir tavırla. "Seni hiçbir şeye zorlamam."

"Bunu biliyorum." Loş ışığa rağmen yüzünün solgunluğu belli oluyordu. Connor onu öptüğü için şimdiden pişman olmuştu. "Ama bunun bir daha olmamasını tercih ederim," dedi başını kaldırıp ona bakarak. "Sadece şifacın olarak kalmam en iyisi."

Sözleriyle yüzündeki ifade farklı şeyler anlatıyordu sanki. Hüznün ve utanç vardı yeşil gözlerde. Connor ona dokunmak, rahatlamak istedi. Ama en çok, Aileen'le ilgili büyük gizemi çözmek istiyordu.

"Ben hasta kulübesine dönsen iyi olacak," dedi. Aileen'in isteklerine saygı göstermek zorundaydı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi ve bandajlı elleriyle kapıyı açmak için bir süre bocaladı. Sonunda dışarı çıktığında derin bir soluk almıştı.

Bir süre ay ışığının altında öylece durup serin havayı soludu. Tam sakinleşip gözlerini yummuştu ki içeriden gelen su sesini duydu ve tekrar gerildi. Aileen'in çıplak bedeninden aşağı süzülen suyun düşüncesi bile kasıklarını sıplatmaya yetiyordu.

Hızla hasta kulübesine yöneldi ve kendisini şiltenin üzerine bıraktı. Önünde çok uzun ve belli ki uykusuz bir gece vardı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“POLA Ó DUINNE, lütfen Aileen’in ne yapmaya çalıştığını söyler misin?” Riona Ó Duinne elini kolunu sallayarak hararetli bir şekilde Pola’ya yaklaşırken çevrelerindeki kadınların meraklı bakışları da onu takip ediyordu. “Connor’a yaptıklarından dolayı kocam Seamus öfkeden deli oldu. Connor’ın yaralarını tedavi etmeye kalkıştığına inanamıyorum.”

“Onun hayatını kurtardı,” dedi Pola kısaca. Kızına yönelik haksız suçlamalardan ve eleştirilerden bunalmıştı artık. “Tıpkı Whelon’un hayatını kurtardığı gibi,” diye ekledi ve dikkatini tekrar dokumakta olduğu kilime verdi.

Riona yüzü öfkeyle kasıldı. “Aileen’in asıl yapması gereken kendisine bir koca bulmak. Bu onun için en iyisi.”

“Öyle de yapacak. Graeme, çöpçatanlığa soyundu. Aileen’i Connor’la evlendirmeyi kafasına koymuş,” cevabını verdi gayet rahat bir tavırla.

“Connor’la Aileen mi?” dedi Riona hayretle. “Eğer onun gibi bir savaşçıyla evlenebileceğini düşünüyorsa gözü çok yükseklerde demektir ama Connor onu kendisine almayacaktır.”

“Connor’un beni almasına hiç itirazım olmaz anne,” dedi Grania adeta şakıyarak. “Ondan daha yakışıklısını görmedim.”

Riona başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Kendini kocana saklamalısın kızım ama bu konuyu babana açabilirsin. MacEganlar güçlü ve soylu bir aile, babanın itiraz edeceğini sanmam.”

Kulübenin dışında, Riordan konuşmalara kulak kabartmıştı. Aslında Pola’yla Aileen hakkında konuşmak için gelmişti ama duydukları yerinde donup kalmasına neden olmuştu. Connor’ın Aileen’e dokunduğunu düşünmek bile onu çileden çıkarmaya yetiyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli bir öfke sardı bedenini.

Aileen sadece ona aitti. Eachan öldüğünde yanında hep Riordan vardı. Ona destek olmuş, arazisiyle ilgilenmiş, toprağını çapalamıştı. Mısırlarını ekerken ona yardım etmişti. Zor zamanlarında Riordan hep yanındaydı ve Aileen ona minnettardı.

Riordan, Pola’yla konuşmaktan vazgeçti. Aileen’i evlenmeye ikna etmek için ondan tavsiye almayı düşünmüştü ama belli ki karı kocanın gözleri MacEganlar ile akraba olmaktaydı. Connor soylu bir aileden geliyordu ve ağabeyi de bir kraldı. Onunla evlendiği takdirde Aileen’in sosyal statüsü artacaktı. Dolayısıyla ailesinin de. Kızlarını Connor’la evlendirmek istemelerine şaşırılmamak gerekiyordu.

Aileen’i seviyordu ve bir gün mutlaka ona sahip olacaktı. Eachan hayattayken bile, Aileen’le olmayı düşlemişti hep. Aileen eninde sonunda Riordan’ı yatağına kabul edecek ve ona bir çocuk verecekti.

Çayır boyunca yürürken yağmur atıştırmaya başlayınca durdu genç adam ve tuniği tamamen ıslanana kadar bekledi. Aileen’in, onu bu ıslak haliyle dışarıda bırakmayacağından, ısınması için kulübesine davet edeceğinden şüphesi yoktu. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Connor MacEgan’ın, ona ait olan bir yeri işgal etmesine izin vermeyecekti. Pola yanılıyordu. Aileen, Riordan’a değer veriyordu ve zamanla arkadaşlıkları aşka dönüşecekti. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı Riordan.

Yağmur hızını arttırınca Aileen şalım omuzlarından alıp başına sardı ve çitleri kırıp kaçan koyunlardan birini peşi sıra sürükleyerek kulübenin yolunu tuttu. Koyun sık sık duraksadığı için dönüş yolu uzun sürüyordu ama aldırmadı genç kadın. Yağmura rağmen, kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan memnundu.

Connor'ın elindeki bandajları bir haftaya kadar sökecekti. Her ne kadar Connor gelişmeden memnun olmasa da Aileen durumu umut verici buluyordu. Ellerini tekrar kullanabilecek gibi görünüyordu. Belki eskisi kadar iyi kılıç kullanamayacaktı ama sakat da kalmayacaktı.

Bandajları söktükten sonra ellerini güçlendirmek için çeşitli egzersizler yapması gerekecekti. Domuz derisinden hazırladığı ve di-kişlerini dağladığı keseye su doldurmuştu. Keseyi avucunun içinde sıkarak parmaklarını çalıştırabilirdi Connor. Zaman içinde parmakla-rının, güçleneceğinden emindi.

Koyun bir kez daha durup çimleri yemeye başladığında genç ka-dın yavaşça hayvanın sırtını okşadı. Bu hareket bile ona Connor'ı hatırlatmıştı.

Bir erkeğin kollarının arasında olmayı bu kadar özlediğinin far-kında değildi. Eachan yatakta iyi bir âşıktı ve daima Aileen'i tatmin etmeye özen gösterirdi ama Connor'la paylaştığı tutkuyu kocasıyla paylaşmamıştı.

Connor'ı yıkarken yaşadıklarını hatırladı. Nasıl tahrik olup, sert-leştiğini unutmuş değildi. Herhangi bir kadının buna neden olabile-ceği ile ilgili sözleri karşısındaki utancını da unutmamıştı. Onun haklı olduğunu biliyordu ve arzularına yenik düşmediği için mem-nundu. Connor gibi bir erkek asla tek bir kadınla yetinmezdi.

Aileen ipini çekistirerek koyunu yürümeye zorladı. Yağmur ha-fiflemişti ama daha fazla yağmura maruz kalmak istemiyordu. O sırada birinin yaklaşmakta olduğunu fark ederek gözlerini kıstı. Ge-lenin Riordan olduğunu fark edince gülümseyerek el salladı.

Yanına geldiğinde elini tutup, hafifçe sıktı ve “Günaydın,” dedi Riordan. Aileen gülümseyerek karşılık verdi genç adama. Daha faz-

lasını yapabilmeyi isterdi aslında. Riordan, Eachan'ın ölümünden sonra ona büyük destek olmuş, ihtiyaç duyduğunda yardımını hiç esirge-memişti. Connor'ın aksine Riordan çok iyi bir koca olurdu.

“Seni buraya kadar getiren ne?” diye sordu genç kadın sıcak bir gülümsemeyle. Aileen'in arazisi yolu üzerinde değildi, belli ki onu görmek niyetiyle gelmişti.

“Koyunlara bir göz atmaya ve yardıma ihtiyacın olup olmadığına bakmaya geldim.”

“Teşekkür ederim Riordan çok düşüncelisin,” dedi Ailen ve ar-dından başıyla koyunu işaret etti. “Bu hanım yuvayı terk edip çayır-lara atmış kendisini. Çitin kırılması da işini kolaylaştırmış tabi.”

“İstersen çiti onarmana yardımcı olabilirim.”

“İyi olur teşekkür ederim,” dedi genç kadın.

Koyunu küçük ağıla yerleştirdikten sonra kırılan çiti onarmak için gerekli malzemeleri alıp Riordan'ın yanına döndü. Sessizce kırılan çiti tamir ettiler ve sallanan diğer ikisini de sağlamlaştırdılar. İşleri bittiğinde Riordan hiç vakit kaybetmeden endişesini dile getir-di. “Burada, MacEgan'la yalnız başınasın, seni koruyacak kimse yok yanında.”

“Beni koruyacak mı?” Onun neden endişelendiğini anlamıyordu. “Endişelenmeni gerektiren bir durum yok. Connor beni rahatsız ede-cek tek bir harekette bile bulunmadı. Zaten bir haftaya kadar bandaj-larını açılacak ve o da evine geri dönecek.”

“Bunu duyduğuma sevindim. MacEgan gibi şöhreti olan bir adamla burada yalnız kalman hoşuma gitmiyordu.”

“Endişelenecek bir şey yok. Connor bana hiç dokunmadı, istese de dokunamaz, elleri henüz iyileşmedi.” Banyo sahnesini hatırlayın-ca hafifçe kızardı ama Riordan'a bir şey belli etmemeye çalıştı.

“Dokunmasını mı isterdin?” diye sordu gergin bir tavırla. Uzanıp genç kadının elini tutmuştu ama bir önceki gibi yumuşak bir dokunuş değildi bu.

“Elbette hayır,” dedi Aileen. Riordan'ın tepkisine şaşırılmıştı. “Connor'ın benim için diğer yaralı askerlerden bir farkı yok.” Genç kadının açıklamasına rağmen Riordan'ın parmaklarının baskısı art-mış, canını yakmaya başlamıştı. Yüzünde ürkütücü bir ifade vardı ve

bakışlarındaki kıskançlık genç kadının içini ürpertti. Hayatından ilk defa Riordan'dan korktuğunu hissetti.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor Aileen.”

“Canımı yakıyorsun,” dedi ve elini geri çekmeye çalıştı. Riordan elini serbest bırakmıştı ama Aileen'in korkusu henüz dinmemişti. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Daima nazik ve dostça davranan bir adamdı.

“Affet beni. Benim için önemlisin. Endişem bu yüzden.”

“Biliyorum,” dedi Aileen. Bir erkek tarafından kıskanılmak çoğu kadının hoşuna giderdi ama genç kadın huzursuz olmuştu.

“Eachan'a duyduğum saygıdan dolayı, mesafemi korudum,” dedi Riordan. “Ama kader bana kalbini kazanmam için ikinci bir şans verdi ve bu şansı değerlendirmeye kararlıyım.”

Yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda, Aileen niyetinin onu öpmek olduğunu farkındaydı ama geri çekilmedi. Riordan iyi bir adamdı ve belki günün birinde onunla evlenecekti. Ondan başka kiminle evlenebilirdi ki zaten? Aileen'le evlenmek isteyen tek erkek Riordan'dı.

Dudakları, dudaklarıyla buluştuğunda Aileen öpüşüne karşılık vermek için kendisini zorladı ama donup kalmıştı adeta. Connor'ın dudaklarının yarattığı hislerle alakası yoktu o anda hissettiklerinin. Onunlayken sadece dudaklarının kısacık bir teması bile tüm bedeninin arzuyla kavrulmasına neden oluyordu.

Connor'ın öpüşünü hatırladığında hafifçe titredi ama Riordan bu titremeyi farklı yorumladı ve öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştı. Dilini dudaklarının arasından kaydırmaya kalkıştığında Aileen dudaklarını sımsıkı kapadı. Bu kadarına izin veremezdi. Nedenini bilmiyordu ama Riordan'la bu şekilde öpüşmek çok yanlış geliyordu.

Riordan geri çekildi ve arzudan koyulaşmış gözleriyle onu süzdü. “Beni ne kadar etkilediğinin farkında olmalısın,” dedi boğuk bir sesle ve yavaşça sırtını okşadı.

“Kocamı kaybedeli daha birkaç ay oldu.”

“Ama ondan çok daha önce hastaydı. Uzun süre yatalaktı.”

Kocasını pençesine alan hastalık, Aileen'in tedavi edebileceği türde bir hastalık değildi. Başkalarında da görmüştü o hastalığı, ne ilaç fayda ediyordu ne de dua. Eachan da bunun farkındaydı.

Riordan, “Kalbini kazanmama izin ver Aileen,” dedi ısrarla. “Verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim senden.”

Riordan, avucunun içini öptüğünde içi sızladı. Eachan'ın sık sık yaptığı bir şeydi bu. Yıllar önce, tecrübesiz bir kızken Connor'la birlikte olmanın hayallerini kurmuş ama bir başına kalmıştı. Sonunda kalbinin sesine kulaklarını tıkayıp Eachan'la evlenmişti. İyi bir evlilikleri olmuştu, kocası onu hep el üstünde tutmuştu ve tek eksikleri bir çocuktur.

Aileen tekrar çocuğu olsun istiyordu. Hatta evini çocuklarla doldurmak istiyordu. İzin verdiği takdirde Riordan, bu isteğini gerçekleştirebilirdi. Zamanla Riordan da, Connor'ın hissettirdiklerini hissettirebilir, içini titretip, arzuyla doldurabilirdi.

Connor yakında Banslieve'yi terk edecekti ve Aileen bir şifacı olarak kendisini kanıtlayamazsa evlenmekten başka bir seçeneği kalmayacaktı. En azından onu seven bir adamla evlenebilirdi.

“Bana karşı sabırlı ol,” diye fısıldadı. “O zaman isteğin şey senin olabilir.”

Riordan'ın yüzü mutlulukla aydınlanırken Aileen'in içi suçlulukla doldu. Duygularının karşılıklı olduğuna, kocasının yeni kaybettiği için tereddüt ettiği inanıyordu.

Riordan'ın ona sarılmasına izin verdi ama kendi kollarını ona sarmak içinden gelmedi. Aileen, gözlerini yumdu ve Connor'la ilgili her şeyi unutmayı diledi.

Ó Duinne klanının reisi Seamus, Connor'a sıkıca sarıldı. “Çok daha iyi görünüyorsun evlat.”

Connor, sonunda Seamus'un ısrarlı davetlerine karşı koyamamış ve yedi yılın ardından, kaleye ilk kez adımını atmıştı. Aradan geçen yıllarda değişen tek şey kale burcunun duvarlarına asılan kilimlerin sayısı olmuştu.

Seamus'un peşinden, özel görüşmelerini yaptığı odaya girdi. Bu oda da hatırladığı gibiydi. Koruyucu babası, oturması için bir koltuğu işaret etti.

"Riona, dışarı çıktı, seni göremediği için çok üzülecek."

Connor hafifçe gülümsedi. Riona orada olsaydı, üzerine titreyip etrafında pervane olacağına şüphesi yoktu.

"Davetimi kabul edip geldiğin için teşekkür ederim. Konuşulacak çok şey var." Seamus düşünceli gözlerle genç adamı süzdü. "Birkaç güne kadar yaz festivali başlıyor. Adaletin yerine getirilmesi için Brehon yargıçlarına konuyu açmaya kararlıyım. O'Bannionlar sana yaptıklarının hesabını vermeliler."

Halkın bir araya geldiği her büyük kutlama ve festivalde Brehon mahkemeleri kurulurdu ve yas festivali de bir istisna değildi. Yargıçlar, halkın şikâyetlerini, sorunlarını dinler, adaletin yerine getirilmesini sağarlardı. Festivaller, İrlandalılar için sadece eğlence ve yemekten ibaret değildi. Ciddi meselelerin tartışıldığı ve mahkemelerin kurulduğu günlerdi.

"Bu konuyu mahkemeye taşımayı düşünmüyorum," dedi Connor. "Yargıçlar, yaralarının karşılığında O'Bannionlar'dan bir bedel talep edip konuyu kapatacaklar."

"Bu şekilde adalet sağlanır, bu hep böyleydi."

"Ama yeterli değil. Bana yapılanları karşılamaya yetmiyor."

Genç bir hizmetli şaraplarını servis yaptı ve ardından Connor'ın yanına oturup içmesi için kadehini dudaklarına götürdü. Aileen'in liköründen sonra şarap genç adama çok iyi gelmişti.

"İstedğin nedir?"

"İntikam. Göze göz, dişe diş."

Seamus hoşnutsuz bir tavırla başını iki yana salladı. "Yargıçlar ve mahkemeler adaleti yerine getirmek için var. Öfkenin seni doğru yoldan ayırmasına izin vermemelisin. Bunu yapan O'Bannionlar ise, davan basit ve çabucak çözüme kavuşacaktır."

"O kadar basit değil," dedi Connor. "Flynn O'Bannion, kızını baştan çıkardığını hatta onu iğfal ettiğini iddia edecek."

"Bu doğru mu?"

Connor gözlerini kıstı. "Bunun cevabını biliyor olman gerekir."

"Bu durumda O'Bannionlar, Deirdre'nin namusunu lekelemenin karşılığında bedel talebinde bulunacaklardır."

"Ellerimi bu hale getirdiği için de bir bedel ödemek zorunda kalacaklar. Bu durumda iki bedel birbirini karşılayacak ve kimse bir şey ödemeyecek."

"Yalanı kanıtlamanın bir yolu var mı?"

"Deirdre'nin sözüne karşılık benim sözüm."

Seamus şarabından iri bir yudum aldı. "Kadınlarla ilgili şöhretin işi zorlaştıracaktır. Deirdre'yi baştan çıkartmanın senin için çocuk oyunu olacağını herkes biliyor."

"Ona elimi bile sürmedim."

"Sen öyle söylüyorsun ama bunu kanıtlamak imkânsız. Senden, bir can bedeli bile talep edebilirler."

"Bedel umurumda değil," dedi Connor öfkeyle. "O'Bannion'un kanını istiyorum ben."

Seamus'un ifadesi sertleşti. "Aptalca konuşma." Hizmetliye odadan çıkmasını işaret etti. Yalnız kaldıklarında tekrar genç adama döndü. "Bu mahkemelerin karar vermesi gereken bir mesele."

"Bir avuç insanın çene yarıştırması ellerimi geri getirmez."

"Cinayet geri getirecek mi peki?"

"En azından kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak."

Seamus başını iki yana salladı. "Daima ateşli ve fevriydin ama O'Bannion'un kanını alman savaşa neden olacaktır." Yavaşça yerinden kalktı. "Ellerin ne durumda?" diye sordu kapıya yönelirken. "Tekrar savaşabilecek misin?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama yaraları gördüm ve..." sonunu getiremedi genç adam. Parmakları bu haldeyken kılıç kullanması imkânsızdı. Flynn O'Bannion, hayatını mahvetmişti. Ölüm bundan çok daha hafif bir ceza olurdu.

"Teklifim halen geçerli, gelip bizimle kalabilirsin," dedi Seamus.

"Aileen'in kulübesinde kalmayı tercih ederim. Gözlerden uzak ve sakin."

Seamus düşünceli gözlerle bir süre onu süzdü ama bir yorum yapmadı. "Flynn O'Bannion festival için gelirse ne yapacaksın?"

“Brehon yargıçları ne karar alırlarsa alsınlar,” dedi Connor bakışlarında karanlık bir ifadeyle. “Kendi adaletimi, daha sonra kendi ellerimle sağlayacağım.”

“Hazır mısın?” diye sordu Aileen. Sonunda Connor’ın elindeki bandajların sökölme zamanı gelmişti.

Genç adam ellerini uzattı ve Aileen yavaşça sol elindeki sargıları açmaya başladı. Connor’un kaygıları yüzünden açıkça okunuyordu.

Derisinin rengi halen tam olarak düzelmemişti ama parmakları düzgün şekilde duruyordu. Tek tek parmaklarını hareket ettirdi. “Acıyor mu?”

“Uyuşmuş gibiler, bir şey hissetmiyorum.”

Connor’ın elini yumruk haline getirip parmaklarının duruşuna baktı. Birbirlerine paralel ve muntazam durduklarını görünce yüzü aydınlandı genç kadının.

Sağ elinin durumu o kadar iyi değildi. Parmaklarının boylarında bile farklılıklar vardı ama o şekilde ezildikten sonra bu çok normaldi. Connor bileklerini hareket ettirmeyi denedi. Sol bileğini kolayca çevirebiliyordu ama sağ bileği neredeyse hiç hareket etmiyordu.

“Zamanla daha iyi olacak,” dedi Aileen ona moral vermek için.

“Ne kadar zaman?” diye sordu öfkeyle.

“Kesin bir şey söyleyemem. Bu birçok şeye bağlı.”

Connor sağ elinin parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama hareketleri sınırlıydı. Bunu görünce öfkesi daha da arttı.

“Bu şekilde dövüşemem,” masanın üzerindeki bardağa uzanıp, eline almaya çalıştı ama başaramadı. “Bardağı bile tutamıyorum, bu halde nasıl kılıç kullanırım.”

“Söylediğim gibi zamanla daha iyi olacak.”

“Zamanım yok Aileen. Flynn O’Bannion keyif yaparken ben neredeyse hayatımın iki ayını kaybettim.”

“Onunla dövüşmeyi düşünüyor olamazsın.”

“Bana yaptıklarından sonra, kılıcımı doğrudan kalbine saplamayı planlıyorum.”

“Bunu yaparsan kazanmış mı olacaksın? Onunla dövüşecek durumda değilsin üstelik.”

“Bu senin suçun.”

“Benim mi?”

“Eğer daha tecrübeli bir şifacı olsaydın şu anda kılıcımı elimde tutuyor olabilirdim.”

“Daha deneyimli mi?” Aileen, Connor’m kibrine inanamıyordu. Kyna, çocuk yaştan itibaren Aileen’i olabilecek en iyi şekilde yetiştirmişti ve köylüler her ne düşünürlerse düşünsünler, şifacı olarak becerisinden kesinlikle emindi genç kadın. Ve bu lanet savaşçı onun becerisini sorgulamaya cüret ediyordu. “Yerimde başka bir şifacı olsa ellerini keserdi ve kan kaybından ölürdün.”

“Bu şekilde yaşamaktansa ölsem çok daha iyi olurdu.” Öfkeyle yerinden kalkıp kapıya yöneldi Connor. Kapıyı arkasından hızla çarptığında kulübe temelinden sarsılmış gibi sallanmıştı.

Aileen bardağı alıp öfkeyle duvara fırlattı ama hırsını alamamıştı. Duvar yerine Connor’ın kafasına fırlatsa çok daha tatmin edici olabilirdi.

Sargı bezlerini toparlayıp ateşe attığında, alevler içindeki öfke gibi yükselmişti. Bir şeyleri yıkıp, parçalamak istiyordu.

Connor MacEgan’ın yakışıklı bir savaşçı olmaktan daha öte biri olduğuna inanmıştı her zaman. Belli ki çok yanılmıştı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CONNAR, koruluğun ortasındaki açık alana ulaştığında güneş iyice yükselmişti. Bir süre yüzünü güneşe verip öylece durdu ve sakinleşmeye çalıştı. Ardından yerde bulduğu kalın bir dal parçasını sol eliyle aldı. Parmaklarıyla dalı kavramayı başarmıştı ama bu bile son derece acı vermişti. Acıya rağmen yavaş hareketlerle bileğini çevirmeye başladı.

Dalı bir kılıç gibi kullanarak sağa sola savurdu, saldırı hareketleri yaptı. Bileğindeki şiddetli acıya aldırmadan devam etti. Dal yerine Trahern'in bıraktığı kılıçla çalışmayı tercih ederdi ama kılıcı tartacak kadar güçlü olmadığını farkındaydı. En azından birkaç gün bu dal parçasıyla idare etmek zorundaydı.

Sol eliyle idman yapmak alışkın olmadığı bir şeydi ama en azından sol elinin parmakları dalı kavrayabiliyordu. Dalı sağ eline almaya çalıştı ama değil idman yapmak, dalı tutamamıştı bile. Dal yere düştüğünde genç adam da yığılırcasına yere oturdu.

Elini çok zorlamıştı ve ağrısı çok daha şiddetlenmişti. Eline batan kıymıklar yüzünden avucu kan içinde kalmıştı. Aileen kıymıkları temizlemek zorunda kalacaktı.

Genç kadını düşününce içi suçlulukla doldu. O şekilde çıkmak istememişti. Aileen iyi bir şifacı olduğunu kanıtlamıştı ama Connor için bu yeterli değildi. Connor bir mucize beklemişti. Tanrı bu mucizeyi gerçekleştirmediğindeyse ona yardım eden tek kişiden çıkartmıştı öfkesini.

Her şeye rağmen kafasında halen soru işaretleri vardı. Aileen çok gençti, ne kadar tecrübeli olabilirdi ki? Yerinde daha tecrübeli bir şifacı olsaydı durum farklı olabilir miydi?

Ağaçların arasından gelen bir ses dikkatini çekti ve yanındaki dala uzandı. Yaklaşan küçük çocuğu görünce rahatlayarak dalı yere bıraktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Whelon, koltuk değneklerinden güç alarak ona yaklaştı. Bakışları yerdeki dala takılmıştı. "Kılıcına ne oldu?"

Connor, henüz kılıç tutacak kadar güçlü olmadığını itiraf etmek istemedi. "Çalındı. Ellerimi bu hale getiren adamlar çaldı."

"Normanlar mı?"

"O'Bannionlar," dedi genç adam.

Whelon elini uzattı. "Tutabilir miyim?"

Connor, sol eliyle dalı çocuğa uzattı. Dalın boyu neredeyse çocuğun boyuyla aynıydı ve kalınlığıysa bileği kadardı. Whelon dalı parmaklarıyla sıkıca kavradı ve sonra gülümsedi. "Bununla mı idman yapıyorsun?"

Çocuğun bakışlarındaki özlem, içini sızlatmıştı. Whelon'un ki olmayacak bir hayaldi. Tek bacakla, bir savaşçı olması mümkün değildi.

"İdmanın bir parçası."

"Bana da öğret." Whelon dalı genç adama geri uzattı.

Connor, çocuğun gururunu incitmek istemiyordu ama boş umutlara kapılmasına da gönülrü razı değildi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, bacağın..."

"Tek de olsa güçlü bir bacağım var."

“Öyle ama iyi kılıç kullanmak için denge ve yere sağlam basmak şart. Savaş meydanında başarılı olmak için ayaklarının iyi çalışması gerek.”

“Kılıç kullanmaya çalışırsam ölmemden korkuyorsun değil mi? Korkman için bir neden yok, denge kurmayı öğrenebilirim.”

“Sadece dengeyle bitmiyor dayanıklı ve hızlı olmak da gerek.”

“Dayanıklıyım,” dedi Whelon kendisinden emin bir tavırla. “Senin peşinden buraya kadar geldim değil mi? Hem de tek bacakla.”

Connor başını iki yana salladı. “Seni eğitemem.”

Whelon bu konuyu uzun uzun tartışmaya hazır gibi görünüyordu ama bir şey söylemedi. Bunun yerine sanki ona acıyormuş gibi bakmıyordu Connor’a. “En azından senin anlayacağını sanmıştım ama yanlışmışım.”

Koltuk değneklerine yaslanıp ağaçlara doğru yürümeye başladı ve bir kez olsun arkasına dönüp bakmadı. Connor yerden kalkıp Whelon ağaçların arasında gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Ortada çok önemli bir gerçek vardı. Bir erkek bir bacağına ya da elinin işlevini kaybetmişse durumu kabullenmesi şarttı. Artık bir savaşçı olmayı hak etmiyordu.

Tek bir cümleyle bir çocuğun tüm umutlarını yerle bir etmiş, hayallerini yıkıyordu. Buna hakkı var mıydı? O’Bannionlar’dan daha iyi biri yapmıyordu bu Connor’ı. İçi suçlulukla doldu. Dilini tutması gerekirdi. Whelon daha bir çocuktuk, yetişkin bir erkek değil.

“Whelon!” diye seslenerek çocuğun peşinden koştu. Onu koruluğun sınırında yakalamıştı. “Yarın sabah şafakta burada ol.”

Whelon’un yüzündeki mutlu ışıltı insanı kör edecek kadar aydınlıktı. Ancak o zaman Aileen’in neden çocuğa umut verdiğini anlayabildi genç adam.

Whelon’la birlikte ilginç bir takım olacaklardı şüphesiz. Bir bacağı olmayan bir çocuk ve ellerini kullanamayan bir adam.

Umut kolayca kaybedilen bir şeydi ama varlığının insana güç verdiği de tartışılmazdı. Çocuğa bu şekilde umut vererek belki hata yapıyordu ama yüzündeki mutlu ifade her şeye değirdi.

Aileen, kulübelerin çevrelediği daire şeklindeki meydanda durup derin bir soluk aldı ve sinirlerinin yatışmasını bekledi. Kuzeni Bridget, bebek bekliyordu ve doğuma az bir zaman kaldığı için onu görmek istemişti. Bridget ondan yardım istememişti ama Aileen’i görmeyi reddetmeyeceğini umuyordu.

Frasier Ó Duinne, kulübesinin yanındaki demir ocağının başında durmuş kor şeklindeki at nalını dövüyordu. Aileen’i gördüğünde bir süre dik dik ona bakmış ama selam vermemişti.

Aileen içeri girdiğinde Bridget, orta yaşlı, koyu renk saçlı bir kadınla ateşin karşısında oturmuş sohbet ediyordu. Karnının büyüklüğüne bakılırsa doğum sandığından da yakındı.

“Merhaba Bridget,” diye selamladı kuzenini. İki kadın birden konuşmayı kesip ona dönmüşlerdi.

“Yeni şifacımız Illona ile tanıştın mı?” diye sordu Bridget selam bile vermeden. Telaşlı bir hali vardı.

Aileen’in göğsüne keskin bir acı saplandı. İçindeki fırtınayı belli etmemeye çalışarak O’Bannionlar’ın şifacısını selamladı. Kadın, Aileen’in annesinin yaşlarında olmalıydı.

“Anladığım kadarıyla, eskiden Banslieve’in şifacısı senmişsin,” dedi Illona. Niyeti kaba olmak ya da Aileen’in canını yakmak değildi belki ama yakmıştı. Çığlık çığlığa bağırmak, halen şifacıyım diye haykırmak istiyordu ama başıyla onaylamakla yetindi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu kuzenine.

“Bebek yakında doğacak,” dedi Illona. “Birkaç günü kaldı.”

“Kuzenim kendi adına konuşabilir,” dedi Aileen.

Bridget huzursuz olmuştu. “Yorgunum. Birkaç gecedir doğru dürüst uyuyamıyorum.”

“Bakabilir miyim?”

Bridget tereddütle bir ona bir de Illona’ya baktı. Kadın başıyla onaylayınca Aileen’in içi öfkeyle doldu. Kuzenin bir yabancınnın onayına ihtiyaç duymasına inanamıyordu. Ama dilini ısırdı ve bir şey söylemedi.

Bridget’in karnına dokunarak bebeğin duruşunu kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Bebeğin başı doğru pozisyondaydı. Zor

bir doğum olmayacaktı. Bridget ilk kez anne olacak olsa belki zorlanırdı ama bu dördüncü doğumuydu ve artık neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

“Eğer doğuma yardımcı olmak istersen, doğum başladığında sana haber gönderebilirim,” dedi Illona ve genç kadının öfkelerini daha da körükledi. Şifacı olarak yerini alması yetmezmiş gibi bir de yardımcı olarak yanında yer almasını teklif ediyordu.

“Olabilir,” dedi öfkelerini bastırmaya çalışarak.

Bridget gerginliği biraz olsun hafifletmek umuduyla konuyu değiştirmeye çalıştı. “Festivale katılacak mısın Aileen?”

“Evet. Kadınlar konseyinde yer alacağım.” Konsey üyesi olarak kadınların sorunlarını ve şikâyetlerini dinlemek, çözümler sunmakla görevliydi ama bu yeterli değildi. Konseyde eskisi gibi şifacı olarak görev almak, tedavi alternatifleri sunmak istiyordu ama bu şansı elinden alınmıştı.

“Rhiannon da burada olacak,” dedi Bridget. “Eminim onu tekrar görmek seni çok mutlu edecektir.”

Aileen bunu tamamen unutmuştu. Ó Duinne klanına bağlı herkes festivale katılacaktı ve şüphesiz Lianna, Rhiannon’u da yanında getirecekti.

“Elbette,” diye mırıldandı ama içindeki öfke yerini birden paniğe bırakmıştı. Rhiannon’u gördüğünde Connor aralarındaki benzerliği fark edebilir miydi? Ne yapacağını bilemedi genç kadın. Lianna’yı uyarmalı mıydı? Belki en iyisi Rhiannon’u kutlamalardan uzak tutmaktı.

Aklı karmakarışık. Bunu neden daha önce düşünmemişti? Connor benzerliği fark ettiğinde ona gerçekleri anlatmak zorunda kalacaktı ve bunu kesinlikle istemiyordu. Ve benzerliği gözden kaçırması imkânsızdı. Rhiannon’un gözleri aynı babasıydı.

Bealtaine gecesi olanları öğrendiği takdirde Connor’ın öfkeden deliye döneceğine şüphesi yoktu. Sabahki öfkesi bile yanında hafif kalırdı. Ona ne yapacağını aslında bir önemi yoktu, Aileen’in tek endişesi Rhiannon’dur. Kızını korumak zorundaydı.

Rhiannon’un gerçek babası olarak hakları vardı ve isterse onu ailesinin yanına Laochre’ye gönderebilirdi. On dört yaşına kadar koru-

yucu aile yanında kalacaktı Rhiannon ve zamanı geldiğinde kiminle evleneceğine de babası karar verecekti. Kızının bütün geleceği Connor’ın ellerinde olacaktı ve Aileen’in bu konuda en ufak bir söz hakkı olmayacaktı. Bunu kabul etmesi mümkün değildi.

Gerçeği fark ettiğinde Connor’ın yapacaklarından korkuyordu. O durumu fark etmeden her şeyi ona, kendisinin açıklaması şarttı ama buna cesareti olduğundan emin değildi.

Eve dönüş yolunda kendisini Connor’la tekrar yüzleşmek için hazırlamaya çalıştı. Sabah olanlardan sonra bir de Rhiannon meselesi her şeyi iyice zorlaştırıyordu.

Bealtaine töreninde Lianna’nın yerine geçtiğini itiraf etmek düşüncesi bile midesinin kasılmasına neden oluyordu. Connor’ın nasıl bir tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Ondan tiksinecek miydi? Yoksa nefret mi edecekti?

Aileen, eve dönüş yolunu mümkün olduğu kadar uzattı. Ama güneş karanlık bulutların ardında kaybolup yağmur başladığında geriye fazla bir seçeneği kalmamıştı.

Kulübeye vardığında Connor’ın da ıslanmış olduğunu gördü. O da yeni dönmüş olmalıydı. Saçlarından aşağı süzülen damlaları gördüğünde, onu yıkadığı gece geldi aklına ve öpüşü. Gözlerini yumdu ve görüntüyü aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Connor yerde oturuyordu ve tüm dikkatini Aileen’in yaptığı su dolu keseyi sıkmaya vermişti. Parmaklarının her hareketiyle yüzü acıyla kasılıyordu. Acısını hafifletmek için ona iksir hazırlamayı düşündü ama sabah söylediklerini hatırlayınca içi tekrar öfkeyle doldu. Connor iyi bir muameleyi hak etmiyordu ama Aileen’in içindeki şifacı aksini haykırıyordu. Elinde imkân varken bir insanın acı çekmesine göz yumamazdı.

Aileen şalını bir kenara bırakıp yanına gittiğinde Connor hemen ayağa kalkmıştı.

“İyi akşamlar,” dedi genç kadın.

Connor da onu aynı şekilde selamlamış ve sol eliyle genç kadının elini tutmuştu. Bu kadar bir hareketin bile ne kadar ciddi bir çaba

gerektirdiğinin farkındaydı Aileen. Derken elindeki yaraları fark etti. Yine ne yapmıştı bu adam?

“Bu sabah sana karşı çok kaba davrandım. Söylediklerim için beni affet lütfen.”

Başparmağıyla hafifçe avucunu okşadığında Aileen’in öfkesi bir anda uçup gitti. Gri gözleri içtenlikle özür diler gibi bakıyordu. Aileen’in bakışları genç adamın dudaklarına takıldı ve öpüşmelerini hatırladı bir kez daha.

“Affedildim mi?” Dudakları sıcak, baştan çıkarıcı bir tebessümle kıvrılmıştı. Yerinde hangi kadın olsa bu tebessüm karşısında dizleri titrerdi ama Aileen o kadınlardan farklıydı. Dersini almıştı.

“Bilmiyorum, henüz karar vermedim.”

“Bunu tahmin etmiştim. Bu yüzden sana bir hediye getirdim.” Connor kulübenin diğer köşesine gitti ve kumaşa sarılı bir paket uzattı ona.

Aileen kararsızlıkla genç adama baktı. Özrünün içten olduğuna emindi ama Connor’ın, onun bir şifacı olarak yeteneklerinden halen şüphe duyduğunu hissediyordu. Ellerini bu kadar kullanabilmesinin bile bir mucize olduğunu fark edemiyordu.

Aileen gururunu bir kenara bıraktı. Büyük sırrını açıklamadan önce onunla bir şekilde barış yapmak zorundaydı. “Bana hediye vermek zorunda değilsin. Özrünü kabul ediyorum.”

“Hadi aç.”

Paketin içinde koyu yeşil ipek bir kurdele vardı. Bu bir erkeğin sevgilisine vereceği türde bir hediyeydi. Aileen sinirli bir kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. Bir zamanlar sevgili olmuşlardı ama Connor bunu bilmiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi kendisini zorlayarak. Daha fazlasını söylemesi mümkün değildi.

“Bunun için annene danışmak zorunda kaldım,” dedi Connor. “Benim annem altın mücevherleri tercih ederdi. İmkânım olsa bunun yerine sana altın bir mücevher almak isterdim.”

“Bence bu çok güzel,” dedi Aileen ve utandığını gizlemek için arkasını döndü. Kurdeleyi küçük mücevher kutusuna koyarken genç bir kız gibi titriyordu. Onun kollarının arasında olmak bir kez daha

dudaklarını tatmak istiyordu. Baştan çıkarıcı düşünceleri aklından uzaklaştırmak için hafifçe başım iki yana salladı. Bunların ona bir faydası yoktu.

“Balık getirdim,” dedi Connor kapının yanındaki sepeti işaret ederek. “Temizlemeye çalıştım ama ortalığı berbat etmekten başka bir işe yaramadı. Ben de temizleme işini sana bıraktım.”

“Balıkları nasıl yakaladın?”

“Bunu kendi başıma yaptığımı söyleyebilmek istedim ama balıkları Whelon’la arkadaşı Lorcan getirdiler. Onları eğitmeme karşılık olarak verdiler balıkları. Yarın sabah şafakta başlıyoruz.”

“Onları eğitecek misin?” Suyun üzerinde yürüyeceğini söylese bu kadar şaşırmasdı herhalde. “İki küçük çocuğu nasıl eğitebilirsin?”

Konuşurken bir yandan da balıkları ayıklamaya başlamıştı genç kadın. Güzelce temizledikten sonra tuz ve baharatlarla ovdu balıkları.

“Şu halimle gerçek anlamda ustalığımı gösteremeyebilirim ama adamları eğitebilecek becerim halen var.”

“Onlar adam değil çocuk. Büyüdüklerinde mısır ekip hasat yapacak çocuklar, düşmanı kılıçtan geçirmeyecekler.” Tek sıra halinde balıkları demir çubuğa dizdi ve ateşin üzerine astı.

“Biraz eğitim almalarının ne zararı olur ki. Onlara verebileceğim başka bir şey yok zaten.”

Aileen dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu. Connor’la tartışmaya girmesinin kimseye bir faydası yoktu.

Balıklar piştiğinde büyük bir parça ekmek kesip tabağa koydu ve üzerine de bir balık yerleştirdi.

“Yemek için yardım etmemi ister misin?”

“Hayır.”

Balığı kesebilmesi için Connor’a küçük bir bıçak verdi. Sol eliyle zorluklada olsa balığın karnını yarıp ikiye bölmeyi başarmıştı.

“Yarın kutlamalara katılacak mısın?” diye sordu genç adam.

“Elbette. Herkes katılıyor.”

“Oyunlar sırasında bir şifacının orada bulunması şart,” dedi Connor. “Özellikle erkekler, bir bakire için birbirlerini öldürmeye çalışırken.”

“Şifacılık yapmama izin verilmiyor.” Birden gözlerine dolan yaşlara engel olamadı genç kadın. “Üzgünüm ama bu durum canımı acıtıyor. Ben bir şifacıyım. Onlar istiyor diye şifacı olmaktan vazgeçmem.”

“Benim savaşçı olmaktan vazgeçemeyeceğim gibi mi?”

Aileen donup kaldı. Daha önce hiç bu açıdan bakmamıştı. Uzanıp Connor’ın elini avuçlarının arasına aldı ve hafifçe okşadı.

“Sana yemin ederim ellerini iyileştirmek için yapabileceğim her şeyi yaptım. Şu anda bilgimin ve becerimin yeterli olması için dua etmekten başka bir şey gelmiyor elimden. Umarı yeterlidir.”

“Ben de öyle umuyorum.” Uzanıp genç kadının yanaklarından aşağı süzülen yaşları sildi. Ellerinin görüntüsü Connor’ı rahatsız ediyordu ama Aileen şikâyetçi değildi. Yanağında dolaşan eli tutup hafifçe okşadı. Genç adamın bakışlarındaki değişim gözden kaçacak gibi değildi. İşgale hazır bir savaşçıya benziyordu bu haliyle. Ama hemen sonra ifadesi değişti ve tereddütle baktı genç kadına.

“Belki yarın seni koruyup, seninle ilgilenecek bir koca bulursun. Erkekleri büyük bir rekabet bekliyor.”

Aileen, genç adamın elini bıraktı ve ayağa kalktı. Connor’ın bakışlarını yanlış yorumlamış olmalıydı.

“Erkelerin güçlerini kanıtlamak için birbirleriyle mücadeleyle girmeleri çok aptalca.”

“Eachan seni elde etmek için ne yaptı? Senin için mücadele etmedi mi?”

“Hayır. Eachan, benimle evlenmek isteyen tek erkekti.”

“Bunda şüpheliyim. Riordan’ın sana nasıl baktığını gördüm.”

“Riordan o sırada bir başkasıyla evliydi.”

“Bu onun kaybı.” Sözleri içtendi ama Aileen yine de kendisini huzursuz hissetti. Bir cevap vermeye fırsat bulamadan genç adam ayağa kalktı ve arkasından yaklaştı. “Yarın, yarışmalar sırasında kılıç dövüşleri de olacak.”

“Ama sen katılmayacaksın,” dedi Aileen uyarı dolu bir ses tonuyla. Connor’ın bu kadar aptalca bir şey yapacağını sanmıyordu ama ona meydan okuyacak fazla sayıda düşüncesiz insan vardı çev-

rede. Birçoğu, sırf Connor’ı küçük düşürmek için bu fırsatı değerlendirmek isteyecekti şüphesiz. Riordan da onlardan biriydi.

“Benim yüzleşmem gereken başka bir savaş var.”

Benim de öyle, diye düşündü genç kadın. Connor ona yaklaşıp, kolunu beline doladı. Loş ışıktaki Tanrı Belenus gibi yakışıklıydı. Belini saran el kısılcacını daralttığı anda nefesleri birbirine karışacak kadar yakınlaşmışlardı. Baştan çıkarıcı dudakları sadece bir nefes uzaklığındaydı. Gri gözleri, dile getirilmemiş bir arzuyla parlıyordu.

“Seni öpersem yine geri çekilir misin?”

Aileen kıpırdaman öylece durdu. Connor onu öpmesinden çok üzerindeki etkisinden korkuyordu.

“Beni neden öpmek istiyorsun?”

“Güzel bir kadınsın.” Dudakları hafifçe, dudaklarının üzerinde dolaştığında etkisi çok baştan çıkarıcı olmuştu. Aileen, göğüslerinin gerildiğini, uçlarının arzuyla sertleştiğini hissetti. Tüm bedeni alev almıştı adeta. Karnının üzerinde sertliğini hissettiğinde içindeki yangın daha da arttı.

Gözlerini yumdu ve onu kendisinden uzaklaştıracak kadar güçlü olabilmeyi diledi.

“Bunu yapmamalıyız,” diye fısıldarken bile itirazı genç adamın dudaklarının arasında boğulmuştu.

“Doğru, yapmamalıyız.” Connor öpüşünü derinleştirdi ve dili yavaşça dudaklarının arasından içeri kaydı. Bütün anılar bir bir canlanmıştı. Bir zamanlar sevdiği adamı şimdi çok daha şiddetli arzulu-yordu Aileen ve bu, onu her şeyden daha çok korkutuyordu.

Titreyerek öpüşmeye bir son verdi. Güçlü kollarının arasında olmak ve onunla sevişmek hep hayal ettiği bir şeydi. İzin verdiği takdirde hemen sevişmeye başlayacaklarını biliyordu.

Ya bu gecenin sonunda da hamile kalırsa? Yine hamileliğini gizleyip yalan söylemek zorunda mı kalacaktı? Suçluluk bir kez daha çepe çevre sardı genç kadını. Connor’ın dudakları boynunda dolaşırken içindeki ses “Söyle ona,” diye haykırıyordu.

Ne kadar öfkelenirse de kendi çocuğuna zarar verecek türde biri değildi Connor. Eğer her şeyi itiraf edecekse, bu en doğru zamandı.

Geriye doğru bir adım attı ve Connor'ın ondan nefret etmemesi için dua etti. "Connor. Burada geçirdiğin son günleri hatırlıyor musun? Bealtaine kutlamalarının olduğu gece..."

"Hatırlıyorum," dedi genç adam sözünü keserek. Yüzü birden öfkeyle kasılmıştı. "O gece hakkında konuşmak istemiyorum."

Sözleri bir bıçak gibi keskindi ve Aileen'in bütün cesaretini kırmıştı ama kendisini konuşmaya zorladı. "O geceyle ilgili sana söylemem gereken bir şey var. Lianna ve Tanrıları onurlandırmak için yapılan tören hakkında."

Derin derin soluk alarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Her şeye rağmen o geceyle ilgili bir pişmanlık duymuyordu. Connor'dan geçtiği gizlemesi büyük bir hataydı ama birlikte geçirdikleri o gece Aileen'e çok güzel bir kız çocuğu vermişti.

"Lianna'yla birlikte..."

"O geceyle ilgili tek kelime bile duymak istemiyorum." Gri gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Sanki ne diyeceğini biliyormuş gibi büyük bir öfkeyle bakıyordu Aileen'e. "O geceye dair her şeyi unutmak için çok çaba harcadım. Büyük bir hataydı."

Aileen yüreğine bir hançer saplanmış gibi sarsıldığını hissetti. O gece büyük bir aşkla kendisini Connor'a vermişti. Tanrılar tarafından kutsandıklarına, sevimlerinin ateşiyle onları onurlandırdıklarına inanmıştı. Belli ki Connor, Aileen'in hissettiği gibi güçlü bir bağ hissetmemişti aralarında.

Ona gerçekleri söylemediği halde bir şey açıklığa kavuşmuştu. Connor, o gece yaşananlardan sonra bir kızı olduğunu öğrenmekten hiç hoşlanmayacaktı. Bealtaine töreni, Connor için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Aileen bu konuyu bir daha asla açmayacağına dair söz verdi kendisine. Connor, Rhiannon'un kendi kızı olduğundan şüphelenirse de inkâr edecekti. Her ne pahasına olursa olsun, kızını Connor'ın öfkesinden koruyacaktı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

WHELON, elindeki tahtadan bozma kılıcı sıkıca kavradı. Lorcan, en ufak bir merhamet göstermeden saldırıya geçtiğinde tek bacağına üzerinde zorlukla dengede kalmıştı.

Connor, Whelon'un duruşunu düzeltti. "Gözlerini Lorcan'dan ayırma. Düşmanın karşısında, bir an olsun başka bir yere bakarsan, bu göreceğin son şey olur."

Whelon'un kesilen bacağına yerinde tahtadan yapılmış bir destek vardı. Tahta destek, bacağına bağlanarak sıkıca sabitlenmişti ve koltuk değneklerinden çok daha kullanışlıydı. En azından eğitim alanında.

Connor, çocuğa eğitim vermekle iyilik edip etmediğini sorguladı bir kez daha. Whelon, savaş meydanından kendisini koruyacak güce ve beceriye asla sahip olamayacaktı. İyi bir savaşçı olma hayalinin gerçekleşmesi imkânsızdı. Yine de Whelon'a bir şeyler öğretmek tuhaf bir şekilde tatmin ediyordu Connor'ı. Bakışlarındaki gurur ve öğrenme hırsı, ona kendi çocukluğunu hatırlatıyordu.

Whelon her iki eliyle tahta kılıcı kavradı ve Lorcan'ın kılıcına şiddetli bir darbe indirdi. Darbe Lorcan'ı hazırlıksız yakalamıştı ve dengesini kaybedip yere düştü.

Whelon'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve kalkmasına yardım etmek için elini arkadaşına uzattı.

"İyi iş çıkardın," dedi Connor.

Çocuklar tekrar karşılıklı yerlerini aldılar ve savaş çığlıkları atarak kılıçlarını savurdular. İdman bir anda oyuna dönüşmüştü ama Connor sesini çıkartmadı.

Yerden kalın bir dal aldı ve etrafındaki küçük dalları ayağını kullanarak temizledi. Sağ elinin parmakları halen istediği gibi hareket etmediği için her şeyi sol eliyle yapmak zorundaydı. Sol eliyle de idman yapmaya alıştı ama sağ eli hep daha güçlü olmuştu.

Connor dişlerini sıkarak dalı parmaklarıyla kavradı. Tendonlarının gerildiğini hissedebiliyordu. Bileğini hareket ettirmekse ayrı bir çaba gerektiriyordu.

Günlük egzersizlerine başladığında düşünceleri bir kez daha Aileen'e kaydı. Bealtaine'le ilgili bir şeyler söylemek istemişti ama Connor, kutlamaların ertesi sabahı tanık olduğu sahneyi hatırlattığı için onu dinlemek istememişti. Lianna'nın Thomas'ın kollarında yarı çıplak görüntüsü asla hatırlamak istemediği bir görüntüydü ama beynine kazınmıştı bir kere.

Connor elindeki dalı hızla savurarak ağacın gövdesine vurdu. Darbe, bileğinden yukarı koluna kadar şiddetli bir sancıya neden olmuştu. Kendini tutamayıp acıyla inledi. Çocuklar oyunlarına ara verip ona baktıklarında sorun yok dercesine başını salladı. Onları endişelendirmek istemiyordu.

Artık evlerince dönmelerinin de zamanı gelmişti. Kutlamalar için hazırlıklara yardım etmeleri gerekiyordu ve koruyucu ailelerinin, onları merak ettiğinden emindi genç adam. Birkaç gün içerisinde tekrar idman yapacaklarına dair söz vererek eve dönmelerini söyledi.

"Akşam kutlamalara geleceksin değil mi?" diye sordu Whelon.

"Evet, ama müsabakalara katılmayacağım."

İki arkadaş, ağaçlık alanda gözden kaybolana kadar arkalarından baktı Connor. Lorcan'ın, arkadaşının sağ tarafında yürütmesi ve

adımlarını ona göre ayarlaması gözünden kaçmamıştı. Whelon'un daha şimdiden sırtını dayayıp güveneceği bir dostu vardı belli ki.

Connor, Aileen'in arazisine ulaştığında, kulübenin dışında hayvanlarla ilgilendiğini gördü. Güneş, karanlık bulutların arkasında, yavaşça yükselmeye başlamıştı. Gün içerisinde yağmur yağacağını işaretliydi bu.

Adımlarını yavaşlattı ve uzaktan genç kadını izledi. Koyu renk bukleleri sabah rüzgârıyla savruluyordu. Küçük yalağın içini tahılla doldurup Trahern'in bıraktığı atı yalağa götürdü. Hayvan karnını doyururken Aileen de ağır ağır sırtını okşuyordu. Derken birden durdu ve sanki bakışlarını hissetmiş gibi Connor'a döndü.

Connor içinde tuhaf bir kıpırtı hissetti. Son iki aydır her günü bu kadınla geçirmişti ama ne kadar nefes kesici bir kadın olduğunu daha yeni fark ediyordu. Pürüzsüz teni ve yeşil gözleriyle gerçek ötesi, farklı bir ışıltısı vardı.

Krem rengi içliğinin üzerine mavi bir elbise giymişti, ayaklarıysa çıplaktı. Connor, ona yaklaşırken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

"Dün akşam Bealtaine'le ilgili bana söylemek istediğin şey neydi?" diye sordu.

Aileen'in elindeki kova yere düştü ve tahıllar etrafa saçıldı. Kısa bir an bakışlarında korku gördü Connor ama hemen donuk bir maskenin ardına gizlenmişti.

"Söylesem de bana inanmazdın. Zaten artık bir önemi yok. Bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyi sanırım."

Hızlı hızlı konuşması ve bakışlarını ondan kaçırmaması Connor'un içinin şüpheyle dolmasına neden oldu.

"Seni rahatsız eden bir şey var. O gece ne oldu?" O sabah çok öfkeli olduğunda Aileen'in ürkek ve solgun görünmesine aldırış etmemişti. Kutlamaların olduğu gece biri ona kötü bir şey yapmış olabilir miydi? Belki de ona zorla sahip olmaya çalışmıştı biri. Aileen'e birinin zarar vermiş olabileceği düşüncesiyle midesi kasıldı.

Aileen başını iki yana salladı. “Önemli bir şey değil,” dedi ama halen gözlerinin içine bakmıyordu.

Bitkin ve ürkek ifadesini görünce daha fazla ısrar etmemeye karar verdi genç adam. Bunun yerine Aileen günlük işlerini yaparken ona eşlik etti.

Aileen kulübenin kapısını açıp içeri girmesi için Connor’a yol verirken “Açılış töreniyle ayın yakında başlayacak. Artık gitsek iyi olacak,” dedi.

Connor, serin rüzgâra karşı korunmak için kalın yeleğini üzerine giyerken genç kadında şalım omuzlarına sarmıştı. Aileen, bütün gece hazırlamakla uğraştığı ballı keklerle dolu sepeti genç adama uzattı. Sepeti sapından tutamayacağını bildiğinden sapını doğrudan koluna geçirmişti Connor. Sepetinin üzerindeki örtüyü aralayıp baktığında görüntü karşısında ağzı sulandı.

“Bir tane çalmayı aklından bile geçirme,” dedi Aileen. “Tabi ellerinin tekrar kırmamı istemiyorsan.”

“Evinde misafirim sanıyordum,” dedi incinmiş gibi bir ifade takınarak.

“Daha çok baş belasıydın. Son iki aydır sana hizmet etmek dışında bir şey yapmadım. Yaralarını tedavi ettim, karnını doyurdum...”

“Beni yıkadın.” Connor, onu kızdırmaya çalışmaktan alamamıştı kendisini. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Aileen hızla ona döndü.

“Amacın ne Connor MacEgan? İstedığın yatağına girmem mi?”

Connor’ın bedeni, genç kadının sözlerine anında tepki vermişti. Kasıklarının sızladığını hissetti genç adam.

“İstedığimi söylersem ne olacak?” Arzularına daha fazla karşı koyamayarak genç kadını kendisine çekti ve öpmeye başladı. Elleri dolgun kalçalarına kaydı bedenini kendi bedenine sıkıca yasladı. Onu deli gibi istiyordu ama kafasının içinde bir ses genç adamı sürekli uyarıyordu. Sanki açmaması gereken bir kapıyı açmak üzere gibi hissediyordu kendisini. Aileen, onun en güçsüz ve zayıf olduğu anlara tanıklık etmişti.

Dudakları genç kadının boynuna kaydığı anda, kollarının arasında titrediğini hissetti. Göğsünde hissettiği elleri içindeki arzuyu körükliyor genç adamı geri dönülmez bir noktaya sürüklüyordu. Arzusu-

nun karşılıksız olmadığını biliyordu artık ama her nedense Aileen kendisini tutuyordu. Başını kaldırıp genç kadının buğulu gözlerine baktı. “Güvenini kazanmak için ne yapmalıyım?”

“Seninle yatağına paylaşmayacağım Connor MacEgan. Aklımı o kadar yitirmedim.” Connor’ı iterek kendisinden uzaklaştırdı ve hemen sonra kulübeden dışarı çıktı.

Genç adam derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Aileen ondan korkuyordu. Belki asıl korktuğu kendi duygularıydı. Onu bir şekilde yumuşatıp korkularını yenmesini sağlaması gerekecekti.

Dışarı çıkıp hızlı adımlarla Aileen’e yetişti. İrkildiğini fark edince gülümsemesine engel olamadı. “Sakin ol Aileen. Gün ışığında seni otların üzerine yatırıp baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok.”

Aileen kuşku dolu bir bakış fırlattı ona. “Nedense ben bundan o kadar emin olamıyorum.”

“Otların üzeri çiğ kaplı, elbisen ıslanıp üzerine yapışır,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Seni soymak çok zor olur, hele de ellerim bu haldeyken.”

Aileen’in ağzı hayretten açık kalmıştı.

Connor gayet ciddi bir ifadeyle, “Sana nerede sahip olmamı tercih ederdin?” diye sordu ama gözlerinde şakacı pırıltılar vardı.

Aileen, Connor’ın ne yapmaya çalıştığını anlayarak gülümsedi. “İpek çarşafarla bezenmiş yumuşak bir yatakta.”

“Dışarıda hiç seviştin mi?” Yanaklarının kızarıp gözlerinin deşetle irileşmesi Connor’a istediği cevabı vermişti.

“Ya sen?”

Connor hafifçe gülümsedi. Sorusuna cevap vermek yerine “Eğer istediğin buysa söylemen yeterli,” dedi.

“Bu asla olmayacak MacEgan. Bu gece baştan çıkartmak için kendine başka bir kadın bul.”

Tuhaftı ama Connor başka bir kadın istemiyordu. Bu kadınla ay ışığının altında sevişmeyi tercih ederdi. Bu tip festival gecelerinde sık sık çiftler kuytu köşelere çekilip yıldızların ve ay ışığının altında sevişirlerdi. Ama Aileen onunla sevişmeyi reddediyordu. Nedeni sadece korku muydu yoksa Connor’ı mı istemiyordu? Aileen’in onu reddetmesinin nedenini bilmek isterdi doğrusu.

Kutlamaların yapıldığı alana ulaştıklarında Aileen, yanından ayrırlıp ziyafet sofrasını kuran kadınlara katıldı. Erkeklerin bir kısmı ziyafet için koyunları keserken bir kısmı da ateş yakmak için hazırlık yapıyorlardı.

Yağmurdan korunmak için meydana on iki tane çadır kurulmuştu. Az ilerde çocuklar, ozanın etrafına toplanmış anlattığı hikâyeleri dinliyorlardı.

Connor, Riordan'ın kendisine doğru yürüdüğünü görünce sırtını dikleştirdi. Yüzündeki kararlı ve kendinden emin ifadeye bakılırsa belli bir amacı vardı.

“MacEgan,” diyerek soğuk bir tavırla selamladı genç adamı.

“Riordan.” Connor daha uzun olduğu için Riordan karşısında fiziksel bir üstünlüğü vardı ve adamın bundan hiç hoşlanmadığı açıktı. Ona tepeden bakılmasına hiçbir zaman tahammül edememişti zaten.

“Aileen yaralarını iyileştirmek için elinden geleni yaptı.” Gözleri kıskançlık doluydu. “Artık kendi insanların yanına dönmelisin. Varlığın Aileen’i rahatsız ediyor.”

“Aileen’i mi rahatsız ediyor yoksa seni mi?”

“Onu incitecek bir şey yaparsan bana hesap verirsin.” Öfkeyle döndü ve Connor’ın bir karşılık vermesine fırsat bırakmadan hızlı adımlarla Aileen’in yanına yürüdü.

Connor öfkesini bastırmaya çalıştı. O güne dek hiç bir kadına zarar vermemişti. Aileen’e zarar vermesiyse asla mümkün değildi. Riordan’ın bu şekilde konuşmasının nedeninin kıskançlık olduğunu bilmesine rağmen yüzüne şiddetli bir yumruk atma arzusuna engel olamıyordu.

Bir kavga çıkarıp ellerine daha fazla zarar vermekten korkarak hızla kalabalığın arasına karışıp Riordan’la arasına mesafe koydu. Kalabalığın arasında ilerlerken tanıdık bir sancak çarptı gözüne ve bir anda bedeni buz kesti. O’Bannion klanının renklerini unutması mümkün değildi. Bu halde olmasının sorumlusu, Flynn O’Bannion orada, kalabalığın arasında bir yerlerdeydi.

Gözleriyle kalabalığı tarayarak düşmanını aradı. İçindeki intikam hırsı her şeyden daha güçlüydü. Eli içgüdüsel olarak beline gitti ve

kılıcının yerinde olmaması henüz düşmanıyla yüzleşecek kadar güçlü olmadığını hatırlattı genç adama. Ama O’Bannion’la yüzleşeceği zaman da gelecekti.

Peder, yüksek platformun üzerine çıkıp elini kaldırdı ve meydana sessizlik hâkim olana kadar bekledi. Kalabalık platformun önündeki yerlerini aldığı anda, peder ayine başladı. Ardından hem tarlalarda hem de evlerde bereket için dualar başladı.

Connor dualar sırasında kalabalığın arasındaki yerini almıştı ama gözleri halen bir zamanlar arkadaş bildiği O’Bannionlar’ı görmek için etrafı tarıyordu.

Ayin sona erdiğinde insanlar, hikâyeler ve müsabakalar için gruplara ayrıldılar. Çocuklar kendi aralarında oyunlar oynuyor, koşturuyorlardı. Klanın yaşlılarıysa satranç tahtalarının etrafında yerlerini almışlardı.

Connor kalabalığın arasında yürümeye başladı. Satıcılar dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Trahern’in ona bıraktığı gümüşlerin bir kısmını yanına almıştı. Fazla bir miktar değildi ama genç adam yine de atların satıldığı bölümde buldu kendisini.

Gece kadar siyah bir aygır dikkatini çekmişti. Böyle bir atın maliyeti en az yüz sığır olmalıydı. At kışneyerek başını geriye attığında gümüş dizginleri güneşin altında parladı.

“Galler’den geldi,” dedi satıcı ilgisini fark ederek. “Bundan daha hızlı koşan bir at daha bulamazsınız. Çok iyi bir soydan geliyor. Norman kralı bu atı çok istemişti.”

“Çok güzel bir at,” dedi Connor. “Ama ben bir kadına hediye edebileceğim türde bir at arıyorum, soylulara yakışacak bir at değil.” Zaten bu atı satın almaya yetecek imkânı da yoktu.

Satıcının gözleri parladı. “Daha nazik bir at arıyorsunuz o halde. Bunun gibi.”

Connor gri renkteki kısrağa göz attı. Güçlü bir ata benziyordu ama koşmaktan çok otlamakla ilgiliymiş gibi bir hali vardı. Hafifçe hayvanın sırtını okşadı ve satıcı pazarlığa başlamadan uzaklaşmak için arkasını döndü.

“Flynn O’Bannion seni gördüğüne hiç memnun olmayacak,” dedi alçak bir ses.

Bir zamanlar arkadaşı kabul ettiği ve birlikte çatışmalara katıldığı Niall'ı karşısında bulunca tüm bedeni yay gibi gerildi. Connor'ın bakışları genç adamın kılıcına kaydı.

"Sana yapılanlarla benim bir ilgim yok," dedi Niall bakışlarını fark ederek. "Haberim olsaydı onları engellemeye çalışırdım. Çok üzgünüm."

Connor, ona inanmak istiyordu. Niall daima dürüst ve açık sözlü biri olmuştu. "O'Bannion öldüğüme mi inanıyor?"

"Hayır, hayatta olduğunu biliyor. Seamus Ó Duinne, Brehon yargıçlarının karşısına çıkması için çağırdı onu."

Connor, yanında Niall'la birlikte ziyafet için kurulan sofraya doğru yürüdü. "Onu görmek gibi bir isteğim yok."

"Bunu anlayabilirim. Yüzleştığınızde onun sözüne karşılık senin sözün olacak."

O'Bannion'un, yargıçların karşısına ne suçlamalarla çıkacağı umurunda değildi. Adaleti, zamanı geldiğinde mahkeme dışında sağlamaya kararlıydı. "Burada olduğumu ona söyleme."

"Ben söylemesem de birazdan nerede olduğunu haber alacak." Az ilerde durmuş ikisini izleyen sarışın güzeli işaret etti başıyla.

Connor bakışlarını Deirdre O'Bannion'un gözlerine dikti. Yüzündeki şaşkınlık yerini dehşete bırakmıştı. Bunu görmek genç adama büyük bir zevk vermişti. Korkmakta çok haklıydı Deirdre ve daha da korkacaktı.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım," dedi Niall. "Ona söyleyecek çok şeyin olduğuna eminim."

Connor bir cevap vermedi. Gözlerini Deirdre'den bir an olsun ayırmıyordu. Genç kadın korkuyla etrafına bakındı, bir kaçış yolu aradığına şüphe yoktu.

Örgülü sarı saçları ve Eireann'ın çayırlarını anımsatan koyu yeşil gözleriyle Deirdre çok güzel bir kadındı. Klan reisinin kızı olarak da çok güçlüydü.

Yalanlarıyla Connor'ın hayatını mahvetmişti ama sanki hiçbir şey olmamış gibi birden yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve baştan çıkarıcı bir edayla genç adama doğru yürümeye başladı.

"Connor MacEgan." Kollarını boynuna dolayıp bedenini sıkıca ona yasladı. "Seni gördüğüme inanamıyorum," dedi şuh bir tavırla ve göğüslerini, göğsüne bastırdı. "Seni çok düşündüm."

"Ben de seni." İnce boynunu kırma düşüncesi uzun süre aklını meşgul etmişti. Sırtı dimdik ve hareketsiz durup öylece genç kadına baktı. Onu kenara itmeye kalkışsa, tanıklar Deirdre'ye saldırdığını iddia edebilirlerdi.

Deirdre, Connor'ın cevabını kendine göre yorumlayarak dudaklarını dudaklarına bastırdı. Öpüşüne bir karşılık almak için dudakları ve dilini kullandı ama Connor hareketsiz ve tepkisiz öylece duruyordu. Aileen'in masum dudaklarının aksine, Deirdre'nin arzulu dudaklarının Connor'ın üzerinde en ufak bir etkisi bile olmamıştı.

"İşin bitti mi?" diye sordu soğuk bir sesle. "Yoksa yine herkesin içinde senden faydalandığımı mı iddia etmeye niyetlisin?"

Deirdre'nin rengi soldu. "Babamın öyle davranmasını ..."

"Yalanlarına inanıp beni acımasızca cezalandırmasını mı kast ediyorsun? Ne bekliyordun?"

"Evlenmemiz için izin vermesini."

"Benim evlenmek istemeyeceğim hiç aklına geldi mi?" Tiksinti dolu gözlerle genç kadına baktı. "Karşı konulmaz bir kadın olduğunu mu sanıyorsun?"

Deirdre'nin gözleri öfkeyle parladı. "Sen farklı mısın Connor MacEgan? Birçok kadının sana karşı koyamayarak, kendilerini senin kollarına attığını duydum." Elleri genç adamın göğsünden kollarına kaydı ve okşayarak aşağıya indi. Sağ elini avcunun arasına aldığı anda sinsi bir ifadeyle gülümsedi. "Ama artık eskisi kadar karşı koyulmaz ve gururlu olamazsın değil mi?"

"Bir daha seni gözüm görmesin, aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim." Kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi.

Daha önce hiçbir kadına elini kaldırmamış, bunu aklından bile geçirmemişti ama Deirdre en az babası kadar suçluydu ve Connor, onun zarif boynunu kırmayı her şeyden çok istiyordu.

Neyse ki Deirdre uyarıyı dikkate alıp hemen kalabalığın arasına karışmıştı. Doğruca babasına koşacağına ve Connor'la karşılaştığını haber vereceğine şüphe yoktu.

Deirdre O'Bannion reddedilmeyi kolay hazmedecek türde bir kadın değildi ve Connor'ın hayatını kâbusa çevirmek için elinden geleni yapacaktı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

“CONNOR’IN değiştiğine mi inanıyordun?” diye sordu Riordan. Connor’ı, sarışın bir kadını öperken gördüğünde Aileen’in yüzünde beliren ifade gözünden kaçmamıştı.

Riordan’a cevap vermek yerine tabakları düzenlemeye koyuldu. Bu durumun onu rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu. Connor onunla sadece şakalaşıyordu, Aileen’i istediğiyle ilgili sözlerinde ciddi değildi. Ama azizler aşkına, Aileen hislerinde ciddiydi. Onu istiyordu. Onun değişmiş olabileceğine inanmıştı. Connor’ı o güzel sarışınla görmek neyse ki aklını başına getirmişti.

“Şu işe biraz ara ver de benimle gel,” dedi Riordan. “Senin için bahse girdim.”

“Bahis mi?”

“Gel de gör.” Aileen’i elinden tutup müsabakaların yapıldığı alana götürdü. Riordan’ın yüzünde çocuksu ve hevesli bir ifade vardı. Aileen’i Connor’ın etkilediği gibi etkilemiyordu ama ondan çok daha güvenilir ve dingin bir adamdı.

Kalbi acıyla sızladı. İsteddiği erkeğe sahip olmayı hak etmiyor muydu? Neden kader onu hep elindekiyle yetinmeye zorluyordu? Ona kendisini canlı ve hayat dolu hissettirecek bir adama ihtiyacı vardı ama Riordan o adam değildi.

Görünüşe göre Connor da değildi. Sadakatsiz bir erkekle birlikte olmaktansa elindekiyle yetinmeyi tercih ederdi. Kadınlar kendilerini Connor'ın kollarına atarken bir köşede sakince oturup bekleyecek türde biri değildi. Üstelik ona güvenebileceğinden bile emin değildi. Ama asıl güvenmediği kendi kalbiydi.

Alana vardıklarında, daire şeklinde sıralanmış izleyicilerin ortasında iri yarı ve sakallı bir adamın kaslarını gerip ısınma hareketleri yaptığını fark etti. Yüzünde şeytani bir ifade vardı.

“Senin için onunla dövüşeceğim,” dedi Riordan gururla.

Aileen bundan hiç hoşlanmamıştı. Erkeklerin böylesine bir güç gösterisine girip birbirlerini yıkmaya çalışmalarından hiçbir zaman haz almamıştı. Kırılan burunları ve kanayan elleri tedavi etmek gibi bir arzusu da yoktu. “Bence dövüşmemelisin.”

“Kazanabilirim,” dedi Riordan çocuksu bir inatla. “Kazandığım zaman, beş gümüş bilezik senin olacak.”

“Bileziklere ihtiyacım yok.”

“Ama onları hak ediyorsun,” diyerek genç kadının elini tuttu Riordan. Aileen elini geri çekme arzusunu zorlukla bastırdı. “Dövüşü kaybetsem bile çok güzel bir şifacı yaralarım pansuman yapacak. Her şekilde, ben kazanmış olacağım.” Aileen'in elini dudaklarına götürüp uzun uzun öptü.

Tam o sırada kalabalığın arasında Connor belirdi. Birçoğundan uzun olduğu için onu fark etmek hiç zor olmamıştı. Gri gözlerini genç kadına dikmişti. Aileen'in kalp atışları hızlandı ve teninin karıncalandığını hissetti. Çevrede yüzlerce insan olsa bile Connor'ın varlığını hissedebiliyordu.

Connor'ın yoğun bakışları, öfkesini yeniden alevlendirdi. Daha bu sabah onu öpmüş, sanki sıradan ve hafif bir kadınmış gibi onunla sevişmek istemişti. Aileen'in Connor'ın gözünde hiç değeri yoktu. Ama Riordan, Connor'ın tam aksine, onunla evlenmek istiyordu.

Bakışlarını Connor'dan ayırıp Riordan'a çevirdi ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Şans için.”

Riordan'ın bir anda yüzü aydınlanmış, son derece sahiplenici bir ifade belirmişti gözlerinde. Aileen'e sıkıca sarılıp kendisine çekti ve dudaklarına kapandı. Öpüşüne karşılık vermek için Aileen kendisini zorlamıştı ama sanki dudakları buz kesmiş gibi kıpırdamayı reddediyordu.

Neden ona karşı bir şey hissedemiyorum? sorusu yankılandı kafasının içinde. *Sorunum ne?*

Geri çekildiğinde bakışları ister istemez Connor'ı son gördüğü yöne kaydı ama genç adam görünürlerde yoktu. Sevddiği erkeği kıskandırmaya çalışan aptal bir kız gibi hissetti kendisini ve yaptığı şeyden dolayı pişmanlık duydu. Bakışlarını güreş alanına çevirdi. İçindeki fırtınalara rağmen Riordan'ı izlemeye çalıştı ama ara ara bakışlarıyla kalabalığın içinde Connor'ı aramaktan da alamadı kendisini.

“Brehonlar davayı tartışmak için seni bekliyorlar,” dedi Niall. “Çadırdalar.”

Connor yargıçların ne söyleyeceğini biliyordu. O'Bannionlar'dan yaraları için bir bedel ödemelerini isteyeceklerdi ama bir servet dahi ödeseler ellerinin kaybını karşılaşmazdı.

“Deirdre de içeride mi?” diye sordu Connor.

Niall “Evet,” cevabını verdiğinde içi bir kez daha öfkeyle doldu.

Çadırın girişindeki örtüyü kaldırıp içeri girdi. Morann Ó Duinne başköşede, alçak bir taburede oturuyordu. Beyaz sakalı neredeyse yere kadar uzanıyordu. Kömür karası gözleriyle dikkatle Connor'ı süzdü. Söylediklerine göre Morann Ó Duinne'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve sadece bakışlarıyla bile en karmaşık davaları sonuca ulaştırıp, adaleti sağlardı. Sağında ve solunda her iki klandan iki kişi oturuyordu ve başlarıyla Connor'ı selamlamışlardı.

Morann'ın bakışları Connor'ın ellerine takıldı bir an ardından dönüp Deirdre'ye baktı. Sessiz ve masum bir çocuk gibi ürkek bir

tavırla alt dudağını dişliyordu genç kadın. Solgun yüzü, onu kurban gibi gösteriyordu.

Hepsi, Deirdre'nin gözyaşlarıyla süslediği ifadesini gerçek kabul edecekler, isteği dışında ona sahip olduğuna inanacaklardı. Connor yumruklarını sıkmaya çalıştı ama hissettiği acı ellerini gevşetmeye zorladı. Şımarık bir kadın yüzünden her şeyini kaybetmişti.

Morann, Flynn O'Bannion'a dönüp "Ayrıntıların büyük kısmını Seamus'dan dinledim. Şimdi Connor'dan yaralarının durumunu anlatmasını isteyeceğim," dedi. "Ardından sizin ifadenizi dinleyip bir karara varacağız."

Flynn üzerinde savaş zırhı ve savaş baltasıyla dimdik duruyordu. Tecrübeli bir savaşçı ve güçlü bir reisti. Klanın en iyi savaşçısı olarak halkının büyük saygısını kazanmıştı.

Connor aylarca onun yanında yer almış, onunla omuz omuza savaşmıştı. Ama olanlardan sonra onu karşısında görmek sadece nefretini artırıyordu.

Düşmanın gözlerinin içine baktı. İçi intikam ateşiyle yanıp kavruluyordu. Flynn'in ellerini aynı şekilde parçalamak, aynı acıyı ona yaşatmak istiyordu. Adalet istiyordu ama reisin gözlerine baktığında bunun mümkün olmadığını biliyordu. En azından henüz mümkün değildi.

"Gördüğüm kadarıyla halen kızının yalanlarına inanıyorsun."

"Kızım böyle bir konuda asla yalan söylemez." Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. "Ona zarar verdin."

"Ona elimi bile sürmedim."

Deirdre'nin yanakları sessiz gözyaşlarıyla ıslanırken Connor'ın öfkesi tiksintiye dönüştü.

"Bana ellerini göster Connor MacEgan," dedi Brehon yargıcı. Genç adam sağ elini ona doğru uzattı, hasarın büyüklüğü göz ardı edilecek gibi değildi.

"Elini kullanabiliyor musun?" diye sordu Morann.

Flynn'in karşısında zayıflığını asla kabul edemezdi. "Evet."

"Hayır," diyerek araya girdi bir başka ses. Aileen çadırın girişinde duruyordu. Gözlerini Morann'a dikmişti.

Burada ne işi vardı? Ne yapmaya çalışıyordu.

"Ó Duinne klanının şifacısı olarak, MacEgan'ın ellerini bir daha asla eskisi gibi kullanamayacağına tanıklık etmeye geldim."

"Artık şifacı olmadığın söylenmişti," karşılığını verdi Morann.

Aileen'in rengi soldu ama sırtını dikleştirerek cesurca yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Yaralarımı ben tedavi ettim. Ne kadar ağır yaraladığımı ve aldığım hasarı en iyi ben biliyorum. En yüksek bedelin ödenmesini hak ediyor."

"Yanılıyor," dedi Connor. Aileen'in niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama düşmanın karşısında zayıf duruma düşmeyi göze alamazdı. Savunmasız biri gibi görünmeye tahammülü yoktu.

Morann elini kaldırarak Connor'ı susturdu. "Hasarın boyutunu kendi gözlerimle görebiliyorum. Bunu tartışmanın bir manası yok. Flynn O'Bannion, bilerek ve isteyerek Connor MacEgan'ın ellerini ve bileklerini kırdığını inkâr edecek misin?"

"Hiçbir şey inkâr edecek değilim," dedi reis. "Kızımın namusunu lekelediği için hak ettiği bir cezaydı."

Flynn'in sözünü bitirmesini beklemeden Morann, Aileen'e döndü. "Tanıklığın için teşekkür ederim ama bu davada sana daha fazla ihtiyacımız yok."

Aileen tereddütle Connor'a baktı ama genç adam bir şey söylemedi. "Davayı izleyebilir miyim?" diye sordu Morann'a.

Connor ona öfkeli bir bakış attı. "Onu burada istemiyorum." Aileen ne yaptığının farkında değil miydi? Düşmanın önünde ne kadar zayıf ve çaresiz olduğunu dile getirmişti.

Genç adamın öfkesi karşısında Aileen'in rengi soldu ve başka bir şey söylemeden çadırdan dışarı çıktı.

Ne kadar zaman alacağının bir önemi yoktu, Connor Aileen'in sözlerini yalanlamak ve zayıf olmadığını kanıtlamak için her ne gerekiyorsa yapacaktı. Tekrar savaşacak ve O'Bannionlar'a kılıcının gücünü kanıtlayacaktı. Bu artık onun için bir onur meselesiydi.

Aileen çadırdan çıkar çıkmaz hızla kalabalığın arasına karıştı. Görüntüler bulanıklaşmıştı ve çevresindeki sesler kafasının içinde yankılanıyordu. Kalabalığın içinde kendisine yol bulmaya çalışırken

bir adamın ciğerleri parçalanıyormuşçasına öksürdüğünü duydu. Durup ona yardım teklif etmesi gerektiğini biliyordu ama bir şifacı olarak tekrar reddedilmeyi kaldıracı olduğunu sanmıyordu.

Hızla çayırın sınırına doğru yürüdü ve sonunda yalnız kaldığında yüzünü rüzgâra çevirip gözlerini yumdu. Connor, onu Brehon yargıçlarının karşısında küçük düşürmüştü. Oysa Aileen bir aptal gibi ona yardım etmeye çalışıyordu.

Uzunca bir süre öylece durdu ve güneşin batışını izledi. Kafası da en az duyguları kadar karışık.

“Anne,” diye fısıldadı bir ses hemen arkasından.

Aileen dönüp kollarını açtı. “Rhiannon, güzel kızım.” Kızına sı- kıcı sarılıp, başını göğsüne çekti. Ona sarılmak en güçlü ilaçlardan bile daha etkiliydi. “İyisin değil mi? Bugün neler yaptın?”

Rhiannon mutlulukla gülümsedi ve heyecanla katıldığı yarışları anlatmaya koyuldu. Koşu yarışında birinci olmuştu ama çuval yarışını yarım bırakmak zorunda kalmıştı.

“Ozanları gördün mü? Duard, onların Galler’den geldiklerini söyledi.”

“Gördüm.”

“Brian Boru’nun efsanesini anlatacaklarmış,” diyerek annesinin elini tuttu ve ateşleri çevreleyen kalabalığa doğru sürüklemeye başladı. “Beraber dinleyelim.”

Aileen, isteksizliğine rağmen kızına hayır diyemedi ve peşinden gitti. Yamaç boyunca küçük kümeler halinde ateşler yakılmıştı ve insanlar ısınmak için ateşlere sokulmuşlardı. Bazı çiftler daha şimdiden koruluğun yolunu tutmuşlardı bile.

Rhiannon’un henüz böyle şeyler için çok genç olduğuna şükretti onları görünce. Kadınlığa adım atması için önünde daha uzun yıllar vardı. Annesinin, onun için ne kadar endişelendiğini hatırlayarak kendi kendisine gülümsedi. O zamanlar bu endişesini gereksiz buluyordu ama şimdi onu çok iyi anlıyordu.

Kalabalığın arasında kendilerine yol açıp ozana mümkün olduğu kadar yaklaştılar. Aileen, kollarıyla kızını sıkıca sarıp kendisine çekti ve ozanın anlattığı hikâyeyi dinlemeye koyuldu. Hikâyeler birbirini izlerken Aileen kalabalığın arasında Connor’ın durduğunu görünce

bir anda bütün dikkati dağıldı. Henüz onları fark etmemişti. Aileen kızına daha sıkı sarıldı. Kızıyla karşılaştığında Connor’ın vereceği tepkiden korkuyordu. Aralarındaki benzerliği fark edecek miydi?

“Gitmemiz gerek.”

“Ama anne, hikâyenin sonunu dinlemek istiyorum,” diye karşı çıktı Rhiannon.

Aileen’in boğazı kurudu. Yedi yıldan uzun bir süredir sakladığı bir sırdı bu. Orada kalıp Connor’la yüzleşmeli miydi yoksa arkasına hakmadan kaçmalı mı? Connor onları fark ettiğinde, genç kadının hiç seçeneği kalmadı. Nefesi daralmış, ciğerleri acıyordu.

“Anne canımı yakıyorsun,” dedi Rhiannon.

“Özür dilerim bebeğim.” Kollarını hafifçe gevşetti ama kızını serbest bırakmaya gönlü razı değildi.

Kısa bir süre sonra Connor yanlarına gelmişti. Aileen sırtını dikleştirip genç adamın suçlamalarına hazırladı kendisini. Connor, kısa bir an Rhiannon’a bakmış ama bir yorumda bulunmamıştı.

“Bu kızım Rhiannon,” dedi Aileen ve soluğunu tutup bekledi.

“Rhiannon,” diyerek nazikçe gülümsedi Connor. “Annen senden çok bahsetti. Babanın kayından dolayı üzgünüm.”

Aileen’in tüm bedeni bir anda buz kesti adeta. Aralarındaki benzerliğe rağmen karşısındakinin kendi kızı, kanı olduğunu fark etmemişti Connor. Aileen gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu. En korktuğu karşılaşma gerçekleşmişti ve Connor hiçbir şeyin farkında bile değildi.

Sırrı güvendeydi. Gerçeklerin ortaya çıkmasından korkması için bir sebep kalmamıştı artık. Bunun onu rahatlatması gerekiyordu ama gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu.

“Yargıçlar bir karara vardılar mı?” diye sordu neden sonra.

Connor başıyla onayladı. “Biraz yürüyelim, anlatırım.”

Aileen kızını şakağından öperek saçlarını okşadı. “Sen hikâyeyi dinle güzelim, ben sonra seni bulurum.”

Kimsenin konuşmalarına kulak misafir olmaması için kalabalığın içinden sıyrılmaya kadar sessizce yürüdüler.

“Neden davaya müdahale ettin?” diye sordu Connor, sonunda yalnız kaldıklarında. “Bu dava seni ilgilendirmiyordu.

“O’Bannionlar’ın doğruyu söyleyeceklerine inanmıyordum. Ve yargıçların yaralarının ciddiyetini bilmeleri gerekiyordu.”

Connor gözlerini kısarak öfkeyle genç kadına baktı. “Ben çaresiz ya da zayıf bir adam değilim Aileen. O’Bannionlar’la yüzleşmekten de korkmuyorum.”

“Kılıç kullanacak durumda değilsin.”

“Ama kullanacağım.”

Aileen başını iki yana salladı. “Sen daha fırsat bulamadan Flynn tek bir kılıç darbesiyle seni yere yıkar.”

“Umudun ve inancın gücünden bahseden kadına ne oldu? Tedavi ettiğin insanların umutlarını kırmayı reddeden kimdi?”

“Bu çok farklı. Whelon daha çocuk sense yetişkin bir erkeksin.”

“Evet, yetişkin bir erkeğim ve kılıcımın gücüne güveniyorum. Günü geldiğinde de elimde kılıcımla O’Bannionlar’ın karşısına diki-leceğim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Morann talebimi kabul etti. İki ay sonra Samhain festivalinin akşamı Flynn O’Bannion’la yüzleşeceğiz.”

Aileen’in bedeni buz kesti. Flynn O’Bannion’un kılıcının Connor’ın göğsüne saplanması canlandı gözünde ve şiddetle titredi.

“Bunu yapamazsın? Onu öldüremezsın.”

“Onu dövüşte yenersem, onurumu geri kazanacağım. O da bana yönelttiği suçlamalardan vazgeçecek.”

“Deirdre neler anlattı? Yargıçlar ona inandılar mı?”

“Daima bir kadının tatlı sözlerine ve yalancı gözyaşlarına inanır-lar,” diye homurdandı Connor. “Evet, Deirdre’nin söylediği her şeye inandılar.”

“Bir bedel ödemek zorunda mısınız?”

“Karşılıklı şikâyetçi olduğumuz için bedel belirlemeye gerek görmediler. Ama karara karşı çıktım ve sonunda Morann talebimi kabul etmek zorunda kaldı.”

“Ya Flynn kazanırsa?” diye sordu Aileen.

“Bir önemi olmayacak. Kazanmasının tek yolu beni öldürmek çünkü.”

Aileen, onun intikamını almak için gözü kapalı ölüme gideceğine emindi artık. “Bunu yapma Connor. Bu işin peşini bırak. Hayattasın, önemli olan da bu.”

“Beni öldürmek gibi bir niyeti yoktu zaten, sadece acı çekmemi istedi ve bana en çok acı verecek cezayı verdi.” Gözlerini boşluğa dikip bir süre öylece durdu ardından, “Burada, senin yanında daha fazla kalmayacağım,” diye mırıldandı. “Ailemin yanına döneceğim. Eski gücüme kavuşmam için ciddi şekilde idman yapmam şart.”

Daha sonra sessizce ozanın peş peşe hikâyeler anlattığı ateşin ba-şına döndüler. Rhiannon’u gördüklerinde Connor durup dikkatle onu izledi.

“Babasını özlüyor mu?”

Aileen yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Yürümeye başladığından beri koruyucu ailesinin yanında. Tomas, onunla yakından ilgilendi, çok iyi bir baba oldu.”

Connor’ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bu durumda Lianna da koruyucu annesi oluyor sanırım.”

Halen Lianna’ya karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Ani-den içini saran kıskançlığın şiddeti Aileen’i bile şaşırttı.

“Evet. Rhiannon’un haricinde dört tane daha çocukları var.” Connor cevap vermedi ama düşüncelere dalmış gibi bir ifade belirdi yüzünde. Yan yana durup ozanın Cuchulainn efsanesini anlatmasını dinlediler bir süre.

Connor, bir an elini tutmak istercesine uzanmıştı ama parmakları işlevini yerine getirememişti. Yüzü öfkeyle gerildi ve hemen elini geri çekti.

“Kızın, bana annemi hatırlatıyor,” dedi aniden. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. “Ama ashnda sana benziyor.”

Aileen, ona bakmaya cesaret edemedi. Annesiyle arasındaki ben-zerliği fark etmiş olmasına rağmen gerçekleri göremeyecek kadar kör olduğuna inanamıyordu.

Omuzları birbirine dokunduğunda Aileen bir an için Connor’ın onu kollarının arasına almasını diledi. Başını göğsüne yaslamak, kollarının arasında her şeyi unutmak istiyordu. Bakışlarını genç ada-

mın dudaklarına dikiğini fark ettiğinde utançla kızarıp bakışlarını kaçırdı.

Connor'ın eli yavaşça sırtına dokundu. "Tekrar savaşılabilmem için bana yardım et Aileen."

Sesindeki yakarışı fark etmemek imkânsızdı. Sağ elini avcunun içine aldı ve hafifçe okşadı genç kadın. "Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Connor sol eliyle, genç kadının elini tuttu ve göğsüne bastırdı. "Yeterli olacak mı?"

"Sana sadece bilgimi ve inancımı sunabilirim."

Connor göğsüne dayadığı eli, dudaklarına götürüp hafifçe öptü ama bu bile Aileen'in içini titretmeye yetmişti.

Üstelik bakışlarıyla daha fazlası için söz verir gibiydi.

Karanlık iyice çökmüştü. Aralıklarla toprağa dikilen meşaleler az da olsa çevreyi aydınlatıyordu. Whelon, koltuk değneklerinin yardımıyla çadırların arasında yol alırken şiddetli bir öksürük sesi çekti dikkatini. Sesi takip ederek barınaklara doğru ilerlediğinde bir adamın hastalıktan bitkin bir halde iki büklüm durduğunu gördü.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu ama bir cevap alamadı.

Adama biraz daha yaklaştığında kıpkırmızı olmuş teninin terle kaplı olduğunu gördü. Gözleri kör bir adamın gözleri gibi donuk ve bulutluydu. Adam bir başka öksürükle iki büklüm olunca Whelon hiç düşünmeden yanına gitti ve yere uzanması için yardım etti. Adamı ancak o zaman tanıyabilmişti, ozanlardan biriydi.

"Şifacıyı bulup, geliyorum hemen."

Adam birden bileğini kavradı ve öksürükten çatlamış alçak bir sesle korkutucu gerçeği dile getirdi.

Whelon korkuyla geri çekildi ve istavroz çıkarttı. Çiçek hastalığından ölen savaşçılarla ilgili söylentiler duymuştu.

Hemen Aileen'i bulmalıydı. Koltuk değneklerine yaslanarak hızla uzaklaştı. Adam, görmeyen gözleri gökyüzüne dikilmiş yatıyordu ve göğsü artık inip kalkmıyordu.

Çiçek hastalığı Ó Duinne klanının kapısına dayanmıştı.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

"HER yerde seni arıyordum," dedi Riordan.

Aileen yerinden sıçrayarak genç adama döndü ve uzattığı kadehi aldı. Bir süredir düşüncelere dalmış boş gözlerle festival kalabalığını izliyordu. Connor, Seamus'la konuşmak için yanından ayrılmıştı. Rhiannon'sa diğer çocuklarla birlikte çadırda uyuyordu.

Riordan gülümseyerek onu kalabalığın dışına ağaçlık alana doğru götürdü. Aileen merak içerisinde onu takip etmişti ama yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde yaptığı hatayı anladı.

Duygusal açıdan çok çalkantılı bir gün geçirmişti. Kafası çok karışık ama emin olduğu tek bir şey vardı. Riordan'a karşı bir şey hissetmeye kendisini zorlayamazdı. İsteddiği Connor'dı. Ona sahip olamasa bile Riordan'ın duygularıyla oynamaya hakkı yoktu.

Riordan, genç kadının kadehi tutan elini kavradı ve içmesi için kadehi dudaklarına götürdü. Kırmızı şarabı ahlında severdi ama o gece ağzında acı bir tat bırakmıştı. Riordan'ı kırmadan oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

“Hoşuna gitti mi?”

Aileen başıyla onayladığında bir kez daha kadehi dudaklarına götürdü ama bununla yetinmedi ve elini yanağına kaydırarak ağır ağır okşamaya başladı.

Bakışlarında tutku vardı. “Benim de hoşuma gitti. Bütün gece bu anı bekledim.” Eğildi ve Aileen, onu engellemeye fırsat bulamadan küçük bir öpücük kondurdu dudaklarına.

Aileen utançla kızardığını hissetti. “Riordan ben...”

“Şişş.” Kadehi tutan elini aşağı indirdi ve genç kadına sokuldu. Nefesindeki yoğun şarap kokusunu hissetti Aileen.

Kadehi elinden alıp şarabın tamamını içtikten sonra yere attı Riordan. Güçlü kolları sımsıkı beline dolandığında Aileen gerildi. Daha fazla ileri gitmesine engel olmak için ellerini göğsüne dayadı ve daha fazla yaklaşmasına engel olmaya çalıştı. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydi. Riordan ne istediğini açıkça belli etmişti. Onu yanlış şekilde yönlendiren Aileen olmuştu.

Riordan’ı itip kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama genç adamın kollarının kısılcı daha da daraldı. ‘Eachan’ı unutmanın zamanı geldi artık Aileen. Bu gece bütün üzüntülerinden uzaklaştıracığım seni. İzin ver seninle olayım.”

Aileen başını iki yana salladı. “Riordan, bunu istemiyorum. Lütfen anla.”

“Senin için uzun zaman olduğunu biliyorum Aileen.” Kalçalarını kavrayıp sıktığında Aileen yerinden sıçradı. “Ama sana Eachan’ın veremediği çocukları verebilirim.”

Küstahlığı bir anda Aileen öfkesini alevlendirmişti. Eachan’ı küçümsemeye nasıl cüret ederdi. Elini tutup itti. “Bu kadar yeter. İstemediğimi söyledim. Kendi adına karar vermekten aciz bir kadın olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Ne istediğimi gayet iyi biliyorum ve istediğim sen değilsin. Benden uzak dur Riordan.”

Karanlıkta ifadesini tam olarak seçemiyordu ne kadar iri ve güçlü olduğunun farkındaydı. Aileen’i alt etmesi çaba harcamasına bile gerek yoktu. Ama genç kadın onun karşısında korkuya kapılmayacak kadar gururluydu.

“Onu duyduğun, uzaklaş.”

Connor’ın gür sesini duyunca o yöne döndü. Aileen gibi sesi duyan birkaç kişi daha merakla olanları izliyordu.

“Ben iyiyim,” dedi genç kadın telaşla. Kalabalığın önünde bir tartışma yaşansın istemiyordu. Riordan’dan uzaklaşıp derin bir soluk aldı. Sakin görüntüsüne rağmen içinde fırtınalar kopuyordu.

“Bu mesele seni ilgilendirmez MacEgan,” dedi Riordan meydan okurcasına.

Connor gün boyu öfkesini çıkarıp, hırsını alabileceği bir şeyler aramıştı. Biriyle kavga etmek, güçsüz olmadığını kanıtlamak ihtiyacı duyuyordu ve o and Riordan çok uygun bir hedefti.

“Sana hayır dedi. Bir erkek, kadını zorlamaya kalkıştığında bunu kendi meselem olarak görürüm.”

“Aileen’i asla zorlamam.” Riordan ellerini yumruk yaptı ve avının zayıf noktasını arayan bir sırtlan gibi Connor’ın etrafında bir tur attı. “O’Bannion’un kızına zorla sahip olduğun halde kalkmış burada ahkâm kesiyorsun.”

Aniden atılıp bir yumruk savurdu ama ellerinin aksine Connor’ın refleksleri gayet iyi durumdaydı. Kenara çekildiğinde Riordan’ın yumruğu boşlukta sallandı.

Riordan’ın bir sonraki yumruğunu koluyla engelledi. “Bu gece şarabı biraz fazla kaçırılmış gibisin Riordan. Hedefi tutturamıyorsun bir türlü.”

“Ama ben tutturabilirim.” Connor omzuna inen küçük yumruğun etkisiyle şaşkınlıkla Aileen’e döndü. “Parmaklarını tekrar kırasın diye tedavi etmedim ellerini.”

“Seni taciz etti, onurunu lekeledi. Ayrıca onun birkaç parmağını kırmak istediğimi fark ettim birden.”

Riordan öfkeyle gürleyerek ona doğru atıldı, Connor hızla dirseğini kaldırdı ve bir kemiğin kulak tırmalayıcı kırılma sesinin ardından Riordan burnundan kanlar akarak iki büküm oldu.

“Gördüğün gibi ellerimi kullanmak zorunda bile kalmadım,” dedi Connor ama küstahlığının cezasını fena ödedi. Riordan üzerine atıldı ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Tozla kanın tadı birbirine karıştı ama kendisini çabuk topladı ve hemen ayağa kalktı Connor.

“Bu kadar yeter,” diye bağırdı Aileen aralarına girip Riordan’ı iterek. “İkinizde vahşi hayvanlar gibi davranıyorsunuz.”

Aralarında Aileen olmasına rağmen Connor gözlerini bir an olsun Riordan’dan ayırmadı. Aileen’e yaptığı şeyin hesabını henüz ödememişti.

Genç kadın öfkeyle ikisine baktı ardından homurdanarak hızla yanlarından uzaklaştı. Connor, arkasından bakmaktan alamamıştı kendisini. Örgülü uzun saçları her adımıyla sağa sola savruluyordu. Öfkeli ve uzun adımlarına rağmen kalçalarıysa baştan çıkarıcı bir şekilde salınıyordu. Dudaklarının tadı geldi aklına ve içi yine arzuyla doldu. Bu kadında kanını alevlendiren bir şeyler vardı. Aileen istesin ya da istemesin Riordan’ın ona dokunduğunu düşünmek bile Connor’ı çılgına çeviriyordu.

“Aileen, benim MacEgan.” Riordan tekrar harekete geçmemişti ama ses tonundaki tehdit gayet açıktı.

“Öyle mi? O halde neden sana sırtını dönüp gitti?”

“İkimize birden sırtını döndü. Ama sen yakında buradan çekip gideceksin. Bense burada kalıp onu bekleyeceğim.” Kibirli bir tavırla sırtıp arkasını döndü ve çadırlara doğru yürüdü.

Connor öfkesine hâkim olmaya çalıştı. Riordan’ın arkasından gidip yeni bir kavga başlatmanın manası yoktu. Ama Aileen’i onunla birlikte düşünmeye bile tahammül edemiyordu. Riordan’la evlenip yatağını paylaşabileceğini düşünmek, içinin kıskançlıkla dolmasına neden oluyordu.

Aileen, uzun zamandır hissetmediği güçlü bir duyguları harekete geçirmişti içinde. Sahiplenme ve koruma.

Sonraki bir saat içerisinde Connor’ın arzusu söneceğine daha da alevlendi. Etrafındaki eğlenceli kalabalığa rağmen bir köşeye çekilip, Aileen’i çırlıçıplak soymanın, vücudunun her köşesini okşayıp öpmenin hayalini kurdu. Göğüslerinin hassas olup olmadığını merak ediyordu. Ona dokunduğunda arzuyla titreyip titremeyeceğini bilmek istiyordu. Meme uçlarını emdiğinde solukları hızlanacak mıydı? Aslı

önemlisi hayal ettiği tüm bu şeyleri yapmasına Aileen’in izin verip vermeyeceğiydi?

Uzun bir arayışın ardından, bir grup aktörün sergilediği oyunun seyircileri arasında buldu onu. Aktörlerin şakalarına gülüyordu.

“Aileen,” dedi yanına sokularak. Genç kadın, döndü ama değil bir şey söylemek ona gülümsememişti bile. “Kulübeye dönüyorum,” dedi. “Eğer zamanın olursa yaralarımın birine pansuman yapmanı isteyeceğim senden.”

Aileen’in gözleri kısıldı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Pansuman mı? Ama sen...”

“Biri bu gece omzumu yumrukladı.” Eliyle genç kadının yumruk attığı yeri işaret etti. “Sanırım fena halde morardı.” Gülümsemesini zorlukla bastırıyordu. “Sen dönene kadar bekleyeceğim.”

“Çok uzun bir süre beklemek zorunda kalacaksın,” dedi genç kadın ifadesiz bir sesle ama gözleri ilgiyle parlıyordu.

Connor, Aileen için beklemeye degeceğine inanıyordu.

“Aileen.” Küçük bir el eteğini çekiştirdi. Dönüp baktığında Bridget’in evlatlığı Zaira’yı gördü.

“Ne oldu Zaira? Birine bir şey mi oldu?”

Küçük kızın gözlerinde endişeli bir ifade vardı. “Bridget hiç iyi görünmüyor.”

“Bebeğin doğma zamanı mı geldi?”

Zaira başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ama korkuyorum.”

“Nerede şimdi?”

“Kadınların çadırının yanında. Bütün günü kadınlar konseyinde geçirdi şimdide ozanlarla birlikte hikâyeler anlatıyor.”

Aileen küçük kızla birlikte kadınlar için kurulan çadıra doğru yürürken Illona’ya haber verip vermediklerini düşündü. Yeni şifacıyı düşünmek bile içini karartıyordu ama Bridget’in reisin kararlarına uyacağı çok açıktı.

Reisin ikizlerini hatırladığında içi bir an korkuyla doldu. Onlar için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama küçücük bedenleri hayatta tutmayı başaramamıştı. Ya Bridget’in bebeğinin doğumunda sorun

çıkarsa? Bu sorumluluğu tek başına yüklenmek istediğinden emin değildi. Bir başka şifacının işine müdahale etmesi düşüncesinden nefret etse de yeni doğmuş bir bebeği koruma hissi daha ağır basıyordu.

Zaira elinden çekiştirerek onu çadıra soktuğunda loş ışıktaki etrafa bakınarak kuzenini görmeye çalıştı Aileen.

Bridget bir eli karnının üzerinde hikâye anlatmayı sürdürüyordu ama her halinden acı içerisinde olduğu belliydi. Sancıları başlamış olmalıydı. Hikâye sona erene kadar bekledikten sonra yerde oturan çocukların arasından geçerek kuzeninin yanına gitti.

“Sancılar ne zaman başladı?”

“Birkaç saat önce. Bebeğin gelmesine daha zaman var. Illona’ya haber gönderdin mi?”

“Henüz haberi yok.” Aileen küçük kıza döndü. “Illona’yı bulup buraya getirebilir misin?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“O halde onu tanıyanlara sor. Bebeğin doğmak üzere olduğunu ve ona burada ihtiyacımız olduğunu söyle.”

Bridget uzanıp Zaira’nın kolunu tuttu. “Bebeği kendi kulübemde doğurmak istiyorum Illona’ya oraya gelmesini söyle.”

“O kadar zamanımız olmayabilir,” dedi Aileen. “Bence...”

“Hayır.” Hamile kadının yüzünde inatçı bir ifade belirdi. “Bütün bebeklerimi, büyükanneimin ördüğü battaniyeye sardım. O battaniye hepsine şans getirdi. Bebeğimi bundan mahrum bırakmayacağım.”

Aileen itiraz etmek için ağzını açtı ama kuzenin inatçı bakışları boşa nefes tüketeceğini söylüyordu.

“Bridget’in söylediğini yap,” dedi Zaira’ya. “Illona’ya haber verdikten sonra kulübeye git ve ateşi yakıp Bridget’in yatağını hazırla.”

Zaira gözden kaybolunca, Aileen kalkması için Bridget’e yardım etti. “Bu seferki diğerlerinden daha hızlı gelecek gibi görünüyor. Yürüyebilecek misin?”

“Elbette.” Bridget gülümseyerek kuzeninin koluna girdi ve ağır adımlarla yürümeye başladı. “Endişeli görünüyorsun.”

Doğumlarda daima bir risk vardı ama bir kadının doğumuna yardımcı olmak Aileen’in en keyif aldığı işlerden biriydi. Yeni hayatın

başlangıcına tanıklık etmek ve bir bebeğin ilk çığlığını duymak büyük bir mutluluktu.

Birkaç adım sonra Bridget birden durdu ve derin derin nefes aldı. Sancının etkisiyle gözlerini yummuş, Aileen’in kolunu sımsıkı kavramıştı.

Aileen kuzenine belli etmeden, sancılar arasında zamanı ölçmek için sessizce sayıyordu. Bridget’ı doğum için eve götürecek kadar zamanı olmamasından korkuyordu. Etrafına bakındı ve onlara yardımcı olacak birilerini aradı. Bir at arabası o anda çok işlerine yarayabilirdi.

Ağabeylerinden birini görünce yüzü aydınlandı. “Cillian,” diye seslenerek elini salladı.

Cillian neşeye gülerek yanlarına geldi ve kardeşini kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Seni görmeyeli uzun zaman oldu. İyisin değil mi?”

Aileen başıyla onayladı. Kolundan tutup onu kuzeninden biraz uzaklaştırdı ve Bridget’in durumunu anlattı. Cillian kaşlarını çatarak genç kadına baktı.

“Artık şifacılık yapmana izin verilmiyordu hani?”

“Bu doğru ama Bridget’ı bu halde yalnız bırakamam. Onu eve götürmek için at arabasına ihtiyacımız var. Yardım edecek misin?”

“Yeni şifacıya ne oldu? Bu onun sorumluluğu.”

“Ona haber gönderdik.” Cillian’ın bakışlarındaki ciddi ifadeyi görünce hemen ekledi. “Bridget kuzenimiz. Illona gelene kadar ona yardım etmeme Seamus’un karşı çıkacağını sanmıyorum.”

Ağabeyi derin bir iç geçirerek başını iki yana salladı. “Aileen, sen nersen de Seamus bundan hiç hoşlanmayacaktır.”

“Lütfen Cillian. Bridget’in bize ihtiyacı var, o aileden. Bu haliyle kulübeye kadar yürütmesine imkân yok.”

Sonunda Cillian pes etti. “Eğer şifacı olarak yeteneğinden en ufak bir kuşum olsa bunu asla kabul etmezdim. Bridget’ı taşımak için bir araba getireceğim sonrada gidip Illona’yı bulacağım.”

“Teşekkür ederim.” Aileen ağabeyini yanağından öptü.

“Bu arada Connor MacEgan’la senin hakkında duyduklarım ne anlama geliyor.”

Aileen'in yanakları kızardı, "Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Ben de anneme sorarım. Bilmek istediğim her şeyi bana anlatacağına eminim."

"Ama hiç biri doğru değil," diye seslendi ağabeyinin arkasından. Cillian ilerde atı arabaya bağlarken etrafına bakındı: Frasier'a haber göndermesi gerekiyordu, karısının doğum yapmak üzere olduğunu bilmeliydi. Lorcan'ı gördüğünde seslenerek yanına çağırdı.

"Hemen Frasier'ı bul. Bridget'ın doğurmak üzere olduğunu söyle. Acele kulübeye gelsin."

Lorcan sözlerini ikiletmeden koşarak kalabalığın arasında karıştı ve Frasier'ı aramaya koyuldu.

Aileen tekrar Bridget yanına döndü ve yürümesine yardımcı oldu. Hareketleri daha da ağırlaşmıştı.

"Cillian at arabasını hazırlıyor. Yakında evde olacağız."

"O zamana kadar tarlada doğum yapmazsam tabi." Bridget'ın dudakları acıdan bir çizgi halini almıştı. Yeni bir sancıyla iki büklüm olduğunda Aileen kuzenini sıkıca tutup sancı geçene kadar ona destek oldu.

"Burada olmana seviniyorum Aileen," dedi genç kadın soluk soluğa. "Seamus şifacı olmanı yasaklamış olabilir ama ben, sana daima güvendim."

Aileen'in içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Uzun zamandır bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı ve bunun için kuzenine minnettardı. O sırada Cillian, at arabasıyla yanlarında belirdi. Birlikte Bridget'ı arabaya bindirdiler. Frasier henüz görünürlerde yoktu ama Lorcan'ın onu bulacağından emindi Aileen.

Festival ateşlerini arkalarında bırakıp Bridget'ın kulübesine doğru yol alırken Aileen'in aklına Connor geldi. Onu bekleyeceğini söyleyerek kulübeye geri dönmüştü ama bu gidişle gerçekten de uzun bir süre beklemek zorunda kalacaktı. Bridget'ın bebeği doğana kadar onu bırakması mümkün değildi ve şafakta önce eve geri dönebileceğini sanmıyordu.

Araba, taş kulübenin önünde durdu ve Cillian'la birlikte kuzenini yatağına taşıdılar. Zaira çoktan bir kazan suyu ısınması için ateşin üzerine koymuştu.

"Illona gelene kadar kalmamı ister misin?" diye sordu Cillian.

"Hayır. Yardımın için teşekkür ederim," dedi Aileen. "Ve bana güvenip bunu yapmama izin verdiğin için."

Cillian gittikten hemen sonra Frasier gelmişti. Karısının daha önceki doğumlarında yanında olmasına rağmen rengi Bridget'ın renginden de solgundu.

"Seni burada istemiyorum," dedi Frasier soğuk bir tavırla. "Illona'yı beklemeliyiz."

"Illona daha gelmedi. Sen onu bekleyebilirsin belki ama bebek bekleyecek gibi görünmüyor. Bridget'ın tek başına doğum yapmasını mı tercih edersin?"

Frasier gergin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Seamus senin lanetli olduğunu söylüyor. İkizlerine olanlardan sonra Bridget'e yaklaşmana izin veremem."

Aileen adamı sarsıp aklını başına getirebilmeyi çok isterdi. "Üç çocuğunun doğumunda da ben vardım Frasier Ó Duinne. Hiç birine bir şey olmadı."

"Bu lanetten önceydi."

"Lanet diye bir şey yok." İçinde hızla yükselen öfkeye hâkim olmaya çalıştı. Bebeğin doğmasına az bir zaman kalmıştı ve o burada aptal bir adamın batıl inançlarıyla muhatap oluyordu.

Bridget acıyla haykırdığında Frasier'ın yüzü çaresizlikle kasıldı. Aileen her şeye rağmen, onun karısını ne kadar sevdiğini ve elinde olsa acısını dindirmek isteyeceğini biliyordu.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. İçten içe hayır demesi için dua ediyordu.

Frasier'ın omuzları çöktü yüzünde ylgın bir ifade belirdi. "Hiç zaman kalmadı değil mi?"

Aileen başını iki yana salladı. "Bebek yolda."

Frasier bir an düşünceli gözlerle onu süzdü. Kafasının içinde Aileen gittiği takdirde olabilecekleri tartıyor olmalıydı. Genç kadın uzanıp Frasier'ın elini tuttu. "Sana yemin ederim ona iyi bakacağım. Bridget güçlü ve sağlıklı bir kadın. Her şey yolunda gidecek. Illona'nın gelmesi de an meselesi."

“Onu bırakıp gitmen Bridget’in hiç hoşuna gitmez.” İsteksiz de olsa Aileen’in kalmasına izin verdi ve kulübenin içinde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Neyse ki çocuklar klandaki diğer çocuklarla birlikte çadırlarda uyuyorlardı. Annelerinin acı çığlıkları onları mutlaka dehşete düşürdü.

Sonraki bir saat içerisinde Aileen, Frasier’ı saçma sapan görevlerle kulübeden birkaç kez uzaklaştırdı. Bridget’in sinirlerini bozacak kadar telaşlı ve gergindi çünkü. Sonunda Illona da gelmişti. Kontrolü ele alıp Aileen’i saf dışı etmek yerine ona yardım etmesi genç kadını şaşırtmıştı.

Aileen, doğumun son aşamasında Bridget’e yardım etmesi için Frasier’ı içeri çağırdı. Genç adam, karısı ıkınırken, onun arkasına geçip destek oldu. Bridget’in çığlıkları, Aileen’in yumuşak bir sesle söylediği ilahilere karışıyordu. Illona da ilahilere eşlik ederek Aileen’in yanında yerini aldı ve iki kadın el birliğiyle yeni bir bebeğin dünyaya gelmesine yardım ettiler.

Minik bebeği ellerine aldığı anda Aileen hemen ağzını temizledi. İlahi seslerine bu kez yeni bebeğin ilk çığlıkları karışıyordu. Bebeği, annesinin karnının üzerine yatırırken sadece Bridget’m değil, Aileen’in de yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Kızın çok güzel Bridget.”

“Gerçekten çok güzel,” dedi Bridget yorgun bir gülümsemeyle ve bebeğinin başını okşadı. O arada Illona da bebeğin kordonunu kesip düğümlemişti.

“Çok iyi bir iş çıkardın Aileen,” dedi kadın sonunda. “Ben bile daha iyisini yapamazdım.”

Illona’nın bu iltifatı elbette gururunu okşamıştı ama yerini bir başka şifacının aldığı da hatırlatmıştı aynı zamanda. Ama o anda bunları düşünmek yerine çok daha önemli şeylere konsantre olması gerekiyordu. Neyse ki doğum sırasında bir komplikasyon olmamıştı ve Bridget’in özel bir tedaviye ihtiyacı yoktu. Illona’yla birlikte doğum sonrası gerekli işlemleri gerçekleştirdiler.

Anneyle bebeği yıkadıktan sonra Bridget’e temiz bir gecelik giydirdiler, bebeği de büyükannenin dokuduğu battaniyeye sardılar.

Bridget yeni bebeğiyle birlikte temiz yatağını yerleştirildiğinde Aileen için de gitme zamanı gelmişti. Herkese veda edip dışarı çıktı ve yalakta ellerini yıkadı. Yaz gecesi olmasına rağmen hava oldukça serindi. Aileen titreyerek şalını omuzlarına sardı ve sessiz gecede yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kulübesinin yolunu tuttu.

Kulübeye ulaştığında Connor’ın kapıda durduğunu görünce şaşırıldı. İri bedeni bütün girişi kaplamıştı. Aileen’e bir bardak likör uzattı ve içeri girmesi için kenara çekildi.

“Lorcan, Bridget’in doğum yaptığını söyledi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa her şey yolunda gitmiş.”

“Evet. Çok güzel bir kızı oldu.” Aileen’in gülümsemesi daha da genişledi. “Uyumamışsın.”

“Seni bekleyeceğime söz vermiştim.”

Sıcak bir heyecan dalgası sardı Aileen’in bedenini. Bealtaine gecesine geri dönmüşlerdi adeta ama bu defa ilk hareketi yapan Connor olmuştu. Genç kadının kalp atışları hızlandı. Bunu gerçekten istiyor muydu? Yakında gideceğini bile bile Connor’la beraber olabilir miydi?

Connor ateşin üzerindeki güğümü alıp sıcak suyu küçük bir leğene boşalttı. “Otur.”

Aileen, genç adamın aklından neler geçtiğini anlamıyordu ama sessizce boyun eğip ahşap banka oturdu. Connor önünde diz çöküp ayağını ellerinin arasına aldığı anda niyetini anlayarak şaşkına döndü.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ama istiyordum.” Bir avuç sıcak suyu genç kadının ayağının üzerine döktü ve parmaklarının izin verdiği ölçüde ovmaya başladı. Bunun için ne kadar çaba sarf ettiğinin farkındaydı Aileen ve gözyaşlarına zorlukla hâkim oluyordu.

Kollarına atılmamak için kendisini zor tuttu. Bunu yapmasını engelleyen tek şey gururuydu.

“Senin için diğer kadınlardan hiçbir farkım yok Connor.” Ayağını genç adamın elinden kurtarıp ayağa kalktı birden. Bu tatlı işkeneye daha fazla dayanamayacaktı.

“Yanıyorsun Aileen.” Connor da ayağa kalktı ve gri gözlerinde yoğun bir ifadeyle genç kadına baktı. “Bu gece seni daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum.”

Yıllar önce, ilgisini çekmek için her şeyi yapmasına rağmen onu istememişti. Birlikte geçirdikleri o tek geceyiye hatırlamaya dahi tahammül edemiyordu. Ve şimdi karşısına geçmiş onu, başka hiçbir kadını istemediği kadar çok istediğini iddia ediyordu.

Aileen daha düşüncelerini toplayıp bir tepki veremeden Connor, başını eğip onu öpmeye başladı. Dili dudaklarının arasından içeri kaydığında Aileen’in içindeki ses, onu durdurması, bu çılgınlığa engel olması için haykırıyordu ama yapamadı. Dudaklarını araladı ve zevk dansına kendi diliyle eşlik etti. Connor, nemli şalı omuzlarından aşağı sıyrırken onu öpmeye bir an bile ara vermemişti. Aileen, Connor’a yaslandı ve bedenin sıcaklığının verdiği keyifle inledi.

“Aileen,” diye fısıldadı genç adam arzudan boğuklaşmış bir sesle. Eli elbisesinin altına kaydığında genç kadının irkildiğini hissedince hemen durdu.

“Bunu istemiyor musun?” diye sordu.

Kalp atışları adeta kulaklarında yankılanıyordu. Mantiğiyla bedeninin arzuları büyük bir savaş içindeydi. Connor’a duyduğu ihtiyaca karşı koymaya çalıştı.

“Ne istediğimi bilmiyorum,” diye cevapladı dürüstçe. “Yakında gideceksin.”

Connor uzanıp, yavaşça yanağını okşadı. “O zamana kadar birbirimizden keyif alamayacağımız anlamına gelmez bu.”

Aileen gözlerini yumdu. “Ya senden hiç gitmemeni istersem? Burada kalıp, intikam almaktan vazgeçer misin?”

Ağır ağır başını iki yana salladı genç adam. “Kalamam Aileen.” Sağ elini kaldırıp parmaklarını işaret etti. “Eski gücüme kavuşmaya ihtiyacım var.”

Sözleri, genç kadının içindeki son umut kırıntılarını da yerle etmişti. Connor’ın gururu her şeyden önde geliyordu.

Sıcak dudakları boynunda dolaşmaya başladığında tüm bedeni arzuyla titredi. Bir süre için ihtiyaçlarının, arzunun, mantığına baskın çıkmasına izin verdi. Connor, elbisesinin bağcıklarını çözdükten

sonra, omuzlarından aşağıya sıyrıp yere bıraktığında ona engel olmadı. İç gömleğinin yakasındaki kurdeleyi çözüp beline kadar sıyırdığında da durdurmadı onu. Belden yukarısı çıplak bir halde genç adamın tam karşısında duruyordu.

“Tenin bana bu suyu hatırlatıyor,” dedi Connor boğuk bir sesle. “Duru ve sıcak.” Sıcak sudan bir avuç alıp genç kadının ıslak göğüslerinin üzerine yaydı. Damlalar göğüslerinden aşağı süzülürken uçları bu temasa anında tepki vermiş, dimdik olmuşlardı.

Connor eğilip, meme uçlarından birini ağzına aldığı anda, Aileen her şeyi unuttu. Sadece ağzıyla bile bir kadını geri dönülmez bir noktaya nasıl getireceğini çok iyi biliyordu. Bacaklarının arasındaki sızı dayanılmaz hale gelip kıvrana kadar meme uçlarını tek tek emdi, diliyle okşadı genç adam.

Beyni halen itiraz ederken, bedeni kendini tamamen Connor’ın insafına bırakmıştı. Yıllar önce olduğu gibi büyük bir arzuyla öpmeye başladı genç adamı. Onu tekrar içinde hissetme özlemine artık karşı koyamıyordu.

Bedeni Connor’la olmak için kıvranıyordu. Tanrı biliyor ya, Aileen’in bu gece ona her şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

Aileen, genç adamın tuniğinin bağcıklarını çözüp, çıplak tenini okşayarak omuzlarından aşağı sıyırdı. Parmak uçları, göğsündeki savaş yaralarının üzerinde gezinirken Connor soluğunu tuttu. Dokunuşu genç adamın aklını başından alıyordu.

Ellerini kullanamamak, onu istediği gibi okşayamamak Connor'ı deli ediyordu. Elleri yerine dudaklarıyla dilini kullandı. Aileen'in kollarının arasında titremesi inanılmaz bir haz veriyordu ona. Bir dul ve anne olduğu halde masum bir bakire gibi utangaçtı.

Bir kadınla ilk kez seviştiği o geceyi hatırlatıyordu Connor'a. Bealtaine gecesinde de böyle dolgun ve diri göğüsleri okşamıştı.

"Bir zamanlar bana âşık olduğun doğru mu?" diye mırıldandı neden sonra.

Aileen birden gözlerini açtı ve telaşla "Hayır," dedi.

"Azıcık bile mi?"

"O kadar bile değil."

"Duygularımı incitiyorsun Aileen Ó Duinne," dedi genç adam şakacı bir tavırla.

"Senin duyguların yok Connor MacEgan. Arzuların var ve herhangi bir kadın arzularını doyurabilir."

"Hayır, herhangi bir kadın olmaz." Hakkında böyle düşünmesi hoşuna gitmemişti. Kadınlarla flört etmekten kaçınmazdı ama her önüne gelen kadınla yatmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Kadınlar zaman zaman onunla şakalaşır, dalga geçerlerdi ama Connor söylenelere aldırılmazdı çünkü onları umursamazdı.

Bu kadını umursuyordu. Ona ve düşüncelerine önem veriyordu ve hakkında o şekilde düşünmesi canını sıkıyordu. Aileen onun en zayıf ve çaresiz anlarına tanık olmuştu. Onu beslemiş, küçük bir çocukmuş gibi kendi elleriyle yıkamıştı. Ama Aileen Ó Duinne'i bir daha gördüğünde, eskisi gibi güçlü bir savaşçı olarak dimdik karşısında durmak istiyordu.

Dudaklarına uzanıp çok daha büyük bir tutkuyla öptü genç kadını. Saçlarındaki çiçek kokusu aklını başından alıyordu. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Arzuyla kıvrandığını, zevkle titrediğini görmek istiyordu. Doruğa ulaştığında, adını haykırdığını duymak için çıldırıyordu.

Connor'ın beklentilerinin aksine, Aileen titreyerek kendisini geri çekti. Bakışlarında arzusun yerini ürkek bir ifade almıştı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu. Tepkisi şüphe uyandırıyordu. "Yoksa Eachan seni incitti mi?"

"Hayır, asla." İçliğini kollarından yukarı, omuzlarına çekti ve çıplaklığını örttü. Elinin tersiyle yanaklarından aşağı süzülen yaşları sildi genç kadın. "Ama seninle sevişemem. Değişen bir şey yok."

"Anlayamıyorum Aileen. Neden?" Bakışlarındaki hüznü, göz yaşları içini parçalıyordu. "Sorun ne? Yaptığımızda yanlış olan bir şey yok. Kimseyi incitmiyoruz."

"Ben incineceğim," diye fısıldadı genç kadın ve arkasını döndü. "Seninle olamam Connor. Geçmiş bir kenara bırakabileceğimi sanmıştım ama yapamam."

Connor bir cevap veremeden kulübenin kapısını açtı. "Lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

Connor, onunla tartışmadı. Tuniğini aldıktan sonra hızla çıktı kulübeden. Sözleri gurunu incitmişti ve ona bakmak bile zor geliyordu. Hayatında ilk kez bir kadın tarafından reddedilmişti.

Bu onu beklediğinden daha çok sarstı. Aileen, bir şekilde onu Riordan'la bir tutmuştu ve bundan hiç hoşlanmamıştı genç adam. Ama neden? Sorun neydi? Elleri mi?

Ellerinin görüntüsünden mi rahatsız olmuştu? Sağ eline baktı ve içi tiksintiyle doldu. Elbette onu reddederdi. Hangi kadın bu elleri vücudunda hissetmek isterdi ki?

Kabul etmek istemese de bir kadın tarafından arzulananmak, bir daha savaşılmayacak olmaktan daha çok sarsmıştı genç adamı.

Tuniğini üzerine geçirdi ama bağcıklarına dokunmadı. Hasta kulübesinin girişinde durup bir süre karanlığa dikti gözlerini. Aileen'in tepkilerini hayal mi etmişti?

Onu öpmüş, göğüslerini okşamasına, emmesine izin vermişti. Son ana kadar arzuyla karşılık vermişti Connor'a. Birden değişen ne olmuştu? Aileen geçmişte, unutamadığı bir sorun mu yaşamıştı yoksa istemediği Connor mıydı?

Ay, bulutların ardına gizlenmişti. Otların üzerini ince bir çiğ tabakası kaplamıştı. Güneşin doğmasına çok az bir zaman kalmıştı. Havadaki neme bakılırsa, yine yağmur yağacaktı.

Uzaktan gelen bir ses Connor'ın dikkatini çekti. Nal seslerine benziyordu. Connor kulübeye girip sol eliyle ağabeyinin kılıcını kavradı. Gelenin kim olduğunu, niyetinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu ama hazırlıksız yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

Dişarı çıktı ve hızla yaklaşan atın sırtındaki çocuğu gördüğünde huzursuzluk yerini endişeye bıraktı. Whelon'un bu saatte orada ne işi vardı?

"Sorun ne?" diye sordu çocuk atı önünde durdurduğunda.

"Ozanlardan biri," dedi Whelon soluk soluğa. "Öldü. Adamın kollarını gördüm, yaralarla kaplıydı. Aileen'in bilmesi gerek."

Connor bedeninin buz kestiğini hissetti. Daha önce böyle bu hastalığın, sağlıklı bir adamı birkaç gün içerisinde yiyip bitirmesine tanık olmuştu.

"Burada bekle."

Kapıyı çalmadan kulübeye girdiğinde Aileen korkuyla yerinden sıçramıştı.

"Meydana geri dönmeliyiz. Ozanlardan biri ölmüş."

"Nasıl?" Aileen sepeti alıp şifalı otlar, sargı bezleri ve iksirlerle doldurmaya başladı.

"Onlara ihtiyacın olmayacak."

"Adamın öldüğünden emin misin?"

"Whelon emin," dedi Connor. "Kollarında yaralar varmış, çiçek hastalığından ölmüş olmalı."

Aileen'in rengi soldu ve korku dolu gözlerle genç adama baktı. Hemen sonra şalını omuzlarına sardı ve kapıdan çıkmadan kısa bir dua okudu.

"Sen de dua etmeye başlasan iyi olacak. Eğer gerçekten çiçek hastalığıysa, başımız büyük dertte."

Sakin görüntüsüne rağmen Aileen'in korktuğunu biliyordu Connor. Çiçek hastalığı, amansız bir hastalıktı. Kendini hemen göstermezdi, bazen günler, bazen haftalar alırdı ortaya çıkması.

"Kimseye bir şey söylemeyin," diye uyardı Aileen. "Bir köy dolusu insanın paniğe kapılıp aptalca şeyler yapmasını istemiyorum."

"Ya diğer şifacı? Illona'ya söyleyecek misin?"

"Bilmesi gerek. Ama önce cesedi görmeliyim. Emin olmak için yaralarını kontrol etmem gerek. Eğer gerçekten çiçek hastalığıysa Illona'ya haber göndeririz."

Connor, genç kadının Whelon'un arkasına ata binmesine yardım etti. "Hemen arkanızdan geliyorum ben de."

At dörtlüye hızla uzaklaşırken Connor arkalarından dua etmeye başladı. Ağabeyinin bıraktığı atı eyerlemek her zamankinden uzun sürmüştü. Sonunda yola çıktığında içi endişeyle doluydu. Bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. Bu salgından kimlerin sağ kurtulacağını merak etti. Ve kimlerin toprağın altına gireceğini.

Kutlama meydanına vardıklarında Whelon atı doğruca ozanların kamp yaptığı yere sürmüştü. Hemen sonra Connor da onlara katıldı. Whelon şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu. Adamı son gördüğü barınakların yerinde şimdi sadece birkaç ip parçası ve ezilmiş otlar vardı.

“Buradaydı. Onu gördüm,” dedi Whelon inanamayarak. “Nereye gittiler? Barınakları da kaldırmışlar.”

Aileen, Whelon’un doğruyu söylediğinde şüphe duymuyordu. Ve gördüğü yaralar gerçekten çiçek hastalığının izleriyse, adamların gecenin bir vakti toplanıp kaçmak için çok geçerli nedenleri vardı.

“Bekleyn,” dedi Connor ve sağ taraftaki belirsiz bir noktayı işaret etti. “Kokuyu alıyor musunuz?”

Aileen, koşarak genç adamı takip etti. Çadırların arasından hızla geçip açık arazide yanan ateşe doğru ilerlediler. Yanmış et kokusu midesini kaldırmıştı. Baştan savma yakılmış ateş kutlama meydanına uzak bir yerdeydi ve içinde de bir insan bedeninin kalıntıları vardı.

Aileen geri bir adım atıp istavroz çıkarttı ve adamın ruhu için dua etti. Cesede çok yaklaşmamaya çalışıyordu zaten kararmış deri üzerinde çiçek hastalığına dair bir iz bulmak mümkün değildi.

“Bana gördüğün yaraları tarif et,” dedi Whelon’a.

Çocuk bakışlarını zorlukla cesetten ayırdı. Rengi solmuştu ve gözleri dehşet doluydu. Ölüme yabancı biri hiç değildi ama bu çok farklıydı.

“Kollarında küçük böğürtlenlere benzeyen yaralar vardı. Yanakları kırmızıydı ve terliyordu. Çok kötü öksürüyordu.”

Aileen akşam saatlerinde karşılaştığı adamı hatırladı. Öksürüğü ciddi bir hastalığın işaretiydi ama çiçek yarasına benzer bir şey görmemişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Connor.

Aileen başını iki yana salladı. “Yaraları görmeden kesin bir şey söylemek çok zor. Birçok hastalık birbirleriyle benzerlik gösterir. Sandığımız şey olmayabilir.”

“Ama adam çiçek hastalığı olduğunu söyledi,” dedi Whelon korkuyla. “Ölmeden hemen önce.”

Bütün bir köyün çiçek hastalığına yakalanıp öldüğüne dair söylentiler duymuştu. Aynı şeyin kendi insanların başına geldiğini düşünmek bile istemiyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Whelon.

Aileen, bir koluyla çocuğa sarıldı. “Senin eve gitmen gerek. Korumacı baban, onu endişelendirdiğin için seni öldürmezse güzel bir uyku çekip dinlen.”

“Ya adam? Onu burada bırakamayız.”

“Ben çaresine bakarım,” dedi Connor.

Aileen minnetle genç adama baktı. Kısa bir süre sonra geceyi çadırlarda geçirenler uyanacaklardı ve adamın cesedini bulmaları fazla zamanlarını almazdı. Ozanlar oradan ayrılmış çok olmuştu, gitmeden önce cesedi saklamaya çalıştıkları da çok açıktı. Kimse bu adamı aramaya gelmeyecekti.

“Teşekkür ederim,” dedi ve koluna dokunmak için uzandı.

Connor geri çekilmiş ve gri gözlerinde bir an için öfke parıltıları belirip kaybolmuştu.

“Gidip biraz dinlenmelisin,” dedi Connor soğuk bir tavırla.

Aileen kafası karmakarışık bir halde arkasını dönüp uzaklaştı. Connor’dan gitmesini isteyen kendisiydi. Doğru kararı verdiğinden emindi ama soğuk tavrı içine dokunmuştu. Aralarında görünmez bir duvar örülmüştü.

Ata binmesi için Whelon’a yardım etti. Çocuğun yüzünden yorgunluk akıyordu ama bakışları halen dehşet doluydu. Dönüp Connor’a baktı, aradaki mesafeye rağmen onu kolayca seçebiliyordu.

Ona yardım edeceğine dair söz vermişti ve bu sözü tutmalıydı. Yırtık kasları, tendonları iyileştirmenin, güçlendirmenin yolları vardı. Bu haftalar alabilirdi ama denemeye değermişti. Tabi Connor izin verirse. Yırtılan kasları iyileştirip, güçlendirmek için Kyna’nın öğrettiği egzersizleri gayet net hatırlıyordu. Connor MacEgan’ın, ellerini eskisi gibi kullanabilmesi için gerekeni yapacak ama her ne pahasına olursa olsun bir kez daha çekimine kapılmayacaktı.

Tabi salgında hepsi ölmezse.

Bir hafta sonra Connor, kılıcı sağ eline alıp ağırlığını tarttı. Ağırlığa isyan edercesine bir sancı saplandı bileğine.

Yüzünü acıyla buruşturduğu Aileen'in gözünden kaçmamıştı elbette. "Diğer elini dene," dedi sakın bir tavırla.

Aileen her gece parmaklarına masaj yapıyor, ardından ince çubuklarla destekleyerek sarıyor. Parmaklarının eskisi gibi düz durmasını sağlamak için bunun gerekli olduğunu söylemişti. Connor ilk anda pek ikna olmamıştı ama daha ilk birkaç günde hissedilir bir fark yaratmıştı.

Connor kılıcı sol eline geçirdi ve birkaç hareket yaptı. Aileen hemen yanında duruyordu ve lanet olsun, dikkatini dağıtıyordu. Son bir hafta içerisinde ona olan arzusunda en ufak bir azalma olmamıştı tersine her geçen gün onu çok daha fazla arzuluyordu. Aileen'i düşünmeyi bırakmalı ve iyileşmeye konsantre olmalıydı.

Hayali düşmanına karşı ani atağa geçti ve birkaç bilek hareketiyle kılıcı elinde çevirdi. Bileğine saplanan sancı dayanılır gibi değildi ama kendisini devam etmeye zorladı.

"Yeter," dedi Aileen ve Connor sessizce itaat etti. "Parmaklarına bakayım."

Connor elini uzattığında genç kadın tek tek parmaklarını, eklem yerlerini kontrol etti. "Bunların tekrar sarılması gerek."

Başparmağıyla eklemlerin üzerine hafif hafif masaj yaptı. Şefkatli dokunuşları Connor'ın soluğunu kesiyordu. Ardından tek tek parmaklarını çekti.

"Ne hissediyorsun?"

"Acı."

Aileen kaşlarını çattı ardından onu hasta kulübesine götürdü. Sağ elinin parmaklarını düzleştirdi. "Elini tekrar saracağım. Birkaç gün daha kullanma bu elini. İstedğim sonucu verirse kaslarını doğru şekilde güçlendirebiliriz."

Aileen önce bir kat elini sardı. Tüm dikkatini avcuna vermişti ama Connor çok farklı hisler içerisindeydi. Ona dokunamamak bir işkenceydi adeta. Genç kadın, yamuk parmaklardan birine dokunup irkildiğinde Connor utançla kızardı. Parmağı bir insandan çok hay-

vana aitmiş gibi görünüyordu. Aileen'in tiksınmesine şaşmamak gerekirdi.

"Bana yalan söyledin," dedi genç kadın yavaşça. "Söylediğinden çok daha fazla canının yanıyor olmalı."

"Bir savaşçı acıya alışıktır. Önemli bir şey değil."

"Acını azaltacak bir iksir verebilirdim."

"Günlerimi uyuyarak geçiremem Aileen."

Genç kadın sessizce elini sarmayı sürdürdü. Parmaklarını tek tek çubuklarla destekledi son olarak tüm elini ve bileğini sardı.

"Bridget'la bebeği nasıllar?" diye sordu Connor can sıkıcı sessizliğe bir son vermek umuduyla.

Aileen hafifçe gülümsedi. "Bebek çok tatlı. Özellikle kucağında uyumasına bayılıyorum."

"Onları her gün görüyor musun?"

Aileen başıyla onayladı. "Bridget'a durumlarını kontrol etmek için olduğunu söyledim ama aslında bebeği kucağıma almak için gidiyorum. Bu duyguyu özlemişim. Rhiannon'un bebeklik günleri çok gerilerde kaldı."

"Daha çok çocuğun olmalı."

Aileen'in gülümsemesi soldu. "Bunun için bir kocaya ihtiyacım olacak ama şu anda tekrar evlenmek gibi bir arzum yok." Yanakları öfkeyle kızarmıştı. Birden başını kaldırıp, alayla genç adama baktı. "Sen neden hiç evlenmedin?"

"Kendime ait arazim yok," dedi Connor. "Klan reislerinin kızları koca seçiminde çok titizler. Benim gibi fakir bir soyluyu koca olarak kabul edecek kadın sayısı çok az."

"Baban sana biraz da olsa mülk bırakmış olmalı."

Connor hafifçe omuz silkti. "Babamın bıraktığı mülk küçük bir arsadan ibaret. Onu da ağabeyime verdim. Kiralardan pay alıyorum ama kendime ait bir kalem yok."

"İhtiyacın var mı? Bir çiftçi olarak mutlu olamaz mısın?"

"Keşke olabilseydim." Sahip olduklarıyla yetinmesi ve daha fazlasını istememesi gerektiğini biliyordu ama ağabeyi tek başına koca bir kalenin idaresine ve binlerce dönümlük araziye sahipken küçük bir arsayla yetinmek zorunda kalması haksızlıktı.

Kral olmak için gerekli savaş tecrübesine ve becerisine sahipti. Ama kral olmak için Patrick'e meydan okuması gerekiyordu. Connor bunu yapamayacak kadar çok saygı duyuyordu ağabeyine.

“Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?” diye sordun Aileen.

“Eve döneceğim ve O'Bannion'la yüzleşme gününe kadar idman yapacağım.”

“Ya kaybedersen?”

Connor soğuk bir tavırla gülümsedi. “Ölürüm. Öldükten sonra hiçbir şeyin önemi kalmaz değil mi?”

“Bu ölümüne bir dövüş değil.”

“Ama öyle olacak.”

Aileen'in tepkisini görmeyi beklemeden kapıya yöneldi ve sol eliyle kapıyı açtı. Tepenin yamacında bir grup çocuğun beklediğini görünce şaşırdı. Hemen hemen Lorcan yaşlarındaydı hepsi sadece birkaç tanesi biraz daha büyük gibi görünüyordu. Kimisinin elinde tahtadan yapılma kılıçlar vardı, kimisinin büyük bıçak. En küçük olanın elindeyse bir ağaç dalı vardı.

“Askerlerin gelmiş,” dedi Aileen kuru bir sesle.

Lorcan yüzünde geniş bir gülümsemeyle öne çıktı. “Klan reisi Seamus Ó Duinne'den bir mesaj getirdim. Aileen'le senin bu akşam yemek için ona katılmanızı istiyor.” Resmi bir şekilde selam verdi ve tekrar gülümsedi. “Reise ne cevap vereyim?”

Connor, Aileen'e döndü, başıyla onayladığını gördü. “Reisin davetini kabul ediyoruz.”

“Gün batımından önce orada olmanızı istedi.”

Lorcan'ın heyecanını görünce bu davetten daha fazlası için orada olduğuna karar verdi ve “İstediğin başka bir şey mi var?” diye sordu Connor.

Yaşça büyük olanlardan biri öne çıktı. “Bizi de eğitmenizi istiyoruz efendim.”

Connor ne cevap vereceğini bilemedi. Aileen yanına yaklaştı ve koluna dokundu. “Hayatta bir çiftçi olmaktan daha farklı bir amaç istiyordun. Görünüşe göre kader senin adına kararı vermiş bile.”

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“AĞAÇ dalı ondan daha ağırdı,” diyerek hikâyesine son verdi Connor. Aileen gülerken gözlerine dolan yaşları sildi. Bütün günü bir grup erkek çocuğunun ellerindeki tahta kılıçlar ve ağaç dallarıyla birbirleriyle mücadele etmelerini izleyerek geçirmişti. Daha önce hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Connor onları ne azarlamıştı ne de onlara bağırıyordu. İki çocuk birbirlerini kovalayıp gerçek bir kavgaya tutuştuğunda bile gayet sakindi. Ellerinden tahta kılıçlarını almış ve diğerleri idmana devam ederken, kenarda oturup arkadaşlarını izlemeye zorlamıştı ikisini. İdmanda yer almamak, onlar için yeterince ciddi bir cezaydı.

Connor, yaşça büyük olanlara karşı daha dikkatli ve ciddi bir şekilde yaklaşmıştı. Duruşlarını düzeltmiş, kollarını güçlendirecek hareketler tavsiye etmiş ve ne tür saldırıların düşmanı hazırlıksız yakalayabileceğini göstermişti. Büyük bir dikkatle onu dinlemişler ve bir tanesi bile yaralarıyla ilgili bir soru sormamıştı. Hepsi, zamanla eskisi gibi dövüşebileceğine inanıyor gibiydiler.

Yan yana yürürken elleri birbirine değdi ve Connor, elini tuttuğunda Aileen karşı koymadı ama kalp atışları hızlanmıştı. Sanki olağandışı bir şey yokmuş, el ele yürümeleri gayet normal bir şeymiş gibi idman hakkında konuşmayı sürdürüyordu genç adam. Aileen gevşemeye çalıştı ama bir türlü başaramadı. Tek bir dokunuşu bile içinde fırtınalara neden oluyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan Seamus Ó Duinne'in kalesine varmışlardı bile. Taş duvarların dışında sadece birkaç tane kulübe vardı. Klan reisinin, ailesiyle birlikte yaşadığı kale burcu çoğu burca kıyasla küçük ve gösterişsizdi ama zenginliğin izlerini taşıyordu.

Hizmetlilerden biri Aileen'in pelerinini alırken Riona Ó Duinne uçarcasına yanlarına geldi ve kendini Connor'ın kollarına attı.

"Seni tekrar görmek çok güzel oğlum." Rionna, sanki küçük bir oğlan çocuğuymuş gibi Connor'ın saçlarını okşadı.

Aileen gülümsemesini zorlukla bastırdı. Kendi kanından olmasa da Riona'nın Connor'ı öz oğlu gibi sevdiği açıktı. Ama Aileen'e karşı anaç denebilecek en ufak bir duygu bile beslemiyordu. Genç kadını soğuk bir baş hareketiyle selamlamakla yetinmişti. Mesajı gayet açıktı. Aileen, orada istenmiyordu ama varlığına tolere edilecekti.

"Merhaba Riona."

Kadın, ona bir cevap verme gereği bile görmedi ve Connor'a dönüp gülümsedi. "Seni kutlamalarda gördüm ama birlikte daha çok zaman geçirmek istiyordum. Bunu Seamus'a da söyledim. Eğer seni buraya getirmezse bir daha onunla yatmamakla tehdit ettim kocamı."

Seamus bıkkın bir tavırla gözlerini devirdi. "Söylenmeyi kes kadın ve bırak adam içeri girip yemek yesin."

Riona, Connor'ın kolunu okşadı ve ısıltı gülümsedi.

"Hadi gel."

Connor dönüp Aileen'e elini uzattı. Riona'nın hoşnutsuz tavrına rağmen genç kadın kendisine uzatılan eli tuttu. Burada istenmediğini biliyordu ve neden davet edildiğini merak etmeye başlamıştı.

Büyük salona geçtiklerinde Connor onu uzun ahşap bir banka oturttu ve yanına yerleşti.

"Ellerin nasıl?" diye sordu Seamus, Connor'a.

"Her geçen gün güçleniyor," cevabını verdi genç adam. Ve bu doğrudu. Son günlerde belirgin bir değişim hissediyordu. Aileen her gün ellerini sarmak dışında belli bir takım egzersizler yaptırıyordu.

Seamus memnun bir tavırla gülümsedi. "Bu iyi." Aileen'e döndüğünde bakışları sertleşmiş ifadesi ciddileşmişti. "Bridget'la Frasier, bebeklerini senin dünyaya getirdiğini söylediler."

"Evet." Aileen sırtını dikleştirip doğrudan reisin gözlerinin içine baktı. "Bridget'ın çok sağlıklı bir kızı oldu."

"Hastalara müdahale etmen yasaklanmıştı."

"Kuzenimin yardımına ihtiyacı vardı." Yüzü öfkeyle kasıldı genç kadının. Ailesine yardım ettiği için onu azarlamaya nasıl cüret ederdi? Sürekli kendini savunmak zorunda kalmaktan ve haksız yere suçlanmaktan yorulmuştu artık.

"Illona, orada iyi iş çıkarttığını söyledi." Ses tonu nazikleşmiş miydi yoksa Aileen hayal mi kuruyordu? Seamus tekrar Connor'ın ellerine baktı. "O geceden sonra Illona, Flynn O'Bannion'un emriyle Dunhaven'a döndü. Bundan haberin var mıydı?"

Aileen başını iki yana salladı, içinde filizlenen umuda engel olamıyordu. "Hayır bilmiyordum. Burada kalacağını sanıyordum."

"Flynn, Connor'ın burada olduğunu öğrenince, Illona'ya geri dönmek emri verdi. Bir daha buraya gelmesini de yasakladı."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Seamus, kısa bir an karısına baktı. Rengi kül gibiydi. "Samhain kutlamalarına kadar tekrar klanın şifacısı olmana izin veriyorum. Bu süre içerisinde kendini kanıtlarsan şifacımız olarak kalabilirsin."

"Hayır," diye haykırdı Riona acıyla. "Şifacı olmasına izin veremezsin Seamus. Oğullarıma olanlardan sonra bunu yapamazsın. Onun yüzünden öldüler."

Aileen üzüntüyle başını iki yana salladı. Bir annenin acısı tüm acılardan üstündü. Riona'nın acısını hiçbir şeyin dindiremeyeceğini biliyordu. Belki zamanla biraz olsun yatışabilir ama asla dinmezdi.

Seamus karısının elini tuttu. "Korkman için bir neden yok aşkım. Kimseye bir zarar vermeyecek." Ardından Aileen'e döndü. İfadesi

soğuk ve sertti. “Ama Samhain’e kadar klanda tek bir ölüm bile olur-
sa bu toprakları terk edeceksin Aileen. Anlaşıldı mı?”

“Ben tanrı değilim. Doğal bir ölüme engel olamam. Eğer zamanı
gelmişse, benim yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Senin gözetiminde kimse ölmeyecek.”

“İmkânsız istiyorsun. Hiçbir şifacı böyle bir söz veremez.”

“O halde ben de yeni bir şifacı bulurum.”

“Başaramazsam beni burayı terk etmeye mi zorlayacaksın?”

“Evet.” Seamus en ufak bir taviz verecek gibi görünmüyordu.
Oldukça kararlıydı. “Kendini kanıtlayana kadar insanlarımız senin
lanetli olduğuna inanacak. Tek bir şey bile ters gitse, sana bir daha
güvenmeyecekler. Bu durumda sana neler yaparlar söylemek zor. Bu
senin güvenliğin için.”

Aileen kendisini bir uçurumun kıyısında gibi hissetti. Teklifi ka-
bul etmeyi istiyordu ama en ufak bir hatada evini ve ailesini terk
etmek zorunda kalacaktı.

Ozanın ölümü geldi aklına. Henüz çiçek hastalığının izlerine
rastlanmamıştı ama her şey mümkündü. Eğer salgın başlarsa, halka
yardım edecek kimse olmayacaktı. Seamus’un şartını kabul etmekten
başka şansı yoktu.

“Kabul ediyorum,” diye fısıldadı genç kadın sonunda.

“Sana yalvarıyorum Seamus,” dedi Riona. “Oğullarımıza olanları
düşün.”

“Ölümlerinden Aileen sorumlu değil,” diye araya girdi Connor
ve elini omzuna koydu. “Bunun için onu suçlayamazsınız.”

Aileen’in içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Connor’ın ona destek
olup, savunması çok şey ifade ediyordu.

“Whelon’un da hayatını mahvetti,” dedi Riona. “Babası gibi bir
lider olacaktı. Ama şimdi tek bacağı yok. Savaşamayan biri asla lider
olamaz. Reisin tek oğlu başka ne yapabilir?” Gözyaşlarına boğularak
yığılırcasına bankın üzerine oturdu.

Connor, koruyucu annesinin yanına gidip onu kollarının arasına
aldı ve alçak sesle kulağına bir şeyler mırıldandı. Her ne söylediyse
Riona’yı sakinleştirmişti. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve ayağa
kalktı kadın. “Özür dilerim, hemen dönerim.”

Seamus’un omuzları düşmüştü. “Halen ikizlerin yasını tutuyor.
Whelon’a her baktığında da acı çekiyor.”

“En azından Whelon halen yaşıyor, bunun için şükretmelisiniz.”

“Bu onun için yeterli değil,” dedi Seamus dalgın bir tavırla.

Riona az sonra ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde geri döndü.
Kocasının uzattığı gümüş kadehi aldı ve “Lütfen oturun,” diyerek
masayı işaret etti.

Masadaki yerlerini aldıklarında Aileen şarabından iri bir yudum
aldı ve tadı karşısında şaşkına döndü. Daha önce hiç bu kadar lezzetli
bir şarap içmemişti.

“Bunu nereden buldun? Bugüne dek içtiğim en güzel şarap.”

“Takas yaptım,” dedi Seamus gururla. “Saksonya’dan bir adam
geldi ve yanında daha önce hiç içmediğim kadar lezzetli bu şarabı
getirdi.”

“Evet, şarap o kadar lezzetli ki elini geri alamıyorsun,” dedi Rio-
na. “Kim bilir bu kaçınıcı kadehin. Burnunun ucunu görebilmene bile
şaşıyorum doğrusu.”

Aileen gülümsemesini, kadehinin ardına gizledi. Connor’ın ba-
cağının, bacağına sürüttüğünü hissedince irkilerek ona döndü ama
genç adam farkında değilmiş gibi bir hava içerisindeydi. Elinde ar-
pıyla bir müzisyen girdi salona ve hizmetliler yemek servisi yapar-
ken o da hafif bir melodi çalmaya başladı.

Zaman hızla akıyordu ama Aileen bir rüyadaymış gibiydi. Her
şeyi bir sis bulutunun ardından izliyordu sanki. Connor’ın bakışlarını
sık sık üzerinde hissediyordu. Aslında yaptığı her hareketi hissed-
iyordu. En ufak bir temas, bakış, aklını başından alıyordu.

Vücudunun tepkilerine karşı koymaya çalıştı ama çekimine karşı
koymak neredeyse imkânsızdı. Tekrar kollarının arasında olmak,
dudaklarını boynunda, göğüslerinde hissetmek istiyordu. Şarabının
tamamını bir seferde içti ve bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya
çalıştı. Gözlerini yumup derin bir soluk aldı. Tekrar açtıdaysa
karşısında seksi, erkeksi dudakları buldu.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu Connor şarap testisini işaret
ederek. Sesi baştan çıkarıcı bir melodi gibiydi. Gri gözleri bir kor-
gibi içini yakıyordu.

“Evet, lütfen,” diye fısıldadı. Şarabı fazla kaçırdığının farkındaydı ama halen ne yaptığının bilincindeydi. Yetişkin bir kadındı ve doğal olarak onun da bir takım ihtiyaçları vardı. Fiziksel ihtiyaçlar. Üstelik yıllarca bakışlarında arzu görmeyi hayal ettiği adam hemen yanında oturuyor ve tam da hayal ettiği gibi bakıyordu ona. Kalbini kaybetme riskine rağmen teklifini kabul etmeliydi aslında. Bu belki de onunla beraber olabilmek için tek şansıydı.

Seamus, hafifçe öksürerek boğazını temizlediğinde dikkatini tekrar ev sahibine çevirdi Aileen.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi dikkatli gözlerini Connor’a dikerek. “Flynn O’Bannion’a neden meydan okudun?”

Reisin bakışlarında endişe vardı. O da Aileen gibi, Connor’ın, O’Bannion karşısında fazla şansı olmadığını düşünüyor olmalıydı.

“Eğer sorun paraysa?”

“Hayır değil. Brehonlar karşılıklı aynı bedeli biçtiler. Kimsenin kimseye borcu yok.”

“O halde neden kabul etmedin?”

Connor’m ifadesi sertleşti. “Çünkü onurum söz konusu. Kızına elimi bile sürmedim. Anlaşmayı kabul etseydim, Deirdre’yi iğfal ettiğimi kabullenmiş olacaktım.”

“Bir hata için hayatını neden riske atıyorsun?”

“Çünkü intikam istiyorum. Savaşma becerimi, aileme iyi bir hayat sunma şansımı elimden aldı.”

Aileen soluğunu tuttu. Flynn O’Bannion’a meydan okumasının asıl nedeni sonunda gün ışığına çıkmıştı. Artık bir aile kurup, ailesine iyi bir yaşam sunabileceğine inanmıyordu Connor. O’Bannion ellerini parçaladığında, geleceğe dair düşlerini elinden almıştı.

Aileen onu artık çok daha iyi anlıyordu. Söz konusu gururundan çok daha öte bir şeydi. Tekrar bir şifacı olmak için kendisi nasıl her şeyi riske atıyorsa, Connor da hayatını riske atıyordu.

Gücüne tekrar kavuşursa belki bir klan reisi ya da kral olabilirdi. Lorcan ve Whelon gibi ona hayranlık duyan, savaşçı olarak eğitebileceği oğulları olurdu. Ama O’Bannion karşısında yenilgiye uğrarsa çok büyük bir bedel ödeyecekti.

“Ya ölürsen?” diye sordu alçak bir sesle. Gözyaşlarına zorlukla hâkim oluyordu.

“Ben zaten bir ölüyüm Aileen. Bu şekilde, en azından bir korkak gibi değil düşmanıyla yüzleşmiş bir savaşçı gibi öleceğim.”

Connor’ın bu konuda ne kadar kararlı olduğu açıktı. Flynn O’Bannion gibi bir kılıç ustasının karşısına çıkacak kadar güçlü değildi. Elleri yaralı olmasa bile onun gibi bir ustayla dövüşmek ölüme davetiye çıkartmakla aynı şeydi.

“Bir aptal gibi öleceksin,” diye fısıldadı Aileen. Daha fazla dinlemeye dayanamayacaktı, yaşların akmasına engel olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Seamus, Riona, özür dilerim ama benim gitmem gerek.” Connor’a dönüp bakmamıştı bile.

Kale kapısından çıkarken nöbetçi askerlerden biri küçük bir mesele yakıp genç kadına verdi. Meşalenin ışığında yol almaya çalışırken, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Connor’ın ölebileceğini düşünmeye bile dayanamıyordu.

Hemen arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda dönüp bakma ihtiyacı hissetmedi, gelenin Connor olduğunu biliyordu.

“Neyi merak ediyorum biliyor musun? Öleceğime inandığın halde neden gücümü geri kazanmam için bana yardım ettiğini?”

“Çünkü söz verdim,” cevabını verdi genç kadın. “Ve ben bir söz verdim mi tutarım.”

Connor, genç kadının omzuna dokundu ve “Lütfen bekle,” dedi.

Aileen durup yüzünü genç adama döndü. “Benden daha ne istiyorsun Connor?”

“Ölecek olmamın, seni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmek istiyorum.”

Ay ışığı yakışıklı yüzünde gölge oyunları yapıyordu. Yaşlar gözlerini yakıyordu genç kadının. Kalbini ondan korumak için çok geç kalmıştı. Çocuğunun babasının, O’Bannion’un kılıcıyla öleceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Çünkü ona halen âşıktı.

“Bütün çabalarım boşa gidecek,” diye yalan söyledi. “Yaralarını tedavi edip kemiklerini yerlerine oturtmak için o kadar uğraştım. Haftalarca senden başka hiçbir şeyle ilgilenmedim. Bütün bu çaba sen gidip kendini öldürt diye miydi?”

“Tek sebep bu mu?” diye sordu genç adam elinin tersiyle yanındaki yaşları silerek.

“Hayır. Tek sebep bu değil.”

Başka bir şey söylemeden Connor’a arkasını döndü ve onu öylece şaşkın bir halde bırakıp hızla uzaklaştı. Yüzü utançtan alev alev yanıyor, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. Duygularını bu şekilde açığa vurmak istememişti. Connor’ın ona karşı hissettiği tek şey arzuyken ona değer verdiğini bilmesini istemiyordu.

Gölgelerin arasında bir ses duydu ama dönüp bakmadı. Connor, onunla konuşmak niyetindeyse bunu gözlerden uzakta, kulübenin dört duvarının arasında yapmak zorundaydı. Bir kez daha klan halkının dedikodularına konu olmak istemiyordu.

Güçlü bir el ağzını kapatırken diğeri göğüslerini kavradı. Aileen şaşkınlıkla elindeki meşaleyi yere düşürdü. Biri meşaleyi yerden aldı. Tanımadığı, daha önce hiç görmediği yabancı bir adamdı bu.

Göğsünü kavrayan el, elbisesinin yakasını yırttığında Aileen çırpınmaya başladı. Ağzını kavrayan elden kurtulduğunda tüm gücüyle bağırdı. “Connor, yardım et!”

Adam tek bir hamleyle onu yere yıkıp üzerine çıktı. Aileen bir yandan çılgınlık atıp bir yandan da adamın altından kurtulmaya çalışıyordu. Connor’ın kılıcını çekmiş onlara doğru koştuğunu gördü. Diğer saldırgan yolunu kesti. Çarpışan kılıçların sesleri, gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Saldırgan, Aileen’i bırakıp yerdeki meşaleyi aldı. İki adam Connor’ın etrafını sarmışlardı. Aileen silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı etrafında ama bir taş bile yoktu.

Elinde meşale olan saldırgana doğru koşarken dikkatli olması için Connor’a seslendi. O sırada diğer saldırgan şiddetli bir kılıç darbesiyle Connor’ın elindeki kılıcı düşürmüştü. Diğeri meşaleyle üzerine atıldığında kenara kaçtı Connor. Kılıcını yerden almak için uzandı ama sağ eli silahı kaldıracak kadar güçlü değildi.

“Koş,” diye bağırdı Aileen’e, bir başka kılıç darbesinden ucu ucuna sıyrılarak.

O sırada, onlara doğru koşan birini gördü Aileen. Kılıcıyla saldırganlardan birinin üzerine atıldı ve adamın acı dolu çığlığı yankılandı gecenin sessizliğinde.

Riordan’ın, diğer saldırganı Connor’dan uzaklaştırdığını gördü. Şiddetli bir yumrukla adamı yere sermişti ama yerde uzun süre kalmadı. Yüzü gözü kan içerisindeydi. Aileen yerden meşaleyi aldı. Adamların ikisi de soluk soluğaydı.

“Defolun buradan,” dedi Riordan ürkütücü bir ses tonuyla. Kılıcı ve acımasız bakışlarıyla gerçek bir barbara benziyordu o anda. Saldırganlar uçarcasına kaçtılar.

Aileen’e döndüğünde barbar görüntüsünden geriye hiçbir şey kalmamıştı. “Sen iyi misin?” diye sordu nazikçe.

Aileen elbisesinin yırtılan yakasını çekştirerek örtünmeye çalıştı. “Evet.”

Riordan, onu kendine çekip kollarının arasında aldı. “Her şey yolunda. Korkacak bir şey yok.” Yavaş yavaş saçlarını okşamaya başladığında Aileen geri çekilmek istedi ama öyle sıkı sarılmıştı ki yeni bir tartışmaya neden olmadan kurtulması mümkün değildi. Karanlıkta Connor’ın yerden kalktığını gördü. Onlara kısa bir bakış atıp hiçbir şey söylemeden kulübenin yolunu tutmuştu.

Tam da o anda, Aileen, Riordan’ın kulübesinden çok uzakta olduklarını fark etti. Saldırıyı nasıl duymuştu? Buralarda dolaşması için saat çok geçti. Düşüncelerinin aldığı yön genç kadını huzursuz etti ve yavaşça geri çekildi. Riordan bu defa kollarının kısılcacını gevşetip ona serbest bırakmıştı.

“Yardımın için çok teşekkür ederim. Yakınlarda olman bir mucize.”

“Koyunlardan biri çitten atlayıp kaçmış, onu arıyordum. Kader yardım çağrını duymam için beni buraya sürüklemiş olmalı.” Genç kadının yanağını okşadı. “Sana kötü bir şey olmasına dayanamam Aileen.”

Aileen midesindeki ani kasılmayla irkildi “Bana izin ver Riordan,” dedi boğuk bir sesle ve koşarak ondan uzaklaştı. Birkaç metre ilerideki ağaca yaslanıp midesinde ne varsa hepsini boşalttı. Dizleri

titriyor, başı dönüyordu. Riordan yanına gelip doğrulmasına yardım etti.

“Seni evine götüreyim.”

Aileen itiraz edebilecek durumda değildi, sessizce ona boyun eğdi ama aklı Connor’daydı. Birden ortadan kaybolmuştu. İyi miydi? Yaralanmış olabilir miydi? Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki hiçbir şey hatırlamıyordu.

Riordan yol boyunca konuşmuştu ama Aileen onu dinlemiyordu. Kulübeye vardıklarında genç kadını tekrar kollarının arasına almaya çalıştığında onu itecek gücü bulamadı kendisinde.

“Çok korktun, istersen bu gece yanında kalabilirim.”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Yalnız kalmayı tercih ederim. Ayrıca bir sorun çıkarsa Connor burada.”

“Seni korurken gerçekten de iyi iş çıkarttı,” dedi Riordan alaycı bir tavırla. “Bir kadını korumaktan anladığı ona koşmasını söylemek herhalde.”

Aileen birden buz kestiğini hissetti, Connor’ın durumunu bildiği halde bu şekilde davranması affedilir şey değildi. “Lütfen Riordan. Olanları unutup sadece uyumak istiyorum.” Riordan’ın gözlerinin parladığını görünce hemen ekledi. “Yalnız.”

“Bana ihtiyacın olursa...”

Aileen, ondan bu şekilde kurtulamayacağını anladı ve taktik değiştirdi. Elini avuçlarının arasına aldı. “Bu gece yardıma koştuğun için sana minnettarım. Gerçekten.”

Riordan’ın yüzünde gururlu bir ifade belirdi. “Yarın sabah benimle yürüyüşe çıkmaya ne dersin?”

Aileen kendini gülümsemeye zorladı. “Sabah, kendimi nasıl hissedeceğime bağlı.” O anda tek istediği Riordan’ın gitmesiydi. Connor’ı görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydı. Bunu bilse Riordan asla oradan ayrılmazdı.

Sonunda gitmeye ikna olmuştu neyse ki. Aileen içeriye girip kapıyı arkasından kapattı ve kendisine bir bardak likör doldurdu. Sinirlerinin yatışması için buna ihtiyacı vardı.

Riordan’ın gittiğinden emin olunca hasta kulübesinin yolunu tuttu. İçeri girdiğinde karanlık ve soğukla karşılaştı.

“Seni burada istemiyorum Aileen.”

Sesi soğuk ve mesafeliydi ama aldırmadı genç kadını.

“Sana zarar verdiler mi? İzin ver...”

“Hayır.” Karanlık bir köşede, Aileen’den uzak duruyordu. “Benim için endişelenmene gerek yok. Yaralanmadım.” Uzun bir sessizlik oldu ardından “Sen nasılsın?” diye sordu genç adam.

“Yaralı değilim.”

“Riordan’ın orada olması büyük şans.”

Aileen’in bu konuyla ilgili kafasında halen soru işaretleri vardı. Tam da doğru zamanda Riordan’ın orada olması tuhaftı.

“Kulübene geri dön Aileen.”

“Belki daha sonra.”

Kulübenin karanlık oluşu genç kadına tuhaf bir şekilde cesaret vermişti. Connor’a yaklaştı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Teninin kokusu aklını başından alıyordu. Başını eğdi ve onu öptü.

İlk anda karşılık vermedi Connor ama Aileen pes etmedi ve daha büyük bir arzuyla öpmeye başladı. Parmaklarını saçlarının arasına daldırdığında Connor kendini daha fazla tutmayıp büyük bir tutkuyla karşılık verdi ona. Dilleri buluştu ve Aileen kollarını sıkıca boynuna doladı.

Bedeninin canlandığını hissetti genç kadın. Artık hiçbir şeyi umursamıyordu. Connor’ın yakında gidecek olmasının ya da kendini ateşe atmak niyetinde olmasının bir önemi yoktu o gece. O anda tek istediği onu hissetmekti.

Connor birden geri çekildi. “Git buradan Aileen.”

“Gitmek istemiyorum.”

Connor, dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. “Geçen gece beni göndermekte haklıydın. Bu yola girmememiz en iyisi.”

“Hayır hatalıydım,” diye fısıldadı genç kadın. “Beni korkuttun. Seninle olduğumda bu şekilde hissetmekten alamıyorum kendimi.”

“Olanları gördün,” dedi acı dolu bir sesle. “Seni o adamlardan koruyamadım.”

“İki kişiydiler,” dedi Aileen. “Sayıca senden üstündüler.”

“Birkaç ay önce olsa her ikisi de kanlar içinde yerde yatıyor olurlardı. Kılıcımı kalplerine saplamam sadece birkaç saniyemi alırdı.

Sana asla dokunamazlardı.” Ellerini kaldırdı. “Bu eller artık işe yaramıyor Aileen. Benden daha iyisini hak ediyorsun.” Genç kadını tekrar öptü. “Doğru dürtüst idman yapmak için eve, ailemin yanına döneceğim. Ben seni korumayı başaramadım ama Riordan koruyabilir. Sana değer veriyor.”

“Riordan’la evlenmeyeceğim. İstedğim adam o değil.” Connor’a sıkıca sarıldı ama genç adam hareketsiz öylece durdu.

“Ben de istediğin adam olamam Aileen.” Genç kadının kollarını açıp elini tuttu ve onu kapıya götürdü. “Kulübene dön.”

Aileen çaresizlikle iç geçirdi ve kalbi kırık bir halde kapıyı arkasından kapattı.

“Beni yaralamak zorunda değildin,” diye homurdandı yabancı, kolundaki yaraya pansuman yapılırken.

“Reflekslerinin yavaş olması benim suçum değil,” dedi Riordan. “Kılıcını zamanında kaldırmaman gerekirdi.”

Bir kese gümüşü adamların önüne attı. “Ödemeniz burada. Bir daha buralarda görünmeyin.”

Adamlar sırtarak gümüşleri bölüştüler. “Keyifli bir işti. Gerçi kadına daha fazla dokunabilmeyi isterdim. Gerçekten de güzeldi.”

Riordan öfkeyle bir yumruk savurdu ama adam eğilerek son anda kurtuldu. Bu ikisine büyük bir ödeme yapmak zorunda kalmıştı ama değmişti. Connor MacEgan, Aileen’i korumayı başaramamıştı. Onun ne kadar zayıf bir savaşçı olduğunu ve ilgisine değmeyeceğini kendi gözleriyle görmüştü Aileen.

Aileen’in gözünden artık bir kahramandı. Onu kurtardığı için nasıl minnetle sarılmıştı Riordan’a. Sevişecekleri anın hayaliyle gülümsemiş genç adam. Çok yakında her şey istediği gibi olacaktı. En önemlisi, Connor MacEgan’dan sonsuza dek kurtulacaktı. Yakında, O’Bannion’un kılıcıyla can verecekti.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CONNOR, ertesi sabah daha güneş doğmadan çıkmıştı kulübeden. Eşyalarının halen yerli yerinde olduğunu görünce rahatlayarak derin bir nefes aldı Aileen. En azından bir gün daha buradaydı.

Sepetini şifalı otlar, şurup ve birkaç iksirle doldurduktan sonra köyün yolunu tuttu. Heyecandan midesi kasılıyordu. İnsanların ne tepki vereceklerinden emin değildi. Seamus, tekrar şifacılık yapma izni vermişti ama köylüler halen lanetli olduğuna inanıyorlardı.

Bir kadın çılgınlı ile irkildi Aileen. Az ilerde esmer bir kadın kulübenin hemen dışında durmuş acıyla haykırıyordu. Aileen kadının Maive olduğunu görünce hemen yanına koştu.

“Ne oldu?” Maive’in omzuna dokunduğunda kadının ateşinin çok yüksek olduğunu fark etti. “Gel, uzan biraz.” Kadını içeri soktu ama Maive direniyordu.

Evlatlığı Padraig’in yattığı yatağı işaret etti. “Öldü.”

Çocuğun donuk gözleri, tavana dikilmişti. Aileen yanına çömeldi ve bedeninin üst kısmını kaplayan kırmızı küçük noktaları gördü. En

büyük korkusu gerçek olmuştu. Çiçek hastalığı, köy halkına bulaşmıştı.

Aileen daha önce bu hastalığa hiç şahit olmamıştı ama Kyna'nın anlattıklarını çok iyi hatırlıyordu. Korku bir kısıkaç gibi yüreğini sıkıştırıyordu. Seamus, Padraig'in ölümünden onu sorumlu tutarsa, olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu.

Korkularını bir kenara attı ve Maive'e döndü. Padraig için yapabileceği bir şey yoktu ama ona yardım edebilirdi.

"Öleli ne kadar oldu?" diye sordu.

"Birkaç saat," dedi Maive ağlayarak. "İki gündür ateşi vardı. Sonra baş ağrısından şikâyet etmeye başladı. Akşam erkenden yatağa gönderdim onu. Bu sabah her yanı çiçek yarasıyla kaplıydı ve onu uyandıramadım."

Aileen kadını yatağına götürdü. "Yat da seninle ilgileneyim."

"Nasıl olsa öleceğim," dedi Maive. "Yatmam neyi değiştirecek."

"Her çiçek hastalığına yakalanan ölmez."

Bir bez ıslatıp Maive'in alına koydu. "Ağrını dindirmek için sana bir şeyler hazırlayacağım. Dinlenmeye çalış." Ama Maive onu dinlemiyordu, bakışları Padraig'in cansız bedenine kilitlenmişti.

Aileen askıdan yün bir şal alıp çocuğun üzerini örttü. "Onun için dua edeceğim."

Maive'in gözyaşları bir sel gibi akıyordu. "Çok iyi bir çocuktu."

"Kocan nerede?" diye sordu Aileen.

"Gitti. Bizi terk etti. Kötü ruhlar, hastalığı evimize getirdiğinde korkup kaçtı. Umarım hastalık onu da bulur ve cehennemde yanar."

Aileen sepetindeki şişeyi çıkarıp parmağının ucunu kutsal suyla ıslattı ve Maive'in alına haç işareti çizdi. "Dinlenmeye çalış. Kötü ruhları uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım."

Bu hastalığı topraklarına getiren o ozan olmuştu. Kyna çiçek hastalığının kişiden kişiye kolayca geçtiğini söylemişti. Bu durumda başkaları da hasta olabilirli.

"Padraig, yakında zamanda diğer çocuklarla oynadı mı?"

"Birkaç gün önce Whelon'la beraberdi. Diğer çocuklarla birlikte Connor MacEgan'ı görmeye gitmek istemişti ama kendisini iyi hissetmiyordu."

Whelon'un adını duyduğunda Aileen'in içi ürperdi. Ölen ozan bulan da Whelon'du. Eğer Padraig, Whelon'la beraber olduktan sonra hastalandıysa...

Kalbi sıkıştı nefesi daraldı. Bu doğruysa? *Tanrılar aşkına lütfen doğru olmasın* diye yakardı içinden.

Su kaynadığında, Maive'in ağrılarını dindirecek iksiri hazırladı ve bir bardağa doldurup kadına içirmeye çalıştı. Yutmakta zorlandığı için bu biraz zaman almıştı. Alnındaki bezi tekrar ıslatıp yerine koyarken derisindeki kabarıklıkları fark etti.

Yardıma ihtiyacı vardı. Eğer hastalık bütün köyü sararsa herkese tek başına yetilemezdi. Illona gitmişti, ona yardım edemezdi.

Connor! İsmi dualarına bir cevap gibi yankılanmıştı kafasının içinde. Maive'e geri döneceğine söz verdi ve kulübeden çıktı. Eteklerini toplayıp tüm gücüyle Connor'ın idman yaptığı koruluğa doğru koşmaya başladı genç kadın. Koruluğun ortasındaki açık alana geldiğinde onu göremeyince içine bir korku düştü ve bu defa kulübenin yolunu tuttu.

Soluk soluğa kalmıştı ve sol yanı ağrıyordu ama koşmayı sürdürdü. Sonunda arazisine ulaştığında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Connor, ağılın girişinde duruyordu ve yanında da kar rengi bir kısırak vardı. Çok genç ve yumuşak başlı bir ata benziyordu. Yanlarına vardığında atın dizginlerini genç kadına uzattı.

"Bir at istediğini söylemiştin."

Aileen, bunu tamamen unutmuştu. Öylesine söylediği bir şeydi ve Connor'ın onun ciddiye alacağını düşünmemişti. Yavaşça atın burnunun üzerini okşadı.

"Anlamıyorum," dedi şaşkın bir tavırla. Neden ona at almıştı? Neden şimdi? Bu bir veda hediyesi miydi yoksa?

"Dün gece duyularını incittim."

Aileen içinde kopan fırtınanın şiddetini bilmesini istemiyordu ama yine de dürüst bir cevap verdi. "Evet, incittin."

"Asla böyle olsun istemedim." Uzanıp genç kadının saçlarını okşadı. "Son birkaç ayda, pişman olduğum ve geri almak istediğim çok şey söyledim. Öfkeyle konuştum. O şekilde davranılmayı hak etmi-

yordun. Hatalarımı affettirmek istedim. Biliyorum bu yeterli değil ama bundan fazlası gelmiyor elimden.”

“Bunun yerine bir anı da verebilirdin.”

Connor aralarındaki mesafeyi kapatıp genç kadını hafifçe öptü. Gri gözlerinde pişmanlık vardı. “Bensiz çok daha mutlu olursun.”

Aileen zorlukla yutkundu, kalbinin bu kadar acıyabileceğini hiç düşünmemişti. “Bu at eminim çok pahalıdır.”

“Seamus’la bir anlaşma yaptım. Arazimin karşılığında bana bu atı verdi. Zaten ona sunabileceğim başka bir şey de yoktu.”

“Bunu yapamazsın,” diyerek karşı çıktı genç kadın. “O arazi senin her şeyin..”

Aileen’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. “O araziye ihtiyacım olmayacak Aileen, bunu sen de ben de biliyoruz. Ayrıca şifacı olarak görevlerini yerine getirebilmek için bir ata ihtiyacın var.”

Günün sonunda Seamus onu mutlaka bu topraklardan sürecekti. Kim bilir daha kaç ölüm olacaktı? Gözlerini yumdu.

“Atı Whelon için istemiştin,” dedi göz yaşlarını bastırmaya çalışarak.

“Whelon için mi?”

“Bir asker olmayı istiyordu ama koşamazdı. Ben de bir mesajcı ya da nöbetçi olabileceğini düşünmüştüm. Bu at, ondan aldığım bacağın yerine, Whelon’un bacakları olacaktı.”

“Ona hayatını verdin,” dedi Connor. “Bu yeterli değil mi?”

O hayat şimdi çiçek hastalığının tehdidi altındaydı. “Hemen Whelon’u bulmalıyız. Bu sabah çiçek hastalığından bir çocuk öldü ve birkaç gün önce onunla birlikteymiş.”

“Eşyalarını hazırla ben de atı eyerleyeyim.”

Sepetini Maive’in evinde unutmuştu bu yüzden ihtiyacı olan malzemeleri bir bohçaya doldurup geri döndü. Connor, onu atın üzerine yerleştirip kendisi de arkasına geçti. Sırtını genç adama yasladı. Connor’m yanında olması, Aileen’e güç veriyordu. Daima yanında kalmasını istiyordu ama yakında gideceğini biliyordu.

Maive’in kulübesinde durdular ve Aileen, onu kontrol etmek için içeri girdi. Alnındaki bezi ıslatıp tekrar yerine koydu. Ardından Padraig’in cansız bedenini kucağına alıp dışarı çıktı. Connor, ona yardım etmek için attan inmişti. Çocuğu geniş şala sarıp kulübenin arkasında yere yatırdılar. Daha sonra geri dönüp onu gömmeleri gerekecekti.

“Hemen Whelon’a gitmeliyiz.” Kulübeden sepetini aldıktan sonra Connor’ın yardımıyla tekrar ata bindi. Az sonra Whelon’un koruyucu ailesiyle yaşadığı kulübenin yolunu tutmuşlardı.

Connor dudaklarını kulağına yaklaştırıp, “Onu kurtaracaksın Aileen,” dedi. “Hiç endişen olmasın.”

Güven dolu sözleri Aileen’i ikna etmeye yetmemişti maalesef. Şifacı olarak yeteneklerine güveniyordu ama çiçek hastalığı bugüne kadar karşı karşıya kaldığı en ciddi hastalıktı. Geç kalmış olmaktan korkuyordu.

Ne olursa olsun Whelon’u kurtarabileceğine dair umudunu korumalıydı.

Kulübeye vardıklarında bacadan dumanın çıktığını görünce biraz olsun rahatladı. Whelon’la ilgilenen birilerinin olduğunu düşünerek sevinmişti ama çocuğun kulübede yalnız olduğunu görünce koruyucu anne babasını kendi elleriyle öldürmek istedi. Brenda ve Laegaire diğer çocukları da alıp gitmişlerdi.

Seamus, oğlunun hasta halde tek başına bırakılığını öğrenirse, onlardan bunun hesabını mutlaka sorardı.

Aileen, Whelon’un üzerindeki battaniyeleri kaldırıp çocuğun vücudunu kontrol etti. Küçük yüzü ateşten kıpkırmızıydı. Yanağında ve alnında, çiçeğin izleri belirmeye başlamıştı.

Seamus’u, oğlunun durumundan haberdar etmesi gerekiyordu ama Padraig’in öldüğünü öğrendiğinde Whelon’u tedavi etmesine izin vermemesinden korkuyordu. Riona’nın neler hissedeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ölmesine izin veremezdi.

“Aileen?” Connor’m sesiyle bir anda düşüncelerinden sıyrıldı genç kadın. “Su ısıtmamı ister misin?”

“Evet. Söğüt kabuğu kaynatmak için lazım olacak.” Çocuğun üzerindeki çıkarıp bir leğene su doldurdu ve bir süngerle birlikte Connor’a verdi. “Süngerini ıslatıp tüm vücuduna sür, bu ateşinin düşmesine yardımcı olur. Ben de o arada kızarıklıkları için merhem hazırlayacağım.”

Kyna’nın anlattıklarını hatırlayarak havanda toz haline getirdiği yaprakları sümbül yağıyla karıştırdığında kulübenim içine keskin bir koku yayıldı. Hazırladığı merhemi Whelon’un bütün vücuduna sürüp, derisi iyice emene kadar masaj yaptı. Sanki içinde büyük bir savaş veriyormuş gibi titriyordu çocuk.

Daha sonra söğüt kabuğunu kaydattı ve biraz soğumasını bekledikten sonra Connor’ın yardımıyla Whelon’a içirdi.

Saatler sonra, Whelon’un ateşi düşmemiş tersine daha da yükselmmişti. Aileen, belli aralıklarla merhemi çocuğun vücuduna sürüp, söğüt kabuğu çayını içirdi.

“Onu, yalnız bırakıp gittiklerine inanamıyorum,” dedi öfkeyle. Brenda’yla Laegaire’yi çok iyi tanııyordu ama korumaları altındaki bir çocuğu hasta halde bırakıp gitmelerini aklı almıyordu.

“Belki yardım çağırmak için gitmişlerdir,” dedi Connor ama her ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Karı, kocanın sadece kendilerini düşündükleri gün gibi açıktı. “Seamus’a haber vermemiz gerek.”

“Biliyorum,” dedi genç kadın isteksizce. “Ama önce Whelon için yapabileceğim her şeyi yapmalıyım. Padraig’e olanları öğrendiğinde, oğlunu tedavi etmeme izin vermeyebilir.”

Aileen, yeniden merhemle söğüt kabuğu çayı hazırlarken Connor da ona yardım etmişti. Sürekli yanındaydı ve onu yüreklendirmek için elinden geleni yapıyordu. Bir ara, Aileen’in isteği üzerine Maive’e çayla merhem götürmenin dışında onu hiç yalnız bırakmamıştı.

Maive halen direniyordu ve Connor başında beklemesi için birini bulmuştu. Maive’in halen hayatta olması Aileen’e umut veriyordu ama Whelon’un ateşi halen düşmemişti. Üstelik genç kadın ne yaparsa yapsın vücudundaki yaraların artmasına engel olamıyordu.

Gün, geceye döndüğünde kulübeyi aydınlatan tek ışık taş ocakta yanan ateşti. Connor, genç kadının omzuna dokundu ve “Hastalığın sana da bulaşmasından korkmuyor musun?” diye sordu.

“Senin düşmanının karşısına kılıçla çıkmandan daha fazla değil. Bu da benim hayatım.” Aslında her ikisi de savaşıydı ama savaşları farklıydı.

“Küçükken çiçek hastalığı geçirdim,” dedi Connor. “Gerçi pek bir şey hatırlamıyorum. Aslında tek hatırladığım annemin başucumda oturup ağladığı.”

“Hiç izi kalmamış.”

Connor’ın dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Görünür yerde değil, tabi hafızan benimkinden iyiye o başka.”

Onu çıplak gördüğü günü hatırlayarak kızardı genç kadın. He-men sonra önceki gece geldi aklına. Connor, onu istememişti. Sevişmemeleri gerektiğini söylemişti. Aileen alt dudağını dişledi ve bir kez daha gerçeği itiraf edip etmemeyi düşündü.

“Geç oldu,” dedi Connor. “Biraz dinlen istersen, ben beklerim.”

Aileen başını iki yana salladı. “Uyuyamam.” Gözünü bir an olsun ondan ayırırsa ölümün pençesine kapılacak diye korkuyordu. “Sen yorgunsan uyuyabilirsin.”

“Hayır. Eğer uyumayacaksan yanında kalıp yardım etmeyi tercih ederim.”

Connor’ın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gri gözlerin derinliklerine baktı. “Bugün benim için yaptıklarını çok az sayıda erkek yapar.”

“Kaybedecek çok az şeyim var.” Genç kadını kendisine çekip saçlarını okşadı.

Aileen ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Neden ona âşık olmuştu ki? Onuruna, hayatından daha çok değer verdiğini bilmek için parçalıyordu. Ve bunu değiştirme şansı yoktu. Tek yapabileceği, kalan kısacık zamanı en iyi şekilde değerlendirmektir.

Şafaktan birkaç saat önce Whelon hafifçe kıpırdandı ve gözlerini açtı. İkisini başucunda gördüğünde gözleri parlamıştı.

“Buradasınız,” diye fısıldadı. “Gelmenizi umuyordum ben de.”

Aileen çocuğun saçlarını okşayarak gülümsedi. “Biraz su içmek ister misin?”

Whelon başını iki yana salladı ve Connor’a döndü. “Bana kılıç eğitimi verdiğin için teşekkür ederim.”

Connor, parmaklarının izin verdiği ölçüde çocuğun küçük elini tuttu. “Daha öğrenecek çok şeyin var.”

Whelon’un gözlerindeki parıltı soldu. “Öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.”

Connor birden gerildi. Çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı “Kutsal suyu getir Aileen,” dedi boğuk bir sesle..

Aileen başını iki yana salladı. “Hayır. Ölmeyecek. Ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Üzülme Aileen,” dedi Whelon. Çatlamış dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Artık gerçek bir savaşçı olacağım.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, “Burada da savaşçı olabilirsin,” diye fısıldadı Aileen.

“Ama kusursuz olamam.” Whelon, bakışlarını tavana dikti. “İzin ver gideyim Aileen.”

Connor, dua ederek kutsal suyla çocuğun alnına haç şekli çizdi. Gözyaşları sel gibi akarken Aileen de duaya eşlik etti.

Whelon’un gözleri bir an mutlulukla parladı ve huzurlu bir ifade belirdi yüzünde. Connor’la Aileen’in ellerini tutup, göğsünün üzerinde birleştirdi.

Hemen ardından da dudaklarında huzur dolu bir tebessümle son nefesini verdi.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

AILEEN’İN kulübesinde, çömler parçalanıyor. Testiler duvara çarpıp tuzla buz oluyordu. Aileen eşyaları sağa sola fırlatırken Connor bir kenarda sessizce bekledi. Kulübenin içi savaş alanına dönmüştü. Yaşlar sel gibi yanaklarından aşağı süzülürken bu kez duvarı yumruklamaya başladı Aileen.

“Aileen.” Kendisine zarar vermesinden korkarak onu kollarıyla sarıp duvardan uzaklaştırdı Connor. “Yapma.”

“Ölmemeliydi.” Acı dolu hıçkırımlarla dizlerinin üzerine çöktü.

“Bana bak Aileen.” Connor yanına oturup elini avuçlarının arasına aldı. “Senin hatan değildi.”

Sözcüklerin yeterli olmadığını biliyordu. Elinden gelse acısını söküp alırdı ama o da çaresizdi.

“Kyna’dan daha fazla şey öğrenseydim,” dedi hıçkırarak. “Ya da başka karışımlar deneseydim. Belki o zaman...”

“Hayır. Sen elinden geleni yaptın.” Genç kadını kollarının arasına alıp kendisine çekti ve hıçkırıkları dinene kadar sakinleştirici söz-

ler fısıldadı kulağına. Uzun bir süre sonra hıçkırıklar yerini iç çekişlere bırakmıştı.

“Connor?” diye fısıldadı.

Başını kaldırdığında, dudakları sadece bir nefes uzaklıktaydı. Tanrılar aşkına, onu öpmeyi öyle çok istiyordu ki ama arzularına yenik düşüp duramamaktan korkuyordu genç adam.

“Lütfen unutmam için bana yardım et,” dedi yalvarırcasına.

Connor’ın şaşkın bakışları altında ayağa kalktı ve elbisesinin önündeki bağcıkları çözmeye başladı. Genç adam onu durdurması gerektiğini biliyordu ama bakışlarını ondan ayıramıyordu. Elbisesini çıkarıp yere bıraktı genç kadın. Üzerinde sadece krem rengi içliğiyle bir günaha davet ediyordu onu.

Connor, kontrolünü kaybetmekten korkarak mantığına sığındı. “Banslieve’den ayrılacağım.”

“Ben de öyle. Bu olanlardan sonra Seamus burada kalmama izin vermeyecek.”

“Bu haldeyken senden faydalanamam.”

Aileen, içliğinin önce bir omzunu aşağı çekti, ardından diğerini. Kumaş, vücudundan kayarak ayaklarının üzerine yığılmıştı. Çıplak vücudu bir Tanrıçanın kadar seksi ve baştan çıkarıcıydı. Göğüsleri dolgun ve yuvarlaklı, beliyse doğum yapmış olmasına rağmen bir bakireninki kadar inceydi.

“Beni istediğini söylemiştin. Halen istiyor musun?”

Bedeni anında bu soruya tepki vermişti. Onu kollarının arasına alıp vücudunun her köşesinin tadına bakmak için çıldırıyordu.

“Ne yapıyorsun Aileen?”

Sanki kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi davranmasından hoşlanmamıştı Connor. Bu cesur görüntüsünün altında derinden incinmiş bir kadın vardı.

“Ne yaptığımı biliyorsun Connor. Cevabın ne?”

Hayır demek istiyordu. Onurlu davranıp ona dokunmamalıydı. Birlikte bir gelecekleri yoktu. Bunun yerine dudaklarını kavradı ve tutkuyla öptü genç kadını. Yanlış olduğunu bildiği halde çıplak tenine dokundu, okşadı. Tekrar bir kadına dokunabilmenin zevkiyle inledi. Ama herhangi bir kadına değil. Bu kadına.

Onunla sevişmesinin bir hata olacağını biliyordu. Bu her şeyi karıştıracaktı. Aileen’i arkasında bırakıp gitmek çok zor olacaktı. Kontrolünü kaybetmeden önce fikrini değiştirebilmesi için ona son bir şans vermek istedi ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“Neden Aileen? Daha sonra pişman olacağımız bir şeyi neden yapmak istiyorsun?”

“Çünkü hayatta olduğumu, yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var. Bu gece, seninle. Sonra nereye istersen gidebilirsin.”

Connor’ın tünığının bağcıklarını çözdü ve omuzlarından aşağıya sıyrıp çıkarttı. “Bu gece birlikte son gecemiz, birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz. Bana tutunabileceğim bir anı ver.”

Elleri göğsünün üzerinde geziniyor, yara izlerini okşuyordu. Dudaklarını göğsüne bastırduğunda Connor soluğunun kesildiğini hissetti. Dokunuşları, vücudunun kıvrımları hiç yabancı değildi. Aileen’le ilgili çözemediği bir şeyler vardı. Adeta eski bir anı yeniden canlanıyordu ve Connor buna bir türlü anlam veremiyordu.

Pantolonun belini açıp aşağı sıyırdı. Artık her ikisi de çıplaktı, aralarında bir engel kalmamıştı.

“Sana dokunmalıyım,” dedi genç adam boğuk bir sesle.

Aileen hareketsiz öylece durdu. Connor kalçalarını kavrayarak genç kadını bedenine yasladı ve meme uçlarından birini ağzına aldı. İğında Aileen inleyerek başını geriye attı.

İçinde olmak, sıcaklığını hissetmek istiyordu. Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok arzulamamıştı. Elini aşağılara kaydırıp genç kadının bacaklarını araladı. Nemli sıcaklığına dokunduğunda, Aileen adını haykırdı.

Aklını kaçırmak üzereydi. Belki sebep bu kulübeydi, ya da karanlık. Eski anıları canlandırıyor olabilirdi ama her şey öylesine tanıdık ki Connor, Aileen’le daha önce seviştiğine yemin edebilirdi.

Aileen’i yavaşça yere yatırdı ve dudakları boynundan aşağıya karnına doğru kaydı. Bunun artık geri dönüşü yoktu. Bu bir hata olsun ya da olmasın, artık duramazdı.

Dudakları kadınlığını bulduğunda Aileen inleyerek geriye doğru bir yay gibi gerilmişti. Dudakları ve diliyle okşadı, tadına baktı. Ai-

leen sarsılarak doruğa yükselirken bile durmadı. Zevk dalgaları bedenine yayılırken genç kadın soluk soluğa adını tekrarladı.

“Yeter.” Connor’ı itip sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı. Uzun saçları genç adamın göğsünü kaplamıştı. Aileen dizlerinin üzerinde yükselip onu içine aldığı anda soluğunu tuttu genç adam. Çıldırıncı bir yavaşlıkla derinliklerine çekiyordu onu. Bu anın hiç bitmemesini, sonsuz dek onunla bu şekilde kalmayı istedi Connor.

Aileen üzerinde hareket etmeye başladığında göğüslerini avuçladı ve parmakları eskisi gibi işlemediği için içinden bir küfür savurdu ama genç kadın hareketlerini hızlandırdığında aklında ne parmakları kalmıştı ne de başka bir şey.

Geçmiş ve o an birbirine karıştı ve Connor Bealtaine gecesinin her anını hatırladı. En son tecrübesiz bir delikanlıyken böylesine yoğun bir zevk hissetmişti.

Aileen’in kalçalarını kavradı ve tempoyu arttırdı ama yetmedi, bedeni daha fazlası için haykırıyordu. Dönerek genç kadını sırt üstü yatırdı ve bacaklarını kaldırıp omuzlarına dayadı. İçinde hızla gidip gelirken her seferinde daha da derinlere kayıyordu. Daha hızlı, daha sert, daha derin.

Aileen’in solukları iyice hızlanmıştı ve genç adam kasılmalarını hissedebiliyordu. O gece seviştiği kadının Aileen olduğundan artık kesinlikle emindi.

“Bealtaine,” dedi genç adam soluk soluğa. “O sendin değil mi? Bana söylemek istediğin buydu.”

Aileen kalçalarını kaldırdı ve gözlerini açıp genç adama baktı. “Lianna’nın yerine geçtim.”

İtirafıyla genç adamın içi burkulmuş, kalbi sıkışmıştı. Aslında rahatlaması gerekirdi. Lianna onunla oynamamış, küçük duruma düşürmemişti. Ama gerçeği öğrenmek Aileen’e duyduğu güvenin sarsılmasına neden olmuştu.

Temposunu daha da arttırdı ve Aileen zevk dolu bir çığlıkla doruğa ulaştı. Hemen ardından Connor, inleyerek içine boşaldı.

Soluk soluğa genç kadının üzerine adeta yığıldı. Aileen’in bacakları beline dolanmış bir halde uzunca bir süre içinde kaldı. Yüzünü,

genç kadının boynuna gömmüş, ihanete uğramış olmanın yarattığı karmaşık duyguları bir düzene sokmaya çalışıyordu.

“Connor?” diye fısıldayarak genç adamın yanağını öptü.

Connor doğrulup birden ayağa kalktı. Arzunun ve şehvetin kör edici etkisinden sıyrılmıştı artık. Bedeni tatmin olmuştu ama kafasının içinde binlerce soru dönüp dolaşıyordu. Ona neden yalan söylemişti? Pantolonunu üzerine giydi ve genç kadına döndü.

“O gece neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Aileen, çıplaklığından huzursuz olarak içliğini üzerine geçirdi. Ocakta yanan ateş gücünü kaybetmiş, köze dönüşmüştü artık.

Gözlerini yumdu ve “Liana bakire değildi,” diyerek anlatmaya başladı. “Yerine geçmemi ve seninle sevişmemi istedi. Ben de kabul ettim. Karanlıkta farkı anlamayacağını düşünmüştük.”

“Beni aptal yerine koydunuz.”

Ses tonu bir bıçak gibi keskin ve soğuktu. Aileen duygularını belli etmemeye çalıştı. Hiçbir şey Connor’ın sandığı gibi değildi ama on altı yaşında bir kızın arzularını anlamasına imkân yoktu.

“Lianna rolünün gereğini yerine getirmesse, lanetleneceğimizden korktuk ve ben...”

“Benimle sevişmek istediğin için onun yerine geçtin.”

İnkâr etmesinin bir anlamı yoktu artık. “Evet.”

Connor’ın suçlayıcı bakışları altında ezildiğini hissetti. Bu gece her şeyi bir kenara bırakıp kendisini ona vermişti. Ona ihtiyacı vardı. Ama Connor, sanki Aileen ona ihanet etmiş gibi bakıyordu.

“Bealtaine’le ilgili bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Hayır, yok.”

Connor gözlerini kısarak bir süre sessizce onu süzdü. “Rhiannon benim çocuğum değil mi?”

Aileen cevap veremedi. İnkâr etse de Connor’ın inanmayacağını biliyordu. Rengi soldu ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzül-
dü. Connor cevabını almıştı.

“İkinize de lanet olsun,” dedi öfkeyle. Gri gözleri alev saçıyordu adeta. “Arkamdan gülmek hoşunuza gitti mi? Connor’ın yatağına hangi kadının soktuğunun bir önemi yok, nasıl olsa aradaki farkı anlamaz. Söylediğin buydu değil mi?”

Yerden tuniği alıp üzerine geçirirken Aileen, “Hayır. O konuyu hiç konuşmadık,” dedi.

“Ertesi sabah Lianna’yı gördüm. Tomas’ın kollarının arasında yarı çıplaktı. Bana ihanet ettiğini düşündüm. Ama seviştiğim kadın o değildi. Ona kızmaya hakkım yoktu.”

Bakışları nefret doluydu. Aileen itirafını geri alabilmeyi isterdi ama artık her şey için çok geçti. Connor onu asla affetmeyecekti.

Aileen titremeye başladı. O anda başka bir yerde olmak, rahatça ağlayabilmek istiyordu. Ama her şeyin tek sorumlusu oydu. Yaptığı şeyin cezasını çekmesinin zamanı gelmişti.

“O geceden dolayı pişman değilim.” Nasıl olabilirdi? Rhiannon hayattaki tek hazinesiydi. Canı, kanı, yaşamının anlamıydı.

“Benim bir kızım var,” dedi Connor. “Başka bir adamın, babası olduğuna inanarak büyüdü. Ve sen bunda utanılacak bir şey göremiyorsun öyle mi?”

“Sana iki kere söylemeye çalıştım ama beni dinlemeyi reddettin.”

“Ya şimdi? Ne yapmamı bekliyorsun? Gidip Rhiannon’a kim olduğumu söylememi mi?”

Aileen’in yüzü bir anda kül gibi oldu. “Lütfen yapma. Bu onu çok korkutur.” Connor’ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti ama Rhiannon’u koruma güdüsü korkusundan ağır basıyordu.

“Bir kızım yokmuş gibi davranmamı istiyorsun?”

“Bu en iyisi.”

“Kızımın, babasının onu ortada bıraktığını düşünmesine izin verecek değilim.” Çelik grisi gözlerde vahşi bir ifade vardı. Daha birkaç dakika önce ona arzuyla bakan gözler şimdi nefret doluydu.

“Beni ortada bıraktın,” diye fısıldadı Aileen. “O sabah sana her şeyi anlatmaya çalıştım ama beni dinlemek bile istemedin. Beni yakınlarında bile istemiyordun.” Yedi yıldır içinde biriktirdiği öfke sonunda patlama noktasına gelmişti. “Zavallı, sıradan Aileen, Connor MacEgan’a aşık,” dedi kendisiyle alay edercesine. “O gece be-

nimle seviştiğini öğrendiğinde dehşete düşeceğini biliyordum. Bunu açıkça gösterdin. Rhiannon’u incitmene izin veremezdim.”

“Onu yetiştirmen için sana yardım edebilirim.”

“Hayır etmezdim.” Gözlerini yumdu. “Gerçeği anlatsam da bana inanmazdın. Ve kızımı yetiştirirken yanımda Eachan vardı, yalnız değildim.”

“Gerçeği bilmeye hakkı var.” Kollarını göğsünde kavuşturup dik dik genç kadına baktı.

Bu kadarı fazlaydı. Anelik içgüdüğü her şeyden daha ağır basıyordu. Connor’ın karşısında dikildi. “O’Bannion’la dövüşmekten vazgeçecek misin?”

“Hayır.”

“O halde Rhiannon’a gerçeği anlatmaya gerek yok. Büyürken yanında olamayacaksın.” Gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. “Bulduktan hemen sonra kaybedecekse babası olduğunu öğrenmenin ona ne faydası olacak söyler misin?”

“O’Bannion’u yenebileceğime inanmıyorsun.”

“İnanmıyorum.” Ellerini yumruk yaparak tırnaklarını avucunun içine batırdı. Gözyaşlarına hâkim olmak zorundaydı. Connor, onun karşısında ne kadar zayıf olduğunu görmemeliydi.

“O halde söylenecek bir şey kalmadı değil mi?” Kapıya yöneldi ve dışarı çıkmadan hemen önce son bir bakış attı ona. “Samhain’den sonra Rhiannon’un, Laochre’ye gönderilmesini istiyorum. Eğer bana karşı çıkarsan, pişman olursun.”

Connor, hasta kulübesinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Öfke, içini bir kor gibi yakıyordu. Yedi yıldır bu topraklara geri dönmemiş arkadaşlarından, koruyucu ailesinden ayrı kalmıştı. Ve hep Lianna’yı suçlamıştı ama o bir şey yapmamıştı. Her şeyin sorumlusu Aileen’di.

Konu sadece sevişmeleri olsaydı onu affedebilirdi. Ama ondan bir çocuk doğurmuştu.

Rhiannon’u düşündü. Annesi gibi koyu renk ve dağınık saçları vardı. Günün birinde uzun boylu çok güzel bir genç kız olacaktı.

Pürüzsüz teni annesine benziyordu ama gözlerini Connor'dan almıştı. Onu ilk gördüğünde bunu anlamalıydı.

Görünüşü dışında kızı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Altı yaşında bir kızı olduğuna inanmakta halen zorlanıyordu. Aileen böyle bir şeyi ondan nasıl saklardı? Arkasında gayri meşru çocuk bırakacak türde bir adam değildi Connor.

Eşyalarını toplayıp bir bohça yaptı ve ağabeyinin kılıcını en üste koydu. Bu kadarcık bir hareket bile bileğini zorlamaya yetmişti. Flynn O'Bannion'ı yenmek için çok sıkı çalışması bir an önce eski gücüne kavuşması şarttı.

Burada çok zaman kaybetmişti. Bir hafta önce Laochre'ye geri dönüp ağabeyleriyle idmana başlaması gerekirdi.

Eşyalarını kapının yanına koydu ve dışarı çıktı. Serin havayı derin derin soludu. Çiçek ve şifalı otların kokusu, Aileen'in teninin kokusunu hatırlatmıştı. Ağzının içinde bir küfür savurdu. Bütün öfkesine rağmen bedeni halen onu arzuluyordu.

Yerinde bir başka erkek olsa belki durumu kabullenebilirdi ama Connor kendi çocuğuna sırtını dönecek türde bir adam değildi ve Aileen, kızını tanıma şansını ondan almıştı.

Rhiannon konusunda ne yapacağını halen tam olarak bilmiyordu. Kızının Laochre'de yaşaması en iyisiydi. En azından böylece babası tarafından terk edilmediğini ve istendiğini anlardı.

Bakışları iki parmağındaki sargılara takıldı. Aileen verdiği sözü tutup ellerini iyileştirmişti. Ama Connor'm, onu affetmesi mümkün değildi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

AILEEN şafakta, kulübenin dışından gelen seslerle uyandı. Kendini zorlayarak yataktan çıktı. Önceki gün ve gece yaşadıkları nedeniyle bitkin, umutsuz hissediyordu kendisini. Kapıyı açtığı anda sabah güneşi gözlerini kamaştırdı.

İlk olarak Seamus'u gördü. Yanında ağabeyi Cillian'la babası vardı. Reis sanki bir gecede yaşlanmış gibiydi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Whelon'un öldüğünü öğrenmişti.

Aileen, şalını omuzlarına sarıp dışarı çıktı. Kendisini, idama gidiyormuş gibi hissediyordu. Cezasını zaten biliyordu. Seamus onu bu topraklardan kovmak için gelmişti.

Graeme, araya girmek istercesine öne atılmıştı ama Cillian ona engel oldu. O sırada hasta kulübesinin kapısı açıldı ve Connor girişte durup onlara baktı. Üzerinde yolculuk için giydiği kıyafetler vardı. Ağabeyinin kılıcını da belindeki kemere asmıştı.

Onu görmek bile içini acıtıyordu. Her şeyin farklı olabileceğine nasıl inanabilmişti? Connor'ın kollarının arasında olmak onunla se-

vişmek harikaydı, yedi yıl sonra tekrar gerçekten yaşadığını hissetmişti ama bedeli ağır olmuştu.

Seamus, ona yaklaşırken yüzünde acımasız bir ifade vardı. Aileen'in tam karşısında durdu. "Neden burada olduğumu biliyor olmalısın Aileen."

"Biliyorum." Ona yalvaracak ya da ağlayacak değildi. Kimse Seamus'un şartlarını kabul etmeye zorlamamıştı onu. "Whelon için gerçekten çok üzgünüm. Elimde olsa onu geri getirdim."

"İnsanlar şifacı olarak artık sana asla güvenmeyecekler. Çiçek hastalığını topraklarınıza senin getirdiğine inanıyorlar."

"Bu doğru değil. Onlara yardım etmek için elimden geleni yaptım."

"Burada kalamazsın. Kötü ruhlar tarafından lanetlendiğine inanıyorlar. Eğer kalırsan, seni cezalandırmamı, canlı canlı yakmamı isteyecekler."

Aileen şalına sıkıca sarıldı. Halkın çoğu onu çok iyi tanıyordu ama batıl inanç çok kuvvetli bir şeydi. "Ne kadar zamanım var?"

"Üç gün," dedi Seamus. "Eşyalarını topla ve Banslieve'i terk et. Bir daha da geri dönme."

"Ya ailem?" Bakışları ağabeyiyle babasına kaydı.

"Gittiğin yerde seni ziyaret etmelerine izin vereceğim." Seamus başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Graeme yanına gelip onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Fikrini değiştirmeye çalıştım ama bir konuda haklı," dedi yaşlı adam üzgün bir sesle. "Eğer burada kalırsan, sana zarar vermeye çalışacaklar."

"Biliyorum," dedi genç kadın alçak bir sesle. "Beni merak etme, iyi olacağım."

"Noreen halanın yanına gidip, onunla yaşayabilirsin. Evi sınırın diğer tarafında."

Aileen, babasına sıkıca sarıldı. Sevdiği her şeyi arkasında bırakıp gitmesi gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses Rhiannon'un da burada güvende olmayacağını söylüyordu. Salgından onu sorumlu tutanlar, kızına da zarar verebilirlerdi. Rhiannon'u da Banslieve'den uzaklaştırmak zorundaydı.

Connor, Samhain'den sonra kızını Laochre'ye götürmesini söylemişti. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını düşünüyordu ama artık durum değişmişti. Kızı Laochre'de güvende olacaktı. MacEganlar, İrlanda'nın en güçlü ailelerinden biriydi ve Rhiannon'un onlarla yaşaması çok daha güvenliydi.

O sırada Connor yanlarına geldi ve babasıyla ağabeyini selamladı. Graeme dikkatli gözlerle genç adamı baştan aşağı süzdü.

"Sanırım bugün yola çıkıyorsun."

"Evet."

"Neden Aileen'i de yanında götürmüyorsun? Noreen halasının kulübesine kadar ona eşlik edebilirsin," dedi Graeme gülümseyerek.

"Baba, lütfen bu işe karışma." Aileen'in utançla yüzü kızardı. Babasının çöpçatanlık yapmaya çalıştığı açıktı. Böyle bir zamanda bunu nasıl düşünebilirdi?

Connor, Graeme'in gülümsemesine karşılık vermemişti. "Aileen benim için çok şey yaptı, hakkını ödeyemem ama artık yollarımız ayrılmak zorunda. Kızıyla ona güzel bir gelecek diliyorum."

Gözlerinin altında gölgeler vardı. O da Aileen gibi uykusuz bir gece geçirmiş gibi görünüyordu.

Cillian, Connor'ın atını ağıldan çıkartmıştı. Atın eğrine bağlı duran eşyaları görünce genç kadının yüreği burkuldu. Connor bütün hazırlıklarını tamamlamıştı.

"Gitmeden önce bir şeyler yemeyecek misin?"

"Yiyeceğim ama burada değil. Seamus, Riona'yla ona katılmamı istedi. Hemen sonra da yola çıkacağım." Yüzünde soğuk bir ifadeyle Graeme'i selamladı ve atına bindi.

Aileen'in ona söylemek istediği çok şey vardı. Aralarındaki bu soğukluğa bir son verebilmeyi isterdi ve gerçekte ne hissettiğini itiraf edecek kadar cesur olabilmeyi. Bu şekilde ayrılımlarını istemiyordu ama Connor'ın onu dinlemeyeceği çok açıktı.

"Her gece parmaklarını sarmayı unutma," diye seslendi genç kadın arkasından. "İyileşme sürecini hızlandıracaklardır."

Çelik grisi gözler soğuk bir tavırla onu süzdü ardından tek kelime dahi etmeden atının yönünü çevirip uzaklaştı genç adam.

Ne bekliyordu ki? Bir veda öpücüğü mü? Ne kadar aptaldı. Connor onu asla affetmeyecekti. Onuru, Connor için her şeyden çok daha önemliydi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Cillian ve tek kolunu kardeşinin omuzuna sardı. “Aklı başına gelene kadar onu dövmemi ister misin? Duygularımı incittiği gün gibi açık.”

Aileen hafifçe gülümsedi. Ağabeyinin söylediği şeyi yapacağına emindi. “Hayır, teşekkür ederim.” Ama fikir hoşuna gitmişti ve asıl aklı başına gelen kendisi olmuştu. Connor’ın arkasından ağlamanın bir anlamı yoktu.

Bütün suçu Aileen’in üzerine atmasına izin vermeyecekti. Rhiannon’un güvenli ve iyi bir hayatı olması için ne gerekiyorsa onu yapmıştı ve bunun için ondan özür dileyecek değildi. Kızının hayatını istediği gibi kontrol etmesine de izin vermeyecekti.

Bunu sağlamanın tek yolu Rhiannon’u yanından ayırmamaktı.

“Ona âşık mısın?” diye sordu babası yumuşacık bir sesle.”

“Hayır. Aptalca hayaller kuran yarım akıllı bir kız değilim artık.”

“Hiç olmadın. Ama bence aptalca hayaller değiller. Connor da sana karşı bir şeyler hissediyor.”

“Aileen’e elini sürerse onu doğduğuna pişman ederim,” diye homurdandı Cillian.

Geç kaldın, diye düşündü Aileen.

“Yanılıyorsun. Connor’ın bana karşı hissettiği tek şey minnet.”

“Yanılan ben değilim,” dedi Graeme. “Eğer ona değer veriyorsan peşinden gitmelisin. Laochre birkaç günlük mesafede. Cillian seni götürebilir.”

“Hayır, benim de bir gururum var.”

“Bir korkak yetiştirdiğime inanmıyorum.”

“Bunun korkaklıkla ilgisi yok baba,” dedi Aileen.

“Yanılıyorsun güzel kızım.” Kızının çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. “İstedğin şeyin peşinden gitmeye korkuyorsun. Daima başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerden üstte tuttu. Hep verdin. Hiç istemedin. Artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi.” Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Connor gibi bir adam uzun

süre sana öfkeli kalamaz.” Cillian’ın duymaması için sesini iyice alçaltarak ekledi. “Hele de kızını ona götürürsen.”

Biliyordu. Aileen yüzünün alev alev yandığını hissetti. “Bunu düşünceğim.”

“İyi. Eşyalarını toplaman için sana biraz zaman vereceğim. Sonra eve geliyorsun. Annen vedalaşmak için seni bekliyor.” Kızına sarılıp saçlarını okşadı. “Banslieve’den ayrılmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama sık sık seni ziyarete geleceğiz. Her şey iyi olacak.”

Aileen sonunda dayanamayarak gözyaşlarını serbest bıraktı. “Seni özleyeceğim.”

Graeme’in de gözleri dolmuştu. Elinin tersinle gözlerini sildi ve boğazını temizledi. “Fazla oyalanmadan eşyalarını toplamaya başla.”

Babası bir şekilde durumu katlanılır kılmayı başarmıştı. Bakışları ufka kaydı ve Connor’ın arkasından gidecek cesareti olup olmadığını düşündü. Ya da bunu isteyip istemediğini.

Eşyalarını toplaması sandığından çok daha kısa sürmüştü. İlaçları ve şahsi eşyaları dışında yol için gerekli olacak küçük bir çadır, birkaç kâse ve biraz da kurutulmuş yiyecek koymuştu bohçasına. Yanına sadece Connor’ın hediye ettiği atın taşıyabileceği kadar eşya almıştı.

Banslieve’den ayrılmayı hiç istemiyordu. Bütün sevdikleri, anıları buradaydı ama gitmekten başka bir şansı yoktu. Seamus haklıydı. Olanlardan sonra köylüler onu etraflarında istemeyeceklerdi. Her şeyden önce kızının hayatını böyle bir riske atamazdı.

Atın sırtına yüklediği eşyaları kontrol etti ve son bir kez etrafına bakındı. Kulübeye doğru yaklaşan Riordan Ó Duinne’i de o sırada fark etti.

“Günaydın Aileen.”

“Günaydın,” diyerek karşılık verdi, zoraki bir gülümsemeyle.

Riordan ata ve üzerindeki eşyalara kısa bir bakış attı ve sanki yola çıkmaya hazırlandığını fark etmemiş gibi bir tavır takındı.

“Maive’in hayatta olduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Sadece Whelon ile Pdraig öldüler.”

“Başka hastalanan olmadı mı?”

“Hayır.” Uzanıp genç kadının elini tuttu. “Aileen senden ayrı kalmak istemiyorum. Karım olmanı istiyorum.”

Riordan elini tuttuğunda hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Oysa Connor’la her şey çok farklıydı. Bir kez daha, sakın ve istikrarlı bir adam ona evlenme teklif ediyordu ama bu Aileen’i rahatlatmak yerine huzursuz etmişti.

Babası haklıydı. Daima aklının sesini dinlemiş, istediği şeyin peşinden gitmeye korkmuştu. Her iki seferinde de Connor’dan vazgeçmişti. Kalbinden geçenleri ona söylememiş, onun için mücadele etmemişti. Tekrar aynı hatayı yapmak istemiyordu. Connor, onu geri çevirse bile en azından denemiş olacaktı.

“Bana karşı her zaman çok iyiydin Riordan. Sen gerçek bir dostsun,” dedi nazikçe. Aileen’in ne söyleyeceğini anlamış gibi birden gerildi Riordan. “Seninle evlenemem.”

“Tekrar evlenmeyi düşünmen için erken olduğunu söylemiştin zaten. Zamanımız var. Seni, ailemin kuzeydeki evine götürebilirim.”

Aileen derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. “İstediğim adam sen değilsin, Connor MacEgan.”

Riordan’ın yüzü bir an öfkeyle karardı ama kendisini çabuk toplamıştı. “Seni koruyamayan bir adamla evlenemezsin. Saldırıya uğradığın gece olanları gördün. O sana uygun biri değil Aileen. Ona güvenemezsin ama bana güvenebileceğini biliyorsun. Lütfen bana bir şans ver, seni mutlu edebilirim.”

“Üzgünüm Riordan ama yapamam.”

Aileen’in cevabıyla yüzündeki şefkatli ifadenin yerini vahşi bir öfke almıştı. “Onunla yattın değil mi?” diye sordu buz gibi bir sesle. “Bir fahişe gibi onun koynuna girdin.”

Aileen tüm gücüyle genç adama bir tokat attı ama bu onu daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Riordan, boğazına yapıp üzerine abandı. “Sırf MacEgan’ın nasıl bir korkak olduğunu gör diye o iki adama, sana saldırmaları için bir kese gümüş verdim,” dedi ve Aileen’in yüzünde beliren dehşet oldu ifadeden büyük bir keyif aldı. “Ama görünüşe göre gümüşlerimi boşa harcamışım.” Sonunda onu serbest bıraktı ama söyleyecekleri henüz bitmemişti.

“MacEgan’ın seninle evleneceğini mi sanıyorsun? Seninle sadece gönül eğleniyor. Çocuklarını doğuracak kadar soylu değilsin, sıradan bir köylüsün. Boşa hayal kuruyorsun.”

Aileen boğazını ovarak bir zamanlar arkadaşı kabul ettiği adama baktı. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılabilmişti? Aileen’i sevmiyordu Riordan. Onu sahip olmak istediği bir mal, eşya gibi görüyordu.

Banslieve’den bir an önce ayrılması şarttı. Riordan’a bir daha güvenemezdi. Kıskançlığından Aileen’e saldırması için yabancılara para veren bir adam, reddedildikten sonra neler yapardı kim bilir?

Riordan uzaklaşırken bakışlarını gökyüzüne dikti ve Connor’la yüzleşecek cesaret vermeleri atalarının tanrılarına yakardı.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

SAĞNAK yağmur, görüş mesafesini oldukça azaltmıştı ama Connor aldırmadı. Bu toprakları avucunun içi gibi biliyordu ve Patrick'in kalesine çok az yolu kalmıştı. Son birkaç gündür aklında tek bir şey vardı, Flynn O'Bannion'la yüzleşmek. Ne pahasına olursa olsun gücünü geri kazanacak ve O'Bannion'un karşısına gerçek bir savaşçı olarak çıkacaktı, yarım bir adam olarak değil.

Yağmurun şiddeti azaldığında, Connor kale duvarlarını seçmekte zorlanmadı. Laochre, tüm heybetiyle tam karşındaydı. Eve her dönüşünde olduğu gibi içinin coşkuyla dolmasını beklediği büyük bir boşluk hissediyordu.

Düşünceleri bir kez daha Aileen'e kaydı. Kim bilir neredeydi? Güvende miydi? Yaptıklarından sonra umursamaması gerekiyordu ama onun güzel yüzünü ve yaşlarla dolu gözlerini unutamıyordu bir türlü.

Vedalaşmadan ayrıldığı için kendisini kötü hissediyordu ama söyleyecek ne kalmıştı ki? Lanet olsun, onu daha fazla düşünmek istemiyordu.

Kale kapısında nöbet tutan askerleri selamlayıp içeri girdi ve atından indi. Seyis, atı ahırlara götürürken Connor da iç avlunun yolunu tutmuştu. Yol boyunca karşılaştığı arkadaşlarıyla selamlaşıp hatırlarını sordu. Avluya girdiğindeyse onu ilk fark eden Patrick'in karısı Isabel olmuştu. Yağmura ve yerdeki çamura aldırmandan genç adamın yanına koştu ve kollarına atılıp sıkıca sarıldı ona.

"Kendini çok özlettin."

Isabel her zamanki gibi çok güzeldi. Kırmızı ipek elbisesiyle gerçek bir kraliçe gibi görünüyordu. Ama karnının yuvarlaklığı Connor'm gözünden kaçmamıştı.

"Tebrik ederim. Bebek ne zaman geliyor?"

Isabel'in yüzü mutlulukla aydınlandı. "Kış ortasında. Liam dört gözle kardeşinin dünyaya gelmesini bekliyor. Amcası Ewan'a eziyet etmekten sıkıldı, yeni kurbanlar arayışı içerisinde."

Büyük salona gidene kadar Isabel sürekli konuşmuştu ama Connor neden bahsettiğini bilmiyordu. Düşünceleri tekrar Aileen'e kaymıştı. Rhiannon'a hamileyken, o da Isabel gibi mi görünüyor muydu? Bebeği sakinleştirmek istercesine o da farkında olmadan karnını okşamış mıydı?

Banslieve'den ayrılmadan önce kızını kısa bir süre için de olsa görme şansı olmuştu. Rhiannon, Lianna ve Tomas'ın kulübesinin önünde, hayvanları besliyordu. Rüzgârdan dağılmış saçlarıyla annesine her zamankinden daha çok benziyordu o gün.

Connor, onunla konuşmak için bir girişimde bulunmamıştı. Sadece onu izlemiş, yüzünü hafızasına kazınmıştı. Onu tanımayı çok istiyordu ama bu şartlarda, aralarında bir bağ kurabilmeleri çok zordu. Kader, ona eziyet etmek için çok acımasız bir yol seçmişti. Yıllarca bir eş ve çocukların hayalini kurmuştu. Bilgisi dışında da olsa bir çocuğu vardı ama ulaşamayacağı bir noktadaydı.

"Connor?" Isabel'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ama yüreği ağırlaşmıştı. "Ne söylediğimi duydu mu?"

"Üzgünüm, aklım başka yerdeydi."

“Hadi içeri girelim,” dedi genç kadm. Connor yengesinin dikkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Isabel’in gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve hemen değilse bile çok yakında Connor’ı sorguya çekeceği kesindi.

“Birileri dönüşüne çok sevinmiş görünüyorlar.”

Connor, büyük salonun köşesindeki gruba baktı. Dört kadın kafa kafaya vermiş, Connor’a bakıp gülüşüyorlardı. Kadınların ilgisi bir zamanlar çok keyif aldığı bir şeydi ama o anda ilgileri sadece sinirini bozuyordu.

“Bunun için zamanım yok. Patrick’le konuşmam gerek.”

“Kutsal ruh adına, bugünün geleceğini hiç sanmıyordum,” diye mırıldandı Isabel. “Sonunda oldu değil mi?”

“Ne oldu?”

“Trahern, Banslieve’de bir kadın olduğundan bahsetmişti ama ona inanmadım. Sonunda sen de bir kadına kapıldın demek.” Connor bir cevap vermedi ama Isabel içini okuyordu. “Bana ondan bahset.”

“Yanılıyorsun,” dedi Connor.

Isabel uzanıp elini tuttu. Ancak o zaman elindeki hasarı fark etmişti. Bakışlarında endişeli bir ifade belirdi ama eliyle ilgili bir yorum yapmadı. “O da senin için aynı şeyleri hissediyor mu?”

“Bu konuyu kapat Isabel.” O anda en son ihtiyaç duyduğu şey, Isabel’in Aileen meselesini kurcalamasıydı.

Neyse ki tam o sırada Patrick girdi salona. Saçları yağmurdan ıslanmıştı ve üzerindeki kılara bakılırsa idman alanından geliyordu.

“Geldiğini duydum,” diyerek kardeşine sarıldı Patrick. “Seni görmek güzel.”

“Seni de öyle.”

Isabel’i arkalarında bırakıp Patrick’in özel görüşmelerini yaptığı odaya çekildiler. Patrick hizmetlilere, dışarı çıkmalarını söyledi. Yalnız kaldıklarında lafı hiç çevirmeden doğrucu konuya girdi. “Arazini neden bir atla takas ettin?”

“Ödemem gereken bir borç vardı.”

“İhtiyacın olan parayı sana verebilirdim. Bunu bilmen gerekirdi.”

“Samhain’den sonra o araziye ihtiyacım olmayacak.”

“Konu Flynn O’Bannion değil mi? Trahern olanları anlattı.”

“O’Bannion ile adamlarının bana yaptığının intikamını alacağım.”

Patrick düşünceli gözlerle kardeşini süzdü bir süre. “Brehonlar’ın bunu kabul ettiklerine inanmıyorum. Biçtikleri bedeli kabul edip bu konuyu kapatmalıydın.”

“Bir kadının yalanlarına tek bir gümüş bile vermem.”

“Biliyorum. Aynı zamanda Flynn O’Bannion’u öldüreceğini de biliyorum.

“Ölmeyi hak ediyor.

“Bu büyük bir aptallık,” dedi Patrick. “Ama yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım.” Bakışlarında onu çok iyi anladığını gösteren bir ifade vardı. Bundan hoşlanmıyordu ama kardeşini anlıyordu.

Connor bir banka oturup sızlayan parmaklarını ovdu. Gece tekrar sarması gerekecekti. Aileen özellikle yağmurlu günlerde ağrısı olacağını söylemişti ve haklıydı.

Onu düşünmeyi bırak artık. Ama Aileen’in bedeninin sıcaklığı, kolay unutulabileceği bir şey değildi.

“Kılıcını çek,” dedi Patrick kendi kılıcını çekerek. “Ne durumda olduğuna bir bakalım.”

Connor, kılıcı sol eline aldı. Gücünü geri kazanmıştı ama refleksleri eskisi kadar iyi değildi.

Patrick kılıcını savurdu ve Connor iki eliyle birlikte saldırıyı bloke etti. Ağabeyi hiç merhamet göstermeden saldırıyor, zayıf yanlarını test ediyordu. Connor kendini savunmakta zorlanmadı ama bilekleri ağrıyordu. Her darbeye birlikte koluna doğru daha şiddetli bir sancı yayılıyordu.

Patrick kılıcını karnına doğru savurduğunda Connor kenara kaçtı.

“Her şeyi unuttun mu yoksa aldığın eğitimlerden hatırladığın bir şeyler var mı?” diye sordu Patrick alaycı bir gülümsemeyle.

“Benim kadar hızlı olmadığını hatırlıyorum.” Bu kez saldıran taraf Connor olmuştu. Kılıç sesleri odanın içinde yankılanıyordu.

Patrick, boş bir anım yakaladı ve Connor’ın kılıcı büyük bir gürültüyle ahşap zemine düştü.

“Flynn O’Bannion’la dövüşmeye hazır değilsin.”

“Henüz değilim,” dedi Connor. “Ama olacağım.”

Patrick anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Hazırlanman için çok az zamanımız var. Kılıcını al. Baştan başlıyoruz.”

“Seninle gelmeyeceğim,” diye söylendi Rhiannon bir kez daha. “Lianna ve Tomas’la kalmak istiyorum.”

Aileen derin bir soluk aldı. Kızının böyle bir tepki verebileceği gelmemişti aklına. Birlikte yolculuğa çıkmaktan hoşlanacağını, bunu bir macera gibi görüp, heyecanlanacağını düşünmüştü. Ama yola çıktıkları günden beri Rhiannon’un tek yaptığı şikâyet etmektir. Birkaç kez kaçmakla bile tehdit etmişti onu.

“Connor MacEgan senin baban,” dedi Aileen bir kez daha. Banslieve’den ayrıldıktan hemen sonra kızına gerçeği anlatmıştı ve o gün de aynen bugünkü gibi inatçı ve huysuz bir ifade belirmişti yüzünde. “Onu daha yakından tanıman için de yanına gidiyoruz.”

“Benim gerçek babam Eachan’dı,” dedi Rhiannon inatla.

“Eachan benim kocamdı ama senin gerçek baban değildi.”

“Beni, onunla kalmaya zorlayamazsın.”

Aileen derin bir soluk aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Günlerdir tekrar aynı tartışmayı yaşamaktan yorgun düşmüştü.

Açık araziye çıktıklarında ufukta Laochre göründü. Aradaki mesafeye rağmen kalenin ihtişamı göz alıcıydı. Aileen yüreğinin sıkıştığını, içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Geleceğini haber vermemişti ve Connor’ın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu.

Connor’ı son gördüğünden bu yana tam bir hafta geçmişti. Onsuz günler ve geceler geçmek bilmiyordu. En büyük korkusu Connor’ın onları kovmasıydı. Gerçi kaleye kabul edilecekleri bile şüpheliydi. Kral Patrick’in acımasız biri olmaması için dua etti içinden.

Laochre’nin görüntüsü karşısında Rhiannon’un bile sesi soluğu kesilmişti. Sonunda kalenin girişine vardıklarında Aileen, kızını attan indirdi ve tedirgin adımlarla kapıya yürüdüler.

“Connor MacEgan’ı görmek istiyoruz,” dedi nöbetçilerden birine. “Aileen Ó Duinne ile kızı Rhiannon’un geldiğini haber verir misiniz lütfen.”

Nöbetçinin gözünü bile kırpmaması Aileen’i şaşırtmıştı. Adam hizmetlilerden birini Connor’a haber vermek için gönderdi. Geçen her dakikayla Aileen’in korkuları daha da artıyordu. Kızını buraya kadar sürüklemekle hata mı etmişti? Ya Connor onları geri çevirirse? Ya kral kaleye girmelerine izin vermezse?

Cillian, MacEganlar’ın topraklarına girene kadar yolculukta onlara eşlik etmiş sonra geri dönmüştü. MacEganlar onları geri çevirirlerse yanında küçük bir kızla tek başına o kadar yolu nasıl giderdi? Terleyen avuçlarını eteklerine sürttü.

Az sonra tanıdık bir yüz görünce biraz olsun sakinleşti. Ewan MacEgan, uzun adımlarıyla yanlarına geldi.

“Connor idman yapıyor,” dedi delikanlı. “Isabel sizi karşılamam için beni gönderdi.” Merak dolu bakışları Rhiannon’a takıldı ve yanakları kızardı. Hemen sonra kendisini toparlayıp ekledi, “Yengem sizin için sofrayı hazırlıyor.”

“Connor burada olduğumuzu biliyor mu?”

Ewan başını iki yana salladı. “Patrick’le idman yapıyorlar. İşleri bittğinde haber vereceğim. Hadi gelin, Isabel bekliyor.”

Büyük kale burcunun merdivenlerini tırmandılar ve Ewan onları büyük bir salona aldı. Duvarları, şık ve renkli kilimler süslüyordu. Her yer çok temiz ve düzenli görünüyordu. İpekler içindeki kadınlara baktı. Saçlarını süsleyen altın tokaları, bileklerindeki altın ve gümüş bilezikleriyle göz alıcıydılar. Aileen bambaşka bir dünyada gibi hissetti kendisini. Ait olmadığı bir dünyaydı burası.

O sırada lila rengi ipek elbisesiyle çok güzel ve hamile bir kadın girdi salona. Aileen’i gördüğünde, sıcak bir gülümseme yayılmıştı yüzüne. Hızla yanlarına gelip ellerini uzattı.

“Geldiğine çok sevindim Aileen Ó Duinne. Ben Isabel MacEgan. Connor’ın ağabeyi Patrick kocam olur.”

Aileen, kraliçenin dostça yaklaşımı karşısında şaşkına döndü. Her iki yanağından öpmesi şaşkınlığını daha da artırmıştı. “Haber vermeden geldiğimiz için çok özür dilerim ben...”

“Lütfen bunun için endişelenme,” dedi Isabel içtenlikle. “Trahern ve Ewan’dan senin hakkında çok güzel şeyler duydum. Bir gün bizi

ziyaret etmeni umuyordum ben de.” Ardından Rhiannon’a döndü. “Bu güzel genç bayan da kızın mı?”

“Evet,” dedi Aileen ve derin bir soluk alarak ekledi. “Aynı zamanda Connor’m da kızı.”

“Connor bunu biliyor mu?” diye sordu Isabel. Sesi de ifadesi gibi birden ciddilemişti.

Aileen gözyaşlarını bastırmaya çalışarak başıyla onayladı. “Ama geleceğimizden haberi yok. Kızım yakından tanınmasını istedim.”

Kraliçenin ifadesi yumuşadı ve anlayışlı bir tavırla gülümsedi. “Connor’ı görmeden önce yıkanıp bir şeyler yemek ister misiniz?”

“Minnettar olurum,” dedi Aileen.

Isabel hazırlıklar için yanlarından ayrıldığında Rhiannon “Burada kalmayacağım, eve gitmek istiyorum,” dedi dışlerinin arasından.

“Yeter artık Rhiannon,” dedi Aileen alçak bir sesle. “Kendine yakışır bir şekilde terbiyeli davranmanı bekliyorum senden.”

“Ona bir şey söylemeyecek misin?” diyerek başıyla Ewan’ı işaret etti. “O terbiyeli davranmıyor. Sürekli bana bakıyor.”

“Çok güzel bir kız olduğun için bakıyor olabilir.”

Rhiannon’un yüzünde dehşete düşmüş gibi bir ifade belirdi. “Ama o bir erkek anne.”

Aileen kendini tutmasa kahkahalarla gülecekti. “Sadece şakaydı güzelim. O senin amcan ve doğal olarak seni merak ediyor.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemez ama.”

Aileen bir yorum yapmadı. Az sonra Isabel yanlarına dönmüştü ve onu takip etmelerini söyledi. Merdivenlere yöneldiklerinde Aileen odalardan birinden kılıç sesleri geldiğini duydu ve merakla Isabel’e baktı.

“Kocamla Connor, içeride idman yapıyorlar. Onları beklemek ister misin?”

Aileen başını iki yana salladı ama Connor için endişelenmişti. Eleri böyle bir idman için henüz hazır değildi. “Sence sakıncası yoksa siz önden gidin ben hemen geliyorum.”

Kraliçeyle kızı merdivenlere yöneldiğinde Aileen sessizce kapıyı açıp içeri girdi. Tanık olduğu şey sıradan bir idmandan çok ölümüne bir dövüşe benziyordu. Patrick MacEgan inanılmaz bir hızla hareket

ediyor, Connor’sa tüm gücüyle ona karşı koyuyordu. Birbirlerinin etrafında dönerek kapıya yaklaştıklarında, kısa bir an için Connor’ın dikkati dağıldı ve Patrick öfkeyle patladı.

“Lanet olsun, seni öldürebilirdim. Dikkatini topla.”

Aileen ürkerek geri çekildi. “Üzgünüm.”

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Connor öfkeyle.

“Rhiannon’u getirdim.” Titremesine engel olamamıştı. “Ben...”

“Bu konuyu yalnız konuşacağız.” Connor uyarı dolu bir bakış attı ona ve dışarı çıkması için kapıyı açtı. “Sonra devam ederiz Patrick.”

“Bu kadın da kim?” diye sordu kral. Kılıcını kınına sokmuştu ama durumdan hiç memnun görünmüyordu.

“Adım Aileen Ó Duinne,” diye cevapladı ve saygıyla eğilerek reverans yaptı. “Kardeşinizi tedavi etmiştim.”

“Dikkatini dağıttın,” dedi Patrick suçlarcasına.

Aileen’in boğazına bir yumru takıldı ve başını eğerek gözlerine dolan yaşları gizlemeye çalıştı.

Connor başıyla kardeşine dışarı çıkmasını işaret etti. “Aileen’le ben ilgilenirim Patrick.”

Kral odadan çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapatıp sürgüledi. “Neden geldin?”

Aileen tam karşısında durup sevdiği adamın öfkeli yüzüne baktı.

“Aramızda yarım kalan bir mesele var,” dedi ona bir adım daha yaklaşarak. “Söylemek isteyip de söyleyemediğim şeyler.”

Tüm cesaretini toplayıp avucunu genç adamın göğsüne dayadı. Elinin altında kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İçinde büyük bir savaş veriyormuş gibi bir ifade vardı Connor’ın yüzünde.

“Söylenecek daha ne var?”

Connor, göğsündeki elini kavradığında sözcükler Aileen’in boğazında düğümlendi. Çelik grisi gözlerde en ufak bir sıcaklık, duygu yoktu. Connor’ın onu burada istemediği çok açıktı. Ama aniden dudaklarını kavradı ve güçlü kollarıyla sınıksız sardı onu. Öpüşü, Aileen’in içindeki açlığı uyandırmıştı bir kez daha. Ellerini vücudunda, onu tekrar içinde hissetmek istiyordu.

Kollarını boynuna dolayıp büyük bir tutkuyla karşılık verdi genç adama. Korkuların yerini umut almıştı. Ama Connor adeta ateşe değmiş gibi hızla geri çekildi.

“Durumu zorlaştırmanın bir anlamı yok Aileen. Bu yürümez.”

“Ya kızın, onu da mı geri çevireceksin?”

“Ona, babası olduğumu söyledin mi?”

“Evet. Bunu yıllar önce yapmam gerekirdi ama korkuyordum. Ayrıca Eachan onu çok seviyordu.”

“Böylesi onun için çok daha iyiydi belki de.”

Aileen şaşkınlıkla genç adama baktı. “Onu istemiyor musun?” Bütün söylediklerinden sonra kızına sırtını mı dönecekti?

“Fazla umuda kapılmasını istemiyorum. En iyisi Samhain’e kadar benden uzak durması.”

Aileen, duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Connor bu kadar değişmiş olamazdı. Ama bir hafta önce Banslieve’den ayrılan adam değildi karşısındaki. Acımasız savaşçı kimliğine geri dönmüştü ve aklındaki tek şey intikamdı.

Bu adam yıldızlar kadar ulaşılmazdı Aileen için. “Gitmemi istiyorsun,” diye fısıldadı.

“Herkes için en doğrusu bu.”

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CONNAR, sessizce inledi. Aileen’i öpmesi büyük hataydı. Ona dokunduğu anda bedeni sevişmelerini hatırlayarak tepki vermişti. Onu yatağında istiyordu, ona duyduğu açlık dayanılmaz boyuttaydı.

Laochre’de kalması Connor’ı öldürürdü. Onu burada istemediği yalandı. Onu ne kadar istediğine bütün Tanrılar şahitti. Rhiannon’u ona getirmişti üstelik.

Kafası çok karışık, ne düşüneceğini bilmiyordu. Kızını tanımak istiyordu ama bu şartlarda değil. Patrick’le her gün idman yapmanın büyük faydasını görmüştü ama halen yeterince güçlü değildi. Ve gücünü tam olarak geri kazanmadan bir baba ve koca olamazdı.

Odasının kapısını açıp içeri girdiğinde karşısında Rhiannon’u görünce şaşırıldı. Küçük kız parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret etti.

“Beni arıyorlar.”

“Burada olmaman gerekir.”

Rhiannon kollarını göğsünde kavuşturup dik dik ona baktı. “Sen babam değilsin. Annemin ne dediği umurumda değil. Benim babam Eachan Ó Duinne.”

“Haklısın,” dedi Connor. “Sana asıl babalık yapan o oldu.”

“Senin kızın olmayacağım,” dedi inatçı bir tavırla. “Beni buna zorlayamazsın.”

Connor karşısında annesini görür gibi oldu. Duruşu, inatçı ifadesi ve bakışlarıyla gerçek bir MacEgan’dı Rhiannon.

“Annen seni merak edecek, gidip onu bulsan iyi olur.”

Connor’ın onunla tartışmaya girmemesi Rhiannon’u rahatlatmış gibiydi. “Yarın eve geri dönüyoruz.”

“Eğer istediğin buysa,” Connor, Aileen’in eve dönemeyeceğini, kendi topraklarından sürüldüğünü hatırlatmak istemedi. Leğeni suyla doldurup elleriyle yüzünü yıkadı. Rhiannon sessizce işinin bitmesini beklemiş ve ona kuru bir bez uzatmıştı.

“Parmakların halen kıvrık duruyor.”

“Evet.”

Connor, engel olamadan elini tuttu ve parmaklarını incelemeye başladı. Genç adam, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Kızı ona ilk kez dokunuyordu ve bu çok yabancıydı olduğu bir duyguydu.

Rhiannon’un yüzü aydınlandı. “Annem çok iyi bir iş yapmış. Yerrinde başka bir şifacı olsa ellerini keserdi.”

“Kesmediği için her gün şükrediyorum.”

“Söğüt kabuğu çayı içiyor musun? Annem ağrılara iyi geldiğini söylüyor.”

Connor gülümsemesini zorlukla bastırdı. Rhiannon, küçük bir kuş gibi şakıyarak, elleriyle ilgili yapması gerekenleri sıralıyordu.

“Sen de annen gibi şifacı mı olacaksın?”

Rhiannon başıyla onayladı. “Bildiği her şeyi öğretecek bana.” Bakışları masanın üzerindeki sargı bezleriyle ince çubuklara takıldı. “Ellerini sarmamı ister misin?”

“Çok memnun olurum.”

Rhiannon malzemeleri toparlarken Connor oturup onu bekledi. Küçük parmaklar şaşırtıcı bir marifetle parmaklarını düzeltti ve çubuklarla destekleyerek sarmaya başladı. Sargılar biraz gevşek olu-

yordu ama Connor işine müdahale etmedi. Yalnız kaldığında sargıları sıkılaştırabilirdi.

“Sen çok iyi bir kızsın,” dedi genç adam. “Eminim annen seninle gurur duyuyordu.”

Rhiannon’un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı ama bir yorum yapmadı. İş bittiğinde kafasını kaldırıp Connor’a baktı.

“Parmaklarını her akşam sarmalısın. Eskisi gibi düz durmalarını istiyorsan bu şart.”

Rhiannon gittikten sonra genç adam sargılarını inceledi. Sargılar yeterince sıkı değildi ama küçük kızı yaşına göre gerçekten çok iyi bir iş çıkartmıştı.

Connor tuniğinin bağcıklarını çözüp üzerinden çıkarttı. Saatlerce idman yapmaktan bütün kasları ağrıyordu. Aileen’le Rhiannon’un birkaç gün daha kalmalarının sorun olmayacağını düşündü. Isabel’le konuşup bir şeyler ayarlamasını isteyebilirdi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun genç bayan?” diye sordu Aileen. Kızı surlardan birinin arkasına saklanmış kalenin girişini gözlüyordu.

Rhiannon suçlu bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. “Hiçbir yere.”

“Umarım öyledir. Gizlice kaçmak gibi bir niyetin yok değil mi?”

Küçük kız başını iki yana salladı ama halen annesinin gözlerine bakamıyordu. Aileen nöbetçilerden biriyle göz göze geldi. Adam güven verici bir tavırla gülümsemişti ama bu Aileen’i rahatlatmaya yetmedi. Nöbetçi, Rhiannon’u onun kadar iyi tanıımıyordu.

“Neden ahırlara gitmiyorsun? Ewan sana atları gösterebilir.”

Rhiannon başını iki yana salladı. “Eve gitmek istiyorum. Burayı sevmiyorum.”

“Biri seni üzecek ya da canını sıkacak bir şey mi söyledi.”

“Hayır. Kimse benimle konuşmuyor ve burada yapacak hiçbir şey yok.”

Aileen, kızının elini tuttu. “Hadi gidip Isabel’le konuşalım. Senin için bir şeyler bulacağına eminim. Belki şifacılarımın, ilaçlar için otlarla kökler toplayacak bir yardımcıya ihtiyacı vardır.”

Rhiannon'un gözleri parladı. "Sence hasta kulübesinde yaralı askerler var mıdır?"

"Bu büyüklükte bir kalede, aksi mümkün değil tatlım."

Isabel'i aramak için kale burcunun yolunu tuttular. Aileen, avluda idman yapan grubu görünce durdu ve bir süre onları izledi. Adamların üzerinde deri koruyucu yelekler vardı. Terli vücutları öğle güneşinin altında parlıyordu. Connor da, bu askerler gibi avluda idman yapmış mıydı? Onu, askerlerin arasında hayal etmek hiç zor değildi.

"Yoksa kılıç eğitimi almayı mı düşünüyorsun?" diye sordu askerlerden biri. Siyah saçları, mavi gözleri ve sıcak gülümsemesiyle çok hoş bir adamdı.

Aileen başını iki yana salladı. "Kısa bir süre izlemek için durdum, aslında kraliçe Isabel'i arıyordum."

"Kraliçeyi sebze bahçesinde bulabilirsin," dedi asker. "Ama kılıç eğitimi almak istersen adım Senan." Bakışlarında açık bir ilgi vardı ama Aileen fark etmedi, adamın kolundan aşağı akan kana takılmıştı bakışları.

"Yaralanmışsın." Yarayı incelemek için askere yaklaştı.

"Sadece bir çizik. Bıçaktan kaçarken yeterince hızlı hareket edemedim."

"Annem bir şifacı," dedi Rhiannon.

"Öyle mi?" Senan bakışlarında muzip bir pırıltıyla kolunu genç kadına uzattı. "Yanılmış olabilirim, belki de ciddi bir yaradır."

Aileen gülümseyerek başını iki yana salladı. "Yıkayıp, sararsan yarına bir şeyin kalmaz. Senin de dediğin gibi sadece bir sıyrık."

"Pansumanı sen yapabilirsin," dedi Senan baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

"Yapacak daha önemli işleri var," diye araya girdi bir erkek sesi.

Senan, Connor'ın soğuk bakışlarından etkilenmiş görünmüyordu. İdmana dönmenden önce gülümseyerek Aileen'e göz kırptı.

"Yapacak daha önemli ne işim varmış?" diye sordu Aileen.

"Biraz yürüyelim, söylerim."

Aileen dikkatle askerleri izleyen kızına döndü. "Bizimle gelmek ister misin?"

Rhiannon başını iki yana salladı.

"İstersen dokuma kulübesine gidip yeğenim Brianna'yla vakit geçirebilirsin, aynı yaşıldasınız. Bu sabah geldiler ve eminim onun da tek başına canı sıkılıyordur."

Bir arkadaş, o anda Rhiannon'un en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. Heyecanla annesine döndü "Gidebilir miyim? Lütfen."

Aileen başıyla onayladığında küçük kız hiç vakit kaybetmeden dokuma kulübesinin yolunu tuttu.

Connor'la birlikte kalenin dışına çıktılar. Yeşil çayırların hemen ardından başlayan uçsuz bucaksız deniz görülmeye değer bir manzaraydı doğrusu. Connor denizin ters yönünde koruluğa doğru yürümeye başladığında genç kadın çaresiz onu takip etti. İçinde bir huzursuzluk vardı.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi vardı?"

Connor birden döndü ve çenesini tutup gözlerinin içine baktı. "Senan'la konuşuyordun. Bunu bir daha yapma."

Aileen, yavaşça genç adamın elini itti ve bir adım geri çekildi. "Bir türlü karar veremiyormuş gibi bir halin var. Önce karşıma geçip buraya gelmekle hata ettiğimi söylüyorsun, sonra kıskanç bir sevgili gibi davranıyorsun. Sana ait değilim. Bunu gayet açık bir şekilde gösterdin."

"Burada kalmayacaksın Aileen."

Connor, ona bu şekilde davranırken kalması mümkün değildi zaten. O da buraya gelmekle hata ettiğine inanıyordu artık ama Rhiannon'un durumu açıklığa kavuşmadan bir yere gidemezdi. "Peki kızım? Onu da götürmemi istiyor musun?"

"Rhiannon kalabilir." Connor'ın ifadesi yumuşadı ve bakışları elindeki sargılara kaydı. Aileen, sargıları kimin sarmış olabileceğini anlamakta zorlanmadı. "Senin gibi bir şifacı olmak istiyormuş, öyle söyledi."

"Konuşmaya başladığı günden beri hep bunu söylüyor. İnsanları tedavi etmek, hastalıklarına çare bulmak istiyor."

Connor alçak bir kayanın üzerine oturdu ve sırtını ağaca yasladı. "Bana ondan bahset."

Aileen yere oturdu ve dizlerini karnına çekti. "Rhiannon, Azize Agatha yortusunun hemen ertesi günü, karlı bir sabahta dünyaya

geldi. Zor bir doğumdu, iki gün sancı çektim ve neredeyse ölüyordum ama sonunda onu kucığıma aldığımda çektiğim bütün acılara değmişti doğrusu.”

“Eachan’ın, Rhiannon’un kendi kızı olduğuna inanmasına göz yumdun.” Suçlayıcı bir ifade vardı gözlerinde.

“Hayır,” dedi Aileen telaşla başını iki yana sallayarak. “Eachan, senin çocuğunu taşıdığımı en başından biliyordu. Benimle hamile olduğum için evlendi.” Başını öne eğdi. “O gece, Lianna’nın yerine geçtiğimi biliyordu. Sabah kulübeden çıkarken görmüş beni.” Gözyaşlarını sildi “Bebegimi doğurmayı çok istiyordum,” dedi boğuk bir sesle. “Sen gittiğin halde, her gün Tanrıya bana böyle bir hediye verdiği için şükrettim. Rhiannon benim için her şeyden önemli.”

Connor oturduğu yerden kalktı ve genç kadının yanına geldi. “Bana haber göndermeliydin.”

“Sadece on altı yaşındaydım Connor. Doğru düşünemiyordum. Eachan sana haber vermem gerektiğini söylediğinde bile paniğe kapıldım. Yaptığım şey için benden nefret edeceğinden korktum”

“Bana dürüstçe cevap ver. O gece neden Lianna’nın yerine geçtin? Ve sakın hasat için olduğunu söyleme. Hiçbir kız böyle bir şey için bekâretini bir yabancıya vermez.”

“Benim için bir yabancı değildin,” diye fısıldadı Aileen. “Sen benim hayalimdin. Asla sahip olmayacağım bir hayal. Tek bir gece için bile olsa kollarında olmak istemiştin.” Dizlerinin üzerinde doğrulup genç adamın yanağını okşadı. Connor bir tepki vermeyince hayal kırıklığına uğradı ve elini geri çekti.

“O’Bannion’la yüzleşmek neden bu kadar önemli?”

“Eskisi gibi bir adam olmam için bu şart.”

“Ya ben bu adamı istiyorsam?” Sonunda yüreğinden geçeni söylemişti işte.

“Onuru olmayan bir adam mı istediğin?” diye sordu Connor. “Bir korkak gibi kenara çekilmemi isteme benden.”

Aileen bakışlarını yere indirdi. “Ben yaşamamı istiyorum. Ben ve kızımız için yaşamamı. Kendini feda etmekte bu kadar kararlıysan, söyleyebileceğim başka bir şey yok.”

Connor’ın bakışlarında pişmanlık vardı ama kararından vazgeçmeyeceği çok açıktı. Aileen’in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

“İnan bana, böylesi çok daha iyi.”

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

SAMHAIN kutlamalarından üç gün önce, Connor ve dört kardeşi şafağın ilk ışıklarıyla birlikte Laochre arazisinden çıkmışlar, atlarını güneye sürüyorlardı. Connor, kardeşlerinin yanında olmalarından güç alıyordu ama Flynn O'Bannion'un kalesine yalnız gitmeye kararlıydı. Bu onun kişisel savaşıydı.

Sağ eliyle kılıcını kavradı. Yolculuk süresince, onu bekleyen dövüşe odaklanmaya çalışmıştı ama düşünceleri sık sık Aileen'e kayıyordu.

Connor'ın bu dövüşten vazgeçmesini istemişti. Tıpkı bir korkak gibi davranmasını bekliyordu. Onurundan başka bir şeyi kalmadığını göremiyor muydu? Bu yetmezmiş gibi son birkaç günde Connor'ı görmezden gelmişti. Ve bunu fark ettiğini kabullenmekten de hiç memnun değildi genç adam.

Lanet olsun, onunla vakit geçirmeye, sohbet etmeye alışmıştı. Teninin sıcaklığı, dudaklarının tadıyla hiç aklından çıkmıyordu.

Ya ben, bu adamı istiyorsam? diye sormuştu. Connor, buna inanmıyordu. Hiçbir kadın, ailesini koruyamayacak kusurlu bir erkek istemezdi. Kendini ve gücünü kanıtlayana kadar Rhiannon'a babalık yapmaya hakkı yoktu.

“Dövüş için hazır mısın?” diye sordu Ewan, kamp yapmak için durduklarında. Genç yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Adamlarla idman yaptığını görmedim.”

“Benimle idman yapıyordu,” dedi Patrick. “Ve dövüşe hazır.”

Connor, minnetle ağabeyine baktı. Patrick'in ona güvenmesi çok şey ifade ediyordu. Ama Bevan kuşkulu görünüyordu.

“Flynn O'Bannion yenmesi kolay bir rakip olmayacak. Zayıf yanlarını çok iyi biliyor.”

“Ben de onunkileri biliyorum,” cevabını verdi Connor. Elinden geldiğince sıkı çalışmış, bu dövüşe hazırlanmıştı kendisini. Artık beklemek dışında yapılacak bir şey kalmamıştı.

Su kaynağının yakınlarında atları serbest bıraktılar. Küçük bir şelale kayalarla çevrili bir gölete akıyordu. Kamp kurmak için dört bir koldan işe sarıldılar. Ewan göletten su taşırken Trahern ateş yakmak için hazırlık yaptı. Bevan'la Patrick de çadırları kurma görevini üstlenmişlerdi.

Connor, atları bağladıktan sonra akşam yemeği için gerekli malzemeleri çıkartıp ateşin yanına koydu. Trahern ateşin başında yanına otururken ona bir bardak bira uzattı.

“Bana kadınından bahset,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Ve annemize benzeyen küçük kızdın.”

“Rhiannon benim kızım. Ama kısa bir süre öncesine kadar ondan haberim yoktu.”

Patrick ateşin diğer tarafında yerini alırken, “Aileen, en başından bunu sana söylemeliydi,” dedi.

“Onun kadar ben de hatalıyım,” dedi Connor.

“Aileen'le evlenecek misin?” diye sordu Trahern.

Soru genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. “Bilmiyorum.”

Geleceğe dair planlar yapmamaya çalışıyordu. Her şey dövuşün nasıl sonuçlanacağına bağılıydı.

Patrick'le Bevan'ın sessiz bakışmaları gözünden kaçmamıştı ama aldırmadı. Aileen'le ilişkisini tartışmak niyetinde değildi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde beş kardeş ateşin etrafında oturmuş sohbet edip biralarını yudumluyorlardı. Trahern her zamanki gibi hikâyeleriyle akşama renk katmıştı. Connor tek tek kardeşlerine baktı. Ona destek olmak için hiç tereddüt etmeden yola düşmüşlerdi. Connor başta karşı çıkmıştı ama geldikleri için minnettardı. Ve bu akşamın, kardeşleriyle birlikte geçireceği son akşam olmaması için dua ediyordu.

Ölmek istemiyordu ama O'Bannion karşısında ne kadar şansı olduğunu da farkındaydı. Bu dövuşün onu çok zorlayacağını biliyordu. Gücünü, son damlasına kadar kullanmak zorundaydı.

Hışırta sesleriyle beş kardeş, hızla ayağa kalkıp, kılıçlarını çektiler. Bir atlı, karanlığın içinden onlara yaklaştı. Gelenin Aileen olduğunu görünce şok oldu Connor.

Genç kadın soluk soluğaydı ve saçları örgüsünden kurtulmuş yüzünü çevreliyordu. Yanakları ve burnu rüzgârdan kızarmıştı. Onlara yetişebilmek için atı çok hızlı sürmüş olmalıydı. Connor yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Atın yularını tuttu ve attan inmesi için genç kadına yardım etti. "Ne oldu? Ters bir şey mi var?"

Aileen yorgun bakışlarını genç adama dikti. "Evet, ters bir şey var. Bir veda bile etmeden bıraktın bizi." Ona yaklaşıp ellerini göğsüne dayadı ve sesini alçaltarak, "Eğer beni burada istemezsen, giderim," diye fısıldadı. "Ama dövuştün önce seni son bir kez görmek istedim." Eli, genç adamın yanağına kaydı ve Connor, içinde hızla yükselen arzuyla bir anda her şeyi unuttu.

"Gitme," dedi alçak bir sesle. Genç kadını kendisine çekip sıkıca sarıldı. Birlikte bir gelecekleri olmadığını biliyordu ama Aileen'in yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Aileen, dikkatle onları izleyen dört adama kaçamak bir bakış attı. "Yalnız konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Connor, elinden tutup onu az ilerdeki ağaçlık alana götürdü. Eğrelti otları yumuşak bir halı gibi toprağın üzerini kaplamıştı. Kayalıkların hemen ardından şelalenin sesi yükseliyordu.

Aileen, elini bırakıp yere oturdu. Kalbi korkunç bir hızla çarpıyordu. Connor'ın yola çıktığını öğrendiğinde sanki biri boğazını sıkıyormuş gibi hissetmişti. İçinden geçenleri ona söylemeden gitmesine izin veremezdi. Flynn O'Bannion'la yüzleşmeden önce son bir kez onu görmeli, onunla olmalıydı. Laochre'de, onun ölüm haberinin gelmesini bekleyemezdi. Çaresizce beklemek işkencelerin en büyüğüydü. Ölmesini izlemek zorunda kalacak olsa bile yanında olmak istiyordu.

Connor tam önünde, dizlerinin üzerine çömeldi ve "Neden geldin Aileen?" diye sordu. Altın rengi saçları ay ışığında parlıyordu. Aileen yüzünü avuçlarının arasına alıp kendisine yaklaştırdı.

"Çünkü yedi yıl önce bir hata yaptım." Alnını, alnına yasladı. "Affet beni Connor." Genç adam geri çekilip gözlerinin içine baktı. Karanlık bakışları içini ürpertmişti. "Lütfen affet."

Connor birden dudaklarına uzandı ve büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Genç kadını yere yatırırken Aileen de aynı tutkuyla karşılık veriyordu. Parmakları umutsuzca tuniğinin bağcıklarını buldu. Ona dokunmaya, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Seni seviyorum Connor," dedi boğuk bir sesle. "Seninle olmaya ihtiyacım var. Ölecek olsan bile yanında olmak istiyorum."

"Halen kaybedeceğime inanıyorsun."

"Bilmiyorum," dedi genç kadın dürüstçe. "Flynn O'Bannion'la yüzleşmek istemeni anlamasam da yanında olacağım."

Connor'un yüzündeki ifadeyi çözemiyordu. Tahrik olduğunu hissedebiliyordu ama Aileen'in dokunuşlarına karşılık vermemişti.

"Ya sonra?" diye sordu. "Benden istediğin nedir Aileen?" Genç kadının üzerinden, yana kaydı. "Bir çiftçi olacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, ama en azından..."

"Benim istediğim bu değil Aileen. Ağabeyleriminki gibi bir hayat istiyorum. Bir lider olmayı, kendi insanlarıma önderlik etmek ve onları korumak istiyorum." Genç kadının yüzüne düşen bir tutam saç nazikçe geriye itti.

“Basit bir hayat sürmekte ne kötülük var?”

“Benim için yeterli değil.”

Aileen, kabul etmek istemese de gerçekler gün gibi açıktı. Bu dövüştən sağ çıksa bile, Aileen’le birlikte yaşamak onun için yeterli olmayacaktı. Aralarında sandığından çok daha derin bir uçurum olduğunu fark etti. Bir kez daha, asla sahip olamayacağı savaşçıyla birlikte olma hayalleri kuran genç bir bakire gibi hissetti kendisini.

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu cevabını duymaktan korktuğu halde.

“Her şey bu dövüşün nasıl sonuçlanacağına bağlı. Kazanırsam, klan reisi olmak için mücadele edebilirim. Batı’da bunun için bana yardım edebilecek akrabalarım var.”

Aileen yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Bir yol daha var,” diye fısıldadı hissettiği acıyı gizlemeye çalışarak. “Evlenebilirsin.”

Connor’ın eli omuzlarından beline doğru kaydı. “Olabilir,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ama soyluların çoğu, kızlarını ailenin küçük oğluyla evlendirmek istemez.”

Aileen’in midesine bir taş oturmuştu adeta. Başka bir kadınla evlenme olasılığına karşı çıkmaması genç kadını yıkmıştı. Aileen’in hiç şansı yoktu. Connor, bu dövüştən sağ çıksa bile bir gelecekleri olmayacaktı.

“Evlenmeyeceğim,” dedi genç adam. “Klan reisi olmak için bir kadını kullanacak değilim. Bir lider olmayı hak etmeliyim. Bileğimin gücüyle kazanmadığım bir liderlik istemiyorum.”

Aileen bir anda hafiflediğini hissetti. Birlikte bir gelecekleri olmasa da Connor’ın başka bir kadınla evlenmeyi düşünmemesi içini rahatlatmıştı. Birden dönüp Connor’ı sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı.

“Görünüşe göre ben isteğimi elde ettim,” dedi genç kadın. “Kendi gücümle.” Bacaklarını iki yanına yerleştirip üzerine oturdu.

Connor, uzanıp elbisesini omuzlarından aşağıya, beline kadar sıyırdı. Serin hava, çıplak teninin ürpermesine neden olmuştu. Meme uçları dikleşti, göğüsleri gerildi. Connor, onu kucağından indirmeden doğrulduğunda sertliğini bacaklarının arasında hissetti.

Genç adamın dudakları boynunda dolaşırken elleri elbisesini sıyırp çıkarttı. Yıldızların altında, çırıl çıplak, Connor’ın kollarının

arasındaydı ama küçük bir çocuk gibi kıvrılıp ağlamak geliyordu içinden. Bu onunla son gecesi olabilirdi. Sabah O’Bannion’un kalesine doğru yola çıkacaklardı.

Connor’ın evleneceği kadın olmayabilirdi ama o Aileen’e aitti. Sevdiği adamın kollarında geçireceği son gecenin doyusıya tadını çıkaracaktı.

Connor, meme ucunu ağzına aldığı anda bir yay gibi gerilerek başını geriye attı. Dilinin hareketleri genç kadını çıldırtıyordu. Dili göğüslerinden aşağıya kayarken vücudu alev aldı adeta.

Aileen’i sırt üstü yatırdı ve bacaklarını araladı. Kadınlığına dokunduğu anda bir şok dalgasıyla sarsıldığını hissetti. Bir parmağını içeri kaydırıp ve ıslaklığını okşadı.

“Bu benim için mi?”

Aileen’in soluğu kesilmişti. Cevap verecek durumda değildi. Connor eğilip bu defa diliyle okşadı kadınlığını. Aileen, inleyerek genç adamın saçlarına yapıştı. Bedeni zevkle titriyor, kıvranıyordu. Connor tatlı işkencesini sürdürürken tekrar tekrar adını haykırdı.

Sonra birden üzerine çıkıp tek bir hamlede içine girdi. Aileen zevk dolu bir çığlık attı. Connor artan bir tempoyla içinde gidip gelirken yer ve zaman mefhumunu tamamen kaybetmişti.

“Seni seviyorum,” dedi iniltilerinin arasından. “Seni seviyorum.”

Connor dudaklarına yapıştı ve genç kadın sarsılarak boşaldı. Soluk soluğa, genç adama sınımsız sarıldı. Bir daha asla böyle hissedemeyeceğini bilmek içini acıtıyordu.

Connor, sırt üstü dönerek genç kadını göğsüne çekti ve şalını üzerlerine örttü. Aileen, ona iyice sokulup gözlerini yumdu.

Connor’ın uyuduğundan emin olduğunda alçak bir sesle fısıldadı.

“Tanrı seninle olsun Connor.”

A t sırtında uzun bir yolculuğun ardından öğleden sonra geç saatlerde Flynn O’Bannion’un kalesine vardılar. Yüksek kuleleriyle Norman kalelerini andırıyordu. Laochre kadar büyük olmasa da ihtişamlı bir görüntüsü vardı.

Kalenin girişinde Connor atını durdurdu. “İçeriye gelmiyorsun,” dedi Aileen’e ve kardeşlerine döndü. “Bu sizler için de geçerli. Trahern içeriye kadar bana eşlik edecek.”

Patrick sinirli bir tavırla güldü. “Seni tek başına göndereceğimize inanıyor musun gerçekten?”

“Ona güvenmiyorum,” dedi Connor. “Beni cezalandırmak için size zarar vermesi riskini göze alamam.”

Aileen’i kollarının arasına alıp başını göğsüne çekti. “Birkaç güne kadar evde olacağım,” dedi saçlarını okşayarak.

“Seninle olmak istiyorum.”

“Beni bekle,” dedi Connor. “Ve kardeşlerimin yanında ayrılma.”

Aileen geri çekildi ve her ayrıntısını ezberlemek istercesine yüzüne dikti bakışlarını. Buz gibi bir korku sarmıştı bedenini. Connor’ın hayatı söz konusuyken geride kalıp beklemesi mümkün değildi. Dudakları son kez dudaklarıyla buluştuğunda, tüm sevgisini verdi bu öpüşmeye.

Connor, kardeşleriyle vedalaşıp yanında Trahern’le kale kapısına yöneldi. Aileen titremesini engelleyemiyordu. Patrick’e döndü.

“Burada durup bekleyemem. O düşmanıyla yüzleşirken olmaz.”

Patrick, tek koluyla genç kadına sarılıp kendisine çekti. “Hepimiz orada olacağız. MacEganlar daima birbirlerine destek olurlar.”

“Nasıl?”

“O işi bana bırak,” dedi Patrick kendinden emin bir tavırla. Sonra ifadesi yumuşadı ve nazikçe gülümsedi. “Seni seviyor.”

“Eğer sevseydi bu dövüşten vazgeçerdi.”

“Connor çok şey olabilir ama bir korkak değildir.”

“Kazanabileceğini söylerken ciddi miydin?”

Patrick’in ifadesi donuklaştı, gözlerinin derinliklerinde kuşkuyu fark etti genç kadın. “Bir erkek, uğruna savaşıp bir şeyi olduğunda mucizeler yaratabilir.”

Ya da uğruna savaşıp bir şey olduğunda. Aileen aklına gelen bir düşünceyle Bevan’a döndü. “Senden bir iyilik isteyeceğim.”

Aileen, ne istediğini söylediğinde Bevan kararsız, kaşlarını çatı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Güven bana,” dedi Aileen ısrarla.

Bevan, fikrini almak istercesine Patrick’e döndü.

“İstediyini yap,” dedi genç adam tereddütsüz.

Birkaç dakika içerisinde Bevan atına atlamış, Laochre’nin yolunu tutmuştu. Gözden kaybolana kadar genç adamın arkasından baktı ve sonra Patrick’e dönüp, “Connor için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?” diye sordu.

Patrick bir kez daha kolunu omzuna sarıp kendine çekti genç kadını. “Dua edebiliriz.”

Flynn O’Bannion, Connor’a bir kadeh şarap uzattı. “Karşılıklı son kez şarap içtiğimizden beri şartlar çok değişti,” dedi Flynn. “Yarınki dövüşü dört gözle beklediğimi itiraf etmeliyim.”

“Ben de öyle.”

Connor bir zamanlar bu salonda arkadaşlarıyla yemek yemiş, içki içip eğlenmişti. Ama Niall da dâhil olmak üzere hiç biri, o gün genç adamı selamlamamıştı. Hepsisi O’Bannion’a sadakatle bağlıydı.

“Seni oğlum gibi görüyorum,” dedi Flynn. “En iyi savaşçımdın. Ama o gün seni öldürmek istedim.”

“Kızının yalanlarına inanmayı seçtin.”

Flynn’in bakışları karardı. “Kızım asla yalan söylemez. Gözyaşları içinde bana geldiğinde halini görmedin. Onun masumiyetini çaldın. Hiçbir erkek saflığını kaybetmiş bir kadın istemez.”

Connor, Deirdre’nin bakire olduğundan şüpheliydi doğrusu. Her isteğini elde etmeye alışmış, şımarık bir kadındı. En son Connor’a göz koymuş, onu istemişti ama reddedilmeyi hazmedememişti.

“Bedel ödemek yerine meydan okumana memnun oldum,” dedi Flynn bakışlarında açık bir nefretle. “Basit bir bedel kızımın kaybını karşılamaya yetmez. Bedeli senin canın olmalı.”

“Ya da seninki.”

O sırada salona Deirdre girdi. Yeşim rengi elbisesi ve pahalı mücevherleriyle bir prenses edasıyla yanlarına geldi. Masum yüzü, yumuşak bakışlarıyla saf bir bakireyi andırıyordu ama gerçekte içten pazarlıklı, şımarık kadının tekiydi.

“Baba,” eğilip babasının yanağını öptü. Connor’ın bakışlarındaki ökeyi fark edince yanakları kızarmıştı. “Birbirinizle dövüşmekte kararlı mısınız halen?”

Babasının yanına oturup masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. Connor, ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Başını öne eğdi ve şarap kadehine dikti bakışlarını.

“Yarın, akşamüzeri,” dedi Flynn.

Deirdre bir elini kalbinin üzerine koydu, diğeriyle de babasının elini tuttu ve yalvaran bakışlarını yüzüne dikti. “Baba, lütfen bunu yapma. Bu mesele kapandı artık.

“Henüz kapanmadı,” dedi Connor buz gibi bir sesle ve ayağa kalktı. “Ama yarın akşamüzeri kapanacak.”

Baba kıza veda etmeden arkasını döndü ve sıra sıra dizilmiş askerlerin arasından geçerek salondan çıktı. Hizmetlilerden biri ona, geceyi geçireceği odaya kadar eşlik etmişti. Odanın kapısını arkasından kapatıp sürgüsünü çekti. Gecenin bir yarısı davetsiz bir misafirle karşılaşmak istemiyordu.

Masanın üzerindeki testiden kendisine bir bardak şarap doldurup ateşin karşısındaki koltuğa oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Deirdre’yi görmek, öfkesini alevlendirmişti. Deirdre bir erkek olsaydı, gözünü kırpmadan boynunu koparırdı. Ama onun yerine babasının canını almakla yetinmek zorundaydı. Sonunda intikamını alabileceği için rahatlaması gerekirdi ama intikam duygusu, içindeki büyük boşluğu doldurmaya yetmiyordu.

Aileen’e kaydı düşünceleri. Sevişmelerini hatırladı. Connor’dan ayrılmamak için direnmiş, onu bırakmak istememişti.

Tanrılar aşkına. Aileen’e âşık olmuştu. Sabahları onun yanında uyanmak, onunla uyumak istiyordu. Rhiannon’un büyüdüğünü görmek, Aileen’e başka çocuklar vermek istiyordu.

Yüreğine bir ağırlık çöktü ve boğazı düğümlendi. Her şey bu dövüşün sonucuna bağlıydı.

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

“Flynn O’Bannion’a, Laochre Kralı Patrick MacEgan’ın geldiğini ve kardeşleriyle birlikte bugünkü karşılaşmaya tanıklık etmek istediğini söyleyin,” dedi kral kapıdaki nöbetçilerden birine. “Connor MacEgan’ın kardeşleriyiz.”

Nöbetçiler, onları gördüklerine şaşırmamışlardı. Tersine onları bekliyor gibiydiler.

“Sizlere büyük salona kadar eşlik etmek için emir aldım,” dedi içlerinden biri. “Reisimiz sizi bekliyor.

Nöbetçinin peşinden avlu boyunca ilerlediler. Aileen birkaç adım geriden takip ediyordu. Kalenin, dışarıdan ihtişamlı ve zengin bir görünüşü vardı ama içeride durum çok farklıydı. Her yer çamur ve pislik içerisindeydi. Çürümüş et kokusu, duman kokusuna karışmıştı ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Kale halkı haftalardır yıkanmamış gibi görünüyorlardı ve birçoğu hastaydı. Öksürük sesleri insanın içini parçalıyordu.

Ortada dövüş alanı yaratmak için masa ve sandalyelerin kenara çekildiği büyük salona girdiler. Hizmetlilerin bir kısmı, sıra halinde bankları dizerken bir kısmı da yerdeki samanları süpürüyordu.

Flynn O'Bannion, ifadesiz bir yüzle yanlarına gelip Patrick'i selamladı. "Kral Patrick, varlığınıza bizi şereflendirdiniz."

Patrick soğuk bakışlarını O'Bannion'a dikti. Yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. "Adil bir dövüş olmasını sağlamak için buradayım."

"Bu dövüşü kardeşiniz istedi."

"Biliyorum," dedi Patrick. "Ve dövüşe hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğiz."

Flynn'in bakışları Aileen'e kaydı. "Banslieve'in şifacısının burada ne aradığını merak ettim doğrusu? Ölü bir adamın yaralarının pansumana ihtiyacı olmaz."

"Ölümlle sonuçlanmak zorunda mı?" diye sordu Aileen. "Kan akıtmak yetmiyor mu?"

Flynn O'Bannion gürültülü bir kahkaha attı. "Tam da bir kadın gibi konuştun." Bakışlarını tekrar MacEgan kardeşlere çevirdi. "Connor, ikimizden biri ölmeden durmayacak. Ve benim ölmeye hiç niyetim yok."

Aileen, izlendiği hissine kapılarak etrafına bakındı ve salonun karşısında bir kadının, gözlerini dikmiş ona baktığını fark etti. Zümrüt rengi ipek elbisesi, altın rengi saçlarıyla akları baştan alacak türde bir güzelliği vardı ve Aileen'e yönelik bakışları nefret doluydu.

Deirdre O'Bannion, yüzüne bir tebessüm yerleştirip onlara doğru yürürken, çevredeki bütün erkekler hayranlıkla onu izliyorlardı. Bu kadının gerçekte nasıl biri olduğunu göremiyorlar mıydı? Bu kadar mı kördü erkeklerin gözleri?

Yanlarına geldiğinde ıslık ıslık bir gülümsemeyle babasına sokuldu. "Baba. Misafirlerimiz olacağını söylememiştin bana," dedi.

"MacEganlar akşamki karşılaşma için gelmişler."

Deirdre, Patrick'e elini uzattı. "Evimize hoş geldiniz." Ardından bir hizmetliyi yanlarına çağırdı. "Bir bardak likör alır mıydınız?"

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz," dedi Patrick düz bir sesle. Nazik davranmak için özel bir çaba harcadığı açıktı ama karşısındaki kadın bunu fark etmekten acizdi.

Deirdre'nin yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı ve "Lütfen oturun, içkilerinizi hemen getiriyorum," dedi. Ardından Aileen'e döndü. "Yardımcılarımla birlikte üst kattaki salonda vakit geçiriyorsunuz. Bize katılmak ister misin?"

Aileen bu davetin altında bir şeyler yattığından emindi ama kabul etti. Erkeklerden öğrenemeyeceği şeyleri Deirdre'den öğrenebilirdi.

"Gidelim o halde," diyerek merdivenleri işaret etti genç kadın.

Aileen düşmanın inine gidiyormuş gibi hissettiği halde doğal davranmaya çalıştı. Bütün bu karmaşadan Deirdre'nin sorumlu olduğunu unutmaması mümkün değildi. Yalanlarıyla Connor'ın hayatını mahvetmişti.

Salona girdiklerinde, Deirdre zaman kaybetmeden yardımcılarını gönderdi. Bu Aileen'i doğrusu hiç şaşırtmamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını kadına dikti. Aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

"Lütfen otur. Seni daha önce görmüştüm ama tanışma fırsatımız olmamıştı."

"Adım Aileen Ó Duinne, bir süre öncesine kadar klanımın şifacısıydım."

"Ben de Deirdre O'Bannion, Flynn O'Bannion'un kızıyım." Bir tanışma gibi görünse de Aileen, karşılıklı kılıçlarını çekmişler gibi bir hisse kapıldı. Deirdre'den en uzaktaki sandalyeye oturdu.

Deirdre ellerini kucağında birleştirdi ve "Connor'ın ölmesini istemiyorum," dedi üzgün bir tavırla. "İşlerin bu noktaya varmasını hiç istemedim."

"Söylediğin yalanlar yüzünden Connor çok acı çekti," dedi Aileen buz gibi bir sesle. "Gerçeği itiraf edersen belki bu dövüşü engelleyebiliriz."

"Bu imkânsız. İkisi de çok gururlu, geri adım atmayacaklardır. Bu dövüşü engellemenin bir yolu yok."

"Madem öyle, beni neden buraya getirdin?"

Deirdre'nin bakışları, Aileen'in yolculuk sırasında yıpranmış elbisesinde ve yorgun yüzünde dolaştı.

"Connor'ın kadınısın değil mi?"

"Evet."

Aileen'in cevabıyla Deirdre'nin yüzü gerildi, bakışları sertleşti. "Ona âşık olduğun çok açık. Ama asıl merak ettiğim, sevdiğin adamı kurtarmak için ondan vazgeçip geçmeyeceğin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam beni dinler. Connor'm hayatı için babamla pazarlık yapabilirim."

"Dövüşü engellemenin bir yolu yok demiştin."

"Bu doğru ama Connor'ın ölmesine engel olabilirim. Dövüşü kaybettiğinde, onu öldürmemesi için babama yalvarabilirim. Babam beni kırmaz."

"Babanın kazanacağından çok eminsin bakıyorum," dedi Aileen. "Connor'dan ne istiyorsun?"

"Kocam olmasını istiyorum. Benimle evlendiği takdirde günün birinde klan reisi olarak babamın yerini alabilir."

Klan reisi olmak Connor'ın en büyük hayaliydi ama bunun için Deirdre'yle evlenmeyi kabul edeceğini hiç sanmıyordu. Aileen başını iki yana salladı. "Böyle bir şey asla olmayacak. Ayrıca Connor, babana yenik düşerse, adamlar ona asla saygı duymaz."

"Yaraları yeterince iyileşmediği için yenildiğini düşüneceklerdir. Connor'la birlikte birçok çatışmaya girdiler, ne kadar iyi bir savaşçı olduğunu hepsi biliyor. Gücünü defalarca kanıtladı." Bakışlarında tutkulu bir ifade vardı. "Çok iyi bir lider olacak."

"Bundan şüphem yok ama sizin klanın lideri olmayacak."

"Göreceğiz bakalım." Deirdre ayağa kalktı ve şımarık bir kız çocuğu gibi omuz silkti. "Babamla konuşacağım. Connor'ın benimle evlenmeyi seçip seçmediğini hep birlikte göreceğiz."

Deirdre odadan çıkmıştı ama Aileen sandalyeden kalkacak gücü bulamadı kendinde. Yüzünü ellerine gömdü ve gözyaşlarını serbest bıraktı. Deirdre'nin sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu.

Hayatını kurtarmak için Connor'dan vazgeçip geçmeyeceğini sormuştu. Keşke o kadar kolay olsaydı. Connor'ın onu sevip sevmediğini bilmiyordu ama ne pahasına olursa olsun Deirdre'yle evlenmeyeceğinden emindi.

Dövüşü engellemenin tek bir yolu vardı, o da Deirdre'yi gerçekleri itiraf etmeye zorlamak.

"Gelmemenizi söylemiştim," dedi Connor kardeşlerine.

"Ne zaman senin söylediklerine göre hareket ettik ki?" cevabını verdi Patrick. "Böyle bir zamanda seni yalnız bırakabileceğimize inanıyor musun gerçekten?"

"Bu benim savaşım."

"Bunu biliyoruz ama O'Bannion, adil dövüşen bir adam değil. Dövüşün kurallarına göre olmasını sağlamak için buradayız."

"Ya beni öldürürse?"

"İşte buna izin veremeyiz. Eğer onurunu korumak istiyorsan kazanmak zorundasın kardeşim. Aksi takdirde araya gireceğiz."

"Sakin yapmayın. Sizi burada istemememin asıl nedeni bu. Bu ölümüne bir dövüş, hiçbir şartta müdahale etmeyeceksiniz." Birden kötü bir his doğdu içine. Huzursuz gözlerle etrafına bakındı. "Aileen nerede?"

"Deirdre ve diğer kadınlarla birlikte üst katta."

Connor öfkeyle patladı. "Aklınızı mı kaçırdınız? Aileen'in o kadınla gitmesine nasıl izin verirsiniz? Ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Yerinde olsam Deirdre için daha çok endişelenirdim," dedi Patrick. "Aileen güçlü bir kadın ve kendini koruyabilir." Sanki içini okuyormuş gibi baktı kardeşine. "Onu seviyorsun değil mi?"

İnkâr etmesinin bir anlamı yoktu, evet anlamında başını salladı genç adam. Onu sevdiğini kabul etmenin de bir anlamı yoktu aslında. Aileen'e sunabileceği hiçbir şey yoktu. Bu dövüşü kazanmadığı takdirde, onunla bir geleceği olamazdı.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Trahern.

"Bu dövüşü kazanmak zorundayım," dedi Connor. "Onu koruyup ona bakabilecek bir erkeği hak ediyor. Ona layık bir erkek olduğumu kanıtlamak zorundayım."

Kardeşleri bir yorum yapmadılar ama onu anladıklarına emindi Connor. Birçok açıdan birbirlerine benziyorlardı çünkü.

"Zaman yaklaştı, hazırlanmalısın," dedi Trahern.

Ağabeylerinin yardımıyla kalın deriden yapılmış zırhını giydi. Bu onu küçük yaralanmalara karşı koruyabilirdi ama ölümcül darbeler karşısında hiçbir işe yaramazdı.

Trahern tahta kalkanını verdi ve Patrick de kınından bir kılıç çıkarttı. Connor, aylar önce O'Bannion'ın ondan aldığı kılıcını hemen tanımuştı.

“Bunu nereden buldun?”

“Flynn'den geri vermesini istedim. Böyle bir karşılaşmada bir erkek, kendi kılıcıyla dövüşmeli.” Patrick saçından bir tutamı kılıcın ağzına tuttu. Anında kopmuştu. “Yeterince keskin mi?”

Connor'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Hislerinin yoğunluğuyla boğazına bir yumru takılmıştı. Kardeşleri için gözünü kırpmadan her şeyi feda edebilirdi. Kılıcı belindeki kına yerleştirdi ve ağabeyine sarıldı. “Teşekkür ederim.”

Trahern'le Ewan da onlara katılmıştı. Küçük kardeşinin gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama kendisini tutmayı başardı.

“Bevan nerede?” diye sordu Connor merakla.

“Geride bıraktığın bir şeyi getirmeye gitti,” dedi Patrick ama daha fazla bir açıklama yapmadı.

Dövüş için hazır olduğunda, kardeşleri onu yalnız bırakıp dışarı çıktılar. Sonunda yalnız kalmaktan memnun, onu bekleyen dövüşe konsantre olmaya çalıştı. Onuru ve hayalleri bu dövüşün nasıl sonuçlanacağına bağlıydı.

Kazanmak zorundaydı.

Kapı açıldı ve Deirdre O'Bannion girdi içeri.

“Benden uzak dur Deirdre,” diye uyardı onu Connor.

“Özür dilemeye geldim,” dedi genç kadın dudakları titreyerek.

“Her şey için.” Ama gözlerindeki ifade farklı şeyler söylüyordu.

“Yalanlarını duymak istemiyorum.”

Deirdre elini, deri zırhın üzerine dayadı. “Affet beni Connor.” Ardından yaralı elini avucuna aldı. “Onu durdurmaya çalıştım.”

“Kenarda durup ellerimi parçalamalarını izledin.”

“Hayır. Ona yalvardım ama beni dinlemedi.”

Connor, hızla elini geri çekti. “Git buradan Deirdre, benden uzak dur. Seni görmeye bile tahammül edemiyorum.”

“Ne yaptığının farkında değilsin,” dedi Deirdre gözlerinde hain bir ifadeyle. “Dövüşü kazansan bile buradan sağ çıkamayacaksın. Adamlarımız seni de kardeşlerini de öldürecekler.”

Connor öfkeyle koluna yapışıp genç kadını kapıya sürükledi.

“Canımı yakıyorsun.”

“Sözümü dinleyip gitmeliydin.” Kapıyı açıp Deirdre'yi koridora itti “Ama sözlerimi hiçbir zaman dikkate almadın.”

“Ve sen de, sana verebileceklerimi hiçbir zaman anlamadın.” Dudakları sinsî bir tebessümle kıvrıldı. “Dövüş sırasında bir kaza olsa ne utanç verici olurdu değil mi?”

“Beni tehdit etme.” Connor, kapıyı kapatacakken Deirdre'nin bir sonraki sözleri donup kalmasına neden oldu.

“Seni tehdit edemem ama benimle evlenirsen bu savaş sona erer ve Aileen Ó Duinne'e de bir zarar gelmez.”

Connor, hırsla üzerine atıldı ve duvara yapıştırdı onu. “Aileen'e ne yaptın? Eğer ona elini sürdüysen yemin ederim seni...”

“Beni öldürür müsün? Bana dokunduğun takdirde babamın neler yapacağını biliyor musun peki? Aileen'i ve kardeşlerini tek tek kılıçtan geçirir hem de gözlerinin önünde. Kim bilir belki öldürmeden önce biraz eğlenmeleri için Aileen'i askerlerine verir.”

Connor, içini kasıp kavuran öfkeye hâkim olabilmek için tüm gücünü kullanıyordu. Hayatı boyunca hiç kimseden bu kadar nefret etmemişti. Onu hemen orada öldürmek istiyordu ama Flynn'in aksine Connor bir kadına zarar veremezdi. Deirdre'yi serbest bırakıp geri çekildi.

“Aileen'e dokunmayacaksın,” dedi dişlerinin arasından. “Şimdi git ve babanla vedalaş. Bu onunla birlikte geçireceğin son gün olacak çünkü.”

~ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ~

MEŞALELERİN ışıǒı, büyük salonu aydınlatıyor, duvarlarında ışık oyunlarına neden oluyordu. O'Bannion klanının neredeyse tamamı salondaki yerlerini almışlardı. Bir zamanlar omuz omuza savaştığı askerler duvar boyunca sıralanmışlardı.

Connor, alnına biriken terleri koluyla sildi ve sol eliyle kılıcını çekti. Flynn'le birbirlerini tartarcasına karşılıklı bakıştılar. Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen, reis gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Genç bir asker gibi hızlı ve atikti.

Connor, kılıcını sıkıca kavradı ve ilk saldırıyı bekledi. Flynn rakibini hazırlıksız yakalamaktan hoşlanırdı ama Connor onu iyi tanıyordu ve hazırlıksız yakalanmak gibi bir niyeti yoktu.

Beklediği gibi ilk saldırı ani ve sert oldu. Hiç zorlanmadan ona karşılık verdi Connor. Yıllarca aldığı kılıç eğitimi ve tecrübesini göstermenin tam zamanıydı.

Flynn'in bir sonraki saldırısını, kılıcıyla bloke etti. "Kızına elimi bile sürmedim," dedi. Sonuç her ne olursa olsun Flynn'in, gerçeği bilmesini istiyordu. Connor bir hain değildi, hiç olmamıştı.

"Neredeyse kalemdeki bütün kadınlarla yattın," diyerek kılıcını savurdu Flynn. Connor son anda kenara çekilmeyi başarmıştı.

"Bir iki kadınla birlikte olduğum doğru ama kimsenin onuruna leke sürmedim."

Bir süre sonra Flynn'in hareketleri ağırlaşmıştı, dışardan bakan biri onun yorulduğuna inanabilirdi ama Connor, bunun sadece bir taktik olduğunu biliyordu. Hazırlıklı olmasına rağmen, aniden atağa geçtiğinde, kılıç darbesinin şiddetliyle sarsıldı ve bileğine korkunç bir sancı saplandı.

Connor mümkün olduğu kadar sık saldırıya geçiyordu ama asıl dikkatini savunmaya vermişti. Aldığı her darbeye bileğindeki ağrı artıyordu.

"Her zaman iyi bir savaşçıydın," dedi Flynn avını tartan bir kurt gibi onu süzerek.

"En iyilerden ders aldım," Connor atağa geçti ve kılıçlar bir kez daha havada buluştu.

"Düşündüğünden çok daha büyük bir iyileşme gösterdin."

Connor bir yorum yapmadı. Düşmanını yere serdiğinden herkes eski gücüne kavuştuğuna şahit olacaktı.

İki rakip karşılıklı birbirlerinin zayıf yanlarını test edip, boş anlarını kolladılar. Dövüş uzadıkça heyecanlı kalabalıktan daha fazla ses yükselir olmuştu.

Flynn bir de kılıcını yan çevirip Connor'ın bileğine şiddetli bir darbe indirdi. Connor acıyla haykırmamak için kendini zor tutmuştu. Peş peşe gelen darbeleri zorlukla savuşturdu. Reis, eline geçen bu fırsatı değerlendirip öne atıldı ve bir kez daha bileğini hedef aldı.

Kılıcı havalanıp düşerken Connor peşinden kendini yere atıp kılıcına uzandı. Flynn, kılıcını savurdu ve genç adam kolunda keskin bir acı hissetti. Acıya rağmen kılıcı sapından yakaladı ve bir sonraki saldırıyı son anda bloke etti.

"Kazanamazsın," dedi Flynn kendinden emin bir tavırla. "Ama kızım seni öldürmemem için yalvardı. Onun bu isteğini yerine geti-

rebilirim. Utanç verici bir duruma düştüğünü görmek bana zevk verecek.”

Connor’ın kolundan aşağı kanlar akıyordu ama hiçbir şey hissetmedi. Bakışları kenardaki kalabalığa kaydı ve Aileen’le göz göze geldi. Yeşil gözlerinde korku ve dehşet vardı. Connor’ın öleceğine inanıyordu. Tıpkı diğerleri gibi.

Aileen’in bakışları içini parçalamış, genç adamın direncini kırmıştı. Flynn’in bir sonraki saldırısından son anda sıyrılırken Aileen’in arkasını dönüp gittiğini gördü.

Her ne pahasına olursa olsun bu dövüşe bir son verecekti. Aileen kalabalığın arasında ilerleyerek Patrick’i buldu. Kral tüm dikkatini dövüşe vermişti ama Aileen belindeki hançere uzandığı anda eli, elinin üzerine kapandı. “Ne yapıyorsun?”

“Bu dövüş gereğinden fazla uzadı.”

“Ne yapacaksın? O’Bannion’la kendin mi dövüşeceksin?”

“O’Bannion’la değil kızıyla,” dedi Aileen.

Patrick elini çekti ve genç kadının hançeri almasına izin verdi. Aileen tekrar kalabalığın arasına karıştı. İçindeki öfkenin şiddeti genç kadını bile ürkütüyordu. Kalabalık O’Bannion için tezahürat ederken, Deirdre’nin arkasından yaklaştı. Herkes dövüşe kilitlenmişti ve kimse Aileen’in farkında değildi.

Deirdre’nin örgülerinden birini tutup kesti ve kadın daha ne olduğunu fark edemeden hançeri boğazına dayadı. “Artık babana gerçekleri itiraf etmenin zamanı gelmedi mi?”

Deirdre kulak tırmalayıcı bir çığlık attı ama genç kadın geri çekilmedi. Tersine bıçağı daha da sıkı bastırdı.

Flynn, kızının çığlığını duyduğunda kılıcı havada asılı kalmıştı. Hızla onlara döndü. Onunla birlikte salondaki herkes bakışlarını onlara çevirmişti. Aileen onlarca askerin saldırıya geçmek için hazır beklediğini fark etti ama geri adım atmadı.

“Deirdre’nin itiraf etmek istediği bir şey var,” dedi Aileen.

Askerlerden biri öne atılınca Aileen, Deirdre’nin boynunda küçük bir kesik açacak kadar oynattı hançeri. “Olduğun yerde kal.”

Okçulardan birinin, onu hedef alarak yayını gerdiğini görünce içini bir ürperti sardı. Deirdre’yi gerçekleri itiraf etmeye zorlamak isterken kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Birden güçlü bir el, bileğini kavrayıp geriye bükü ve hançer yere düştü. Aileen acıyla küçük bir çığlık attı.

Onu engelleyenin O’Bannionlar’dan biri değil de Trahern olduğunu fark ettiğindeyse şok oldu.

“Bunun adil bir dövüş olacağına dair söz verdik,” dedi Trahern. “Ve biz MacEganlar, sözümüzü tutarız.”

Aileen bir şey söylemeye fırsat bulamadan Trahern, genç kadını adeta sürükleyerek oradan uzaklaştırdı.

“Sakin bir şey söyleme,” dedi Trahern sesini alçaltarak. “Geceyi meydandaki direğe bağlı geçirmek istemezsin değil mi?”

Aileen başını iki yana salladı.

Herkesin dikkati tekrar dövüş alanına dönmüştü. Connor’ın kolundan aşağı kanlar akıyordu. Sağ eliyle, sol bileğini kavramıştı. Yüzündeki soğuk maskeye rağmen Aileen canının çok yandığını biliyordu.

Connor zorlukla ayağa kalktı ve tekrar rakibinin karşısına geçti. Flynn atağa geçti. Connor’ın hareketleri ağırlaşmıştı, ayakta durmakta zorlanıyordu sanki. Kılıç elinden kayar gibi oldu ama son anda tekrar yakaladı.

O’Bannion etrafında tur atıyor, Connor’ın boşluğunu yakalamaya çalışıyordu. Trahern, aklından geçenleri fark etmiş gibi Aileen’in omuzlarını sıkıca kavradı ve kendisini dövüşün ortasına atmasına engel oldu. Aileen kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Flynn kılıcını kaldırdı ve son darbeyi indirmeden önce acımasız gözleriyle Aileen’e baktı.

Connor, ölümcül darbenin yaklaştığını biliyordu ama bir hareket yapmadı. Zaman durmuştu adeta. Kılıç inanılmaz bir yavaşlıkla ona doğru yaklaşırken aynı anda birçok şeyi fark etti Connor. Patrick’in kılıcına uzandığını gördü, Aileen’in yüzünü ellerine gömdüğünü. Ewan’ın gözlerinin dehşetle irileştiğini. Ama kalabalığın için-

de gördüğü tanıdık başka bir yüz, hepsinden daha sarsıcı olmuştu Connor için.

Whelon gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ayağa kalkıp yürümeye başladığında, Connor her iki bacağının da yerli yerinde olduğunu fark etti. Whelon ölmüştü. Son nefesini verirken Connor elini tutmuştu. Bunların hiç biri gerçek değildi.

Bu kendisinin de öldüğü anlamına mı geliyordu?

Whelon, sessiz sorusuna cevap verir gibi başını iki yana salladı. Birden, görünmeyen bir güç elini kaldırdı ve Flynn'in ölümcül darbesine engel oldu. Kılıcın soğukluğunu kolunda hissetti. Derin bir yara aldığından farkındaydı ama hiç acı hissetmedi.

Whelon'un küçük bir kızın arkasında durduğunu gördü. Connor kendi gözlerinin kopyası olan gözlerle baktı. Rhiannon'un, onu bu halde görmesini istemiyordu. Güçlü, onu koruyacak bir babayı hak ediyordu.

"Durun," diye haykırdı bir kadın. Aileen kalabalığın arasından sıyrılıp öne çıktı. Gözyaşları sel gibi süzülüyordu. "Lütfen durun. Deirdre, onunla evlenmek istiyor."

Flynn kaşlarını çattı, Aileen'e inanmadığı açıktı. Kalabalığın içinden başka bir ses duyuldu. "Doğruyu söylüyor baba."

Deirdre sandalyesinden kalktı. "Herkes yeterince gördü. Connor, onursuz davranışı için gerektiği gibi cezalandırıldı. Ama ben yine de onunla evlenmek istiyorum."

Deirdre'nin kibirli sözleri Connor'ı hayrete düşürdü. Onunla evleneceğine gerçekten inanıyor olamazdı. Ama genç adamı asıl şaşırtan Aileen'in sözleri oldu.

"Lütfen bu dövüğe bir son verin ve bırakın evlensinler." Sonra Deirdre'ye dönüp ekledi. "Yolundan çekiliyorum."

"İstedğin bu mu?" diye sordu Connor kulaklarına inanamayarak.

"Yaşamamı istiyorum," dedi Aileen. "Ve bu benim için yeterli."

Connor, yanına gidip gözyaşlarını silmek, onu kollarının arasına almak istiyordu. Bunun yerine, sağ eli kılıcının sapını kavradı. Sol eli artık kullanılmaz durumda olduğu halde, tuhaf bir şekilde içine büyük bir güç dolduğunu hissetti.

"Benim için yeterli değil," dedi genç adam ve O'Bannion'a döndü. Ne pahasına olursa olsun bu dövüşü kazanacaktı.

Gücünü son damlasına kadar kullanarak Flynn'in üzerine saldırdı. Savurduğu darbeleri umursamadan, bir zamanlar kılıç ustası olan adamın elinden kılıcını düşürmeye odaklandı. En büyük zaferi bu olacaktı.

Bu kez saldıran taraf Connor'dı. Reis geriye doğru adımlar atarak saldırıları bloke etmeye çalışıyordu. Connor, son bir güçle üzerine atıldı ve Flynn yere düşerken kılıcı da elinden kurtulup havalandı. Salona bir ölüm sessizliği çökmüştü.

Connor, kılıcının ucunu, yerde yatan adamın boğazına dayadı.

"Hayır," diye bağırdı Deirdre. Onlara doğru koşmaya çalıştı ama Trahern onu engelledi. "Bırak beni pislik herif."

Flynn kaderine boyun eğmiş, yorgun gözlerini Connor'a dikti. "Hadî, ne duruyorsun?"

Connor, aylardır bu anın hayalini kuruyordu. Kılıcını, Flynn'in kalbine saplamaktan büyük bir zevk alacaktı. Ama o sırada kızının korku dolu çığlığını duydu. Rhiannon'un yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu ve güzel gözleri dehşet doluydu.

Flynn, Connor'a yaptıklarından dolayı ölmeyi hak ediyordu ama kızına inandığı için bir babayı suçlamak ne kadar doğruydum? Bakışlarını Deirdre'ye çevirdi. Korkuyla başını iki yana salladı genç kadın.

"Gerçeği öğrenmeden ölmesini mi istiyorsun?"

"Ölmesini istemiyorum," dedi Deirdre öfkeyle. "Cahil barbarın tekisin. Seninle evlenmek istediğime inanamıyorum."

"Sen bilirsin," dedi Connor ve sanki öldürücü darbeye hazırlanmış gibi kılıcını kaldırdı.

"Dur," diye haykırdı Deirdre. Babasının hayatının Connor'ın ellerinde olduğunu artık kabul etmiş görünüyordu. Gözlerini yumdu ve bir çırpıda gerçeği itiraf etti. "Connor bana hiç dokunmadı. Onunla evlenmek istiyorum, onu baştan çıkartmaya çalıştım ama o benimle yatmayı aptalca gururuna yakıştıramadı."

Flynn, pişmanlıkla Connor'a baktı. Kızının itirafı adamı büyük bir utanca boğmuştu. "Sana büyük bir özür borçluyum."

Connor, kılıcını indirdi ve ürkek gözlerle onu izleyen kızına elini uzattı. Rhiannon kısa bir an tereddüt ettikten sonra yanına geldi. Connor, kızına sarılıp onu kendisine çekti ve bu şansı ona verdiği için Tanrıya sessizce şükretti.

“Bir adam kızı için her şeyi göze alabilir,” dedi ve kılıcını kınına yerleştirdi. “Bu düşmanlık burada son bulsun. Klanlarımız arasında barış olsun.” Elini yerde yatan reise uzattı.

Flynn elini tutup ayağa kalktı. Reisin ağırlığıyla kolundan yukarı korkunç bir acı yayıldı bedenine. Tedavisi, Aileen’in uzun zamanını alacaktı.

“Sana yaptıklarımın dolayısı, can bedelinden çok daha fazlasını borçluyum,” dedi Flynn. “Bedel olarak gümüş yerine, sana bir kale vermemi kabul eder misin?”

Connor, kulakları uğuldadığı için doğru duyduğundan bile emin değildi ama yine de “Evet,” cevabını verdi.

O’Bannion, şartları sıralarken, karanlık sularda sürükleniyormuş gibi hissediyordu Connor. Görüşü bulanıklaşmış, kulaklarındaki uğultu artmıştı.

Hemen sonra her şey büyük bir karanlığa ve sessizliğe gömüldü.

~ YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ~

AILEEN, Connor’ın yanına koştu. Kolundaki yaranın kanaması sürüyordu ama genç kadını asıl endişelendiren, ateşinin son derece yüksek olmasıydı. Connor sadece O’Bannion’a karşı değil içten içe vücudunu saran hastalığa karşı da bir savaş vermişti.

Başını kucağına aldı. “Yaralarına pansuman yapmalıyım, onu bir odaya götürmeme yardım edin.”

Flynn askerlerine gerekli emri verdikten sonra ona döndü ve “Il-lona’yı yardım için yanına gönderirim,” dedi.

Adamlar, Connor’ı taşıırken genç kadın içinde hızla yükselen korkuya karşı direniyordu. Kızının elinden tuttu ve adamları takip etti. “Yardıma ihtiyacım var. Bana mürver çiçeği, kadife çiçeği kökü ve temiz sargı bezi getirir misin?”

“Çiçek hastalığı mı?” diye sordu Rhiannon korku dolu gözlerle.

Tanrı biliyor ya bu hiç aklına gelmemişti. Yüksek ateşin nedeni çiçek olabilirdi. Whelon gibi alev alev yanıyordu Connor’da.

“Hadi git istediklerimi getir,” dedi kızına. “Acele et.”

Aileen'in elleri titriyordu. İşaretleri nasıl da fark edememişti? Yüzünün kızarması, boncuk boncuk terlemesi ve ağır hareketleri hep hastalığı işaret ediyordu. Connor'ın ölmesine izin veremezdi. Whelon'la Padraig'i kurtaramamıştı ama sevdiği adamı ne pahasına olursa olsun hayatta tutmalıydı.

Adamlar, Connor'ı yatağa yatırdılar. Zırhını ve tuniğini çıkarttı. Ellerini sıcak teninde dolaştırdı ve yaralarını kontrol etti. Küçük kesikler, birkaç morluk dışında en ciddi yarası kolundaydı. Şimdilik çiçek hastalığına dair bir iz de yoktu vücudunda ama bu Aileen'i rahatlatmaya yetmedi.

O sırada sol bileğindeki şişliği fark etti. Tıpkı önceki gibi koyu mor bir renge dönüşmüştü. Bileği tekrar kırılmış olmalıydı. Çektiği acıyı tahmin bile edemiyordu Aileen. Bu haldeyken dövmüşmeyi nasıl başarmıştı?

Aileen yanağını, genç adamın yanağına yasladı. "Beni duyup duymadığımı bilmiyorum," dedi alçak bir sesle. "Ama ölmene izin vermeyeceğim. Her şey sona ermişken beni bırakıp gidebileceğini sanıyorsan aldanıyorsun. Seni iyileştireceğim Connor MacEgan ve kendine geldiğinde, bileğini tekrar eski haline getireceğiz."

Rhiannon istediklerini getirdiğinde Aileen, Connor'ın yaralarını temizledi. Kolundaki kesik düşündüğünden derindi ve dikiş atılması gerekiyordu. Rhiannon, iğneyle ipliği hazırlayıp annesine uzattı ardından kırıklarına destek yapmak için tahta çubukları hazırladı.

Aileen, odada yalnız olmadıklarının farkındaydı. İnsanların dikkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu ama aldırmadı. Kimin ne düşündüğü umurunda bile değildi. O anda Connor dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Dikiş atmayı bitirip ellerini ıslak bezle sildi. Rhiannon, elinde sargı bezleri ve tahta çubuklarla yanında belirmişti. Aileen sevgiyle gülümsedi kızına.

"Yardım edebilirim," dedi Rhiannon "Daha önce de yaptım."

Aileen başıyla onayladı ve sağ elinin parmaklarını sarmasını söyledi. Sol bileğindeki kırık, tecrübeli birinin ilgisini gerektiriyordu.

Aileen bir yandan büyük bir dikkatle Connor'ın kırık bileğine müdahale ederken bir yandan da kızını takip ediyordu. Rhiannon,

küçük parmaklarıyla şaşırtıcı bir ustalıkla babasının parmaklarını, tahta çubuklarla destekleyerek sarmasını izlerken genç kadının içi büyük bir sevgi ve gururla doldu.

"Aferin, çok iyi bir iş çıkarttın."

Rhiannon'un yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

O sırada Illona yanlarına geldi ve alçak bir sesle, "Bunlara ihtiyacın olabilir," diyerek kurutulmuş mürver çiçeklerini yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim."

Aileen, omuzlarındaki yük hafiflemiş gibi hissetti. Eskiden olsa gururu yardım teklifini geri çevirmesine neden olurdu. Banslieve'de yaşananlardan sonra her türlü yardım teklifini kabul etmeye hazırды. Connor'ı da çiçek hastalığına kurban etmeye hiç niyeti yoktu.

Aileen, bandajları sararken, Illona da bitki çayını hazırladı. Rhiannon bir köşeye çekilmiş, iki kadını dikkatle izliyor, yaptıkları her şeyi hafızasına kazıyordu.

Illona hazırladığı çayı bir bardağa doldurdu ve Aileen'e verdi. Çayı Connor'a içirmek hepsinden zor olmuştu. Ciddi bir uğraşın ardından çayın tamamını içirip boş bardağı kenara koydu.

"Artık beklemekten başka bir şey yapamayız," dedi Illona. "Sen elinden geleni yaptın. İçin rahat olsun."

Beklemek en kötüsüydü. Connor'ın başını kucağına alıp sırtını duvara yasladı ve gözlerini yumup alçak sesle birbiri ardında ilahiler söylemeye başladı.

Tekrar gözlerini açtığında gün, geceye dönmüş, Rhiannon ve Illona dışında herkes gitmişti. Aileen zaman mefhumunu yitirmişti. Kızının gözleri açık tutmakta zorlandığını görünce içi sızladı.

"Ben hemen kapının dışında olacağım," dedi Illona alçak bir sesle. "İhtiyacın olursa seslen."

Aileen başını salladı ve "Teşekkür ederim," dedi. Ardından kızına döndü. "Gidip biraz uyu. Ben buradayım."

Rhiannon isteksizce omuz silkip başını iki yana salladı. Bir süre sessizce oturup babasını seyretti. "Kırıklarına rağmen çok cesurca dövuştü," dedi neden sonra.

"Öyle. Baban olduğu için gurur duymalısın."

"Eachan'dan başkasını babam olarak düşünemiyorum."

“Eachan seni öz evladı gibi sevdi, o çok iyi bir babaydı,” dedi şefkatle. “Onu çok seven iki babaya birden sahip olacak kadar şanslı kaç kız var?”

Rhiannon, annesinin yanına oturdu ve Connor’ın sağ eline dokundu. “Babam olduğunu biliyorum ama benim için bir yabancı.”

“Zamanla onu yakından tanıyacaksın. Baban seni çok seviyor. Ona nasıl güç verdiğini fark etmedin mi? Sen orada olmasan dövüşü kazanamayabilirdi.” Elini kızının elinin üzerine koydu ve yıllar sonra ilk kez gerçek bir aile olduklarını hissetti.

Saatler birbirini kovalarken Aileen’in endişesi daha da arttı. Rhiannon, babasının yanına kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Saatlerdir aynı pozisyonda oturmaktan Aileen’in her yanı ağrıyordu ama birkaç dakika için bile yanından ayrılmayı göze alamıyordu. Saçlarını okşayarak, alçak bir sesle tekrar ilahi söylemeye başladı. Elinden başka bir şey de gelmiyordu.

Şafağın ilk ışıkları odaya dolarken Connor hafifçe kıpırdandı ve gözlerini açmaya çalıştı.

“Ben buradayım,” diye fısıldadı Aileen. “Yanıdayım.”

Göz kapakları aralandı ve saatler sonra ilk defa sevdiği adamın gözlerinin içine baktı genç kadın.

“Öldüm mü?” diye sordu Connor gülümsemeye çalışarak. Aileen başını iki yana salladığında kuruyan dudaklarını yaladı. “Kollarının arasında uyanmayı hayal ederken aklımda daha farklı şeyler vardı.”

Aileen, genç adama doğrulması için yardım edip yataktan kalktı. Bacakları uyduğu için dengesini sağlaması biraz zaman almıştı. Su getirmek için masaya yönelmişti ki Connor elini tutup onu durdurdu.

“Gitme. Eğer öleceksem senin yanında ölmek istiyorum.” Gri gözlerde muzip bir parıltı belirdi. “Tabi sen altımda çıplak yatarken ölmeyi tercih ederim.”

Aileen’in yanaklarına ateş bastı. “Ölmeyeceksin.”

“Ölebilirim,” dedi Connor masum bir tavırla. “Son arzumu yerine getirmek için beni başka bir odaya götürsen daha iyi olacak.

Rhiannon böyle bir şeye tanık olmak için henüz çok genç. Ama bu sefer senin üstte olman gerekecek.”

“Dalga geçmeyi kes. Kolunu kıpırdatacak halin yok.”

“Bundan emin olamazsın. Üzerindekileri çıkarıp beni çıplak tedavi edersen eminim kendimi çok daha iyi hissederim.”

Gri gözlerdeki keyifli pırıltılar Aileen’in içini umutla doldurdu. Çiçek hastalığına yakalanmış olsaydı bu kadar çabuk toparlanması mümkün değildi. Uzun zaman sonra ilk kez rahat bir nefes aldı Aileen.

Connor’ın yüzünü avuçlarının arasına alıp, alnını alnına dayadı. “Sen iyileşir iyileşmez, üzerimdeki her şeyi çıkaracağıma ve sen istemeden de giyinmeyeceğime söz veriyorum. O yüzden bir an önce iyileşsen iyi olacak.”

Connor, yanığındaki eli kavradı. İfadesi birden ciddileşmişti. “Seni seviyorum Aileen.”

Genç kadın gözyaşlarına hâkim olamadı. Connor’ın dudaklarına uzanıp büyük bir tutkuyla öptü. “Ben de seni seviyorum.”

Kale, Aileen’in beklediği kadar büyük değildi ama Connor kalenin yerinden gayet memnun görünüyordu. Flynn O’Bannion, sözünde durmuş, can bedeli olarak kaleyi Connor’a vermişti.

Bir tepenin yamacına kurulmuş olan kalenin arazisi, nehire kadar uzanıyordu. Halka şeklindeki alçak duvarlarının içinde, ana binanın haricinde dört tane de kulübe vardı.

“Hayalini kurduğun kale değil,” diye mırıldandı Aileen. “Kendi klanını kurman için yeterli yer yok.”

“Kendime ait bir klana ihtiyacım yok,” dedi Connor rahat bir tavırla. “Flynn, yeni askerlerini eğitmemi istedi. Diğer klanlardan da benzer talepler var. Burada yaşayacağız ve ben askerleri eğitirken sen de yaralarına pansuman yapabilirsin. Eğitim sırasında neredeyse savaştaki kadar yaralanmalar oluyor.” Ellerine bakarken gülümsüyordu ama bakışlarındaki hüznü Aileen’in gözünden kaçmamıştı. “Eskisi gibi bir savaşçı olamayabilirim ama askerleri eğitecek tecrü-

be ve bilgiye sahibim.” Genç kadına sarılıp kendisine çekti. “Ve günün birinde oğullarımızı da eğiteceğim.”

Aileen buna inanabilmeyi çok istiyordu. “Ya sana başka çocuk veremezsem?”

Connor, tutkuyla öptü genç kadını. “Başka çocuğumuz olmasa bile kendimi çok şanslı bir erkek gibi görürüm. Rhiannon’la sen benim için birer nimetsiniz. Ama bu boş boş oturacağım anlamına gelmiyor.” Gri gözlerinde muzip pırıltılar vardı. “Bıkmadan usanmadan sana daha fazla çocuk vermeye çalışacağım.”

Birlikte kale kapısında içeri girdiler. Connor küçük avlunun ortasındaki granit taşın önünde aniden durdu. Taş anıt, Connor’la aynı boydaydı ve tam ortasında yumruk büyülüğünde bir delik vardı. Connor’ın niyetinin ne olduğunu anladığında kalp atışları hızlandı genç kadının.

Connor, deliğin içinden elini uzatıp genç kadının elini tuttu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı elini hafifçe okşayarak. Aileen, yüzyıllar boyu bu taşın başında durup hayatlarını birleştiren binlerce kadınla erkeği düşündü.

Gözleri dolu dolu, mutlulukla gülümsedi genç kadın. “Ben de seni seviyorum.”

“Kusurlu bir adamı, kocan olarak kabul edebilecek misin?” diye sordu Connor.

Aileen sevgiyle gülümsedi. “Benim gözümden kusursuzsun,” diye fısıldadı. “Ve hayatım boyunca istediğim tek erkeksin.”